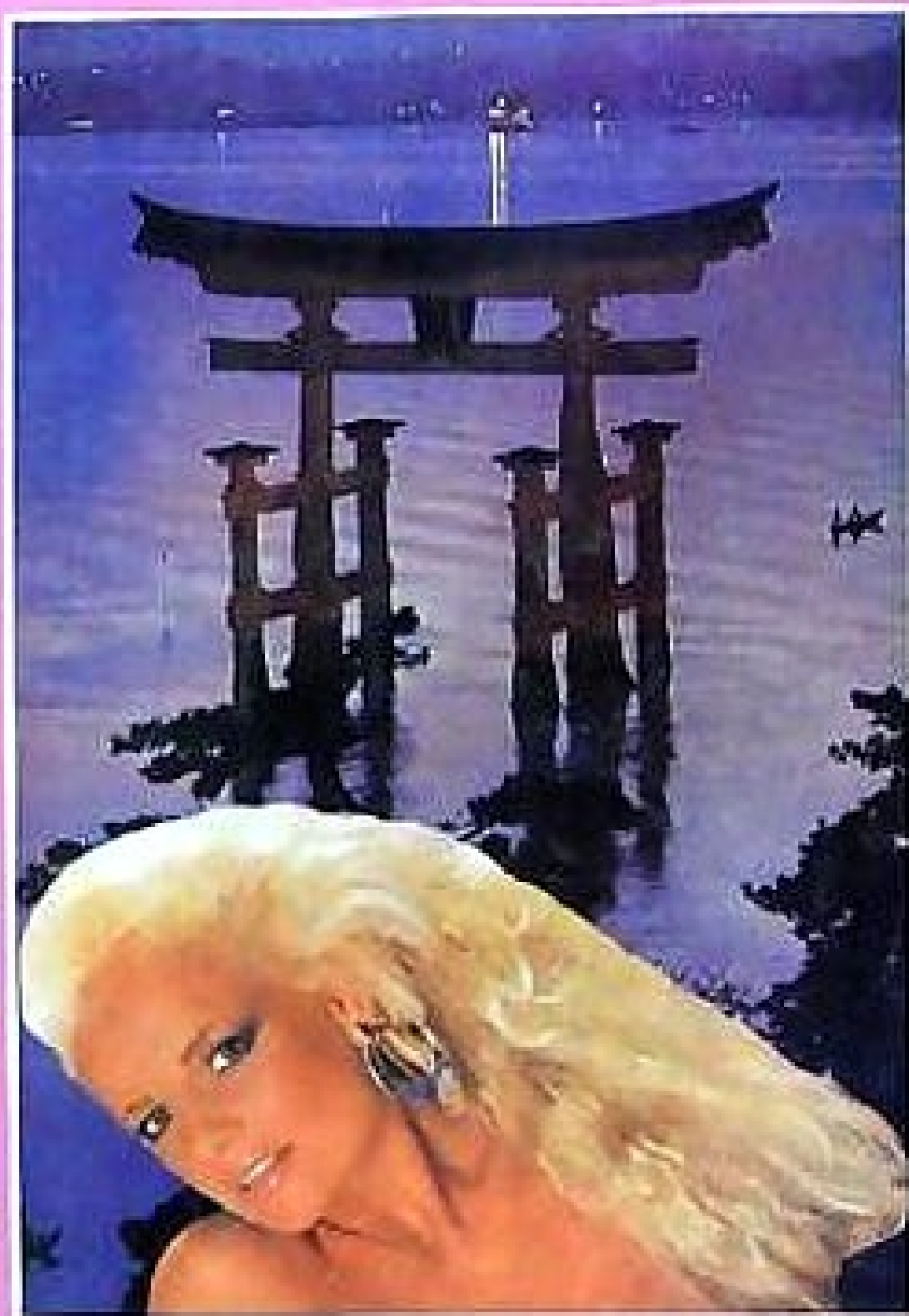


CLAIRE KENNETH



SANGHAJ SZÉPE

Claire Kenneth

SANGHAJ SZÉPE

MAGYAK VILÁG KIADÓ

Copyright © by Claire Kenneth

Tartalom

HOLTVERSENY

I

II

III

IV

V

VI

VII

VIII

IX

X

XI

XII

NOVELLÁK, IGAZ TÖRTÉNETEK

SANGHAJ SZÉPE

ILLÚZIÓ

I

II

III

A BRILIÁNSGYŰRŰ

NATASA

A TUNISZI TÁNCOSNŐ

HOTEL MAJESTIC

I

II

NEM VAGYOK FEMINISTA

FELSŐ TÍZEZER

A MILLIÁRDOS ÉS A MODELL

I

II

A KÉT CAROLINE

MI TÖRTÉNT A KENNEDY-VILLÁBAN?
A SZENÁTOR ÉS A SZÉPSÉGGIRÁLYNŐ
SINATRA ÉS A FIRST LADY...
GERALDO, A GENTLEMAN...
KI ÖLTE MEG A FÉLVÉR LITÁT?
ANGLIÁBAN NINCS HALÁLBÜNTETÉS

HOLLYWOOD

OSCAR

APÁK HOLLYWOODBAN (de házasság kizárva)

ELISABETH TAYLOR ISMÉT FÉRJHEZ MEGY

MARLON BRANDO, A GYILKOS APJA

ÖRÖKÖSÖK

NAPÓLEON ÉS JOSEPHINE

MUSSOLINI

FORRADALOM MOLDÁVIÁBAN

AMERIKAI TALÁLKOZÁSOK

KRISZTINA KIRÁLYNŐ

NE SZÓLÍTSON HERCEGNŐNEK!

CSALÓDTAM RAFAELBEN

ISTEN VELED, KATALIN!...

NEW YORK-BUDAPEST

KARÁCSONY NEW YORKBAN

MICSODA ÉJSZAKA

UTÓSZÓ

HOLTVERSENY

(Kisregény)

I

Az idősebb férfi kockás zakót viselt és rikítóan sárga inget. Sötét arcának is volt valamilyen sárgás árnyalata. Lehet, hogy maláj volt, de hogy a szeme ferde vágású, azt nem lehetett látni, mert fekete napszemüvegét egy pillanatra sem tette le. Pedig ide, a Plaza Hotel halijába igazán nem sütött be a nap.

A másik férfi egészen fiatal volt. Szőke, kék szemű. Úgy volt öltözve, mint valami egyetemista, aki a nagymamájához készül vasárnapi ebédre.

- Nos, mi a véleménye a nőről? - kérdezte a napszemüveges.

- Nincs véleményem... Tíz perc alatt, amíg itt ült velünk, nem alkothattam róla véleményt. Csinos, az biztos. Szép lába van, és jól öltözött...

- Ez nem érdekel engem, gondolhatja, csakis az, hogy megbízhatunk-e benne, vagy nem.

- A pénzre gondol, Mr. Stone? - Nem! Afelől nyugodt vagyok, hogy a pénzt kifizeti. Ellenben hogy fog viselkedni, túljátssza a megdöbbenést, hisztérikus lesz, vagy képes, és bevallja...

- A nő nem néz ki hisztérikusnak, szerintem inkább nagyon is elszánt teremtésnek látszik.

- Ha olyan elszánt, miért nem ő maga csinálja meg? Miért fordult hozzám, megspórolhatott volna negyvenezer dollárt...

- Jó, hogy említi az összeget, Mr. Stone. Szeretném végre tudni, hogy én mennyit kapok ebből?

- Maga, fiatal barátom, ötezret.

- Nem lesz ez egy kicsit kevés?

- Nem szoktam alkudozni, erről ismernek. Ötezer, egy centtel sem több!

- És ha nem vállalom?

- Akkor vállalja más! Tudja maga, hány fiatalember szaladgál itt New Yorkban, akinek egy vasa sincs... És inkább ilyen alkalmi munkát vállalnak, mint hogy vén kéjenceknek álljanak a szolgálatára.

- Még egy kérdés, Mr. Stone! Miért nem maga csinálja, miért kellek én?

- A kérdése eléggé ostobán hangzik. Nyilván mert fáradt vagyok már, nem nekem való, hogy esetleg kiugorjak az ablakon, még ha földszinti is. Vagy hogy átlendüljek a kerítésen. Huszonöt évig csináltam ezt, most jubilálhatnék már...

- Rendben van, Mr. Stone, vállalom! És holnap megint találkozunk, ugyanitt?

- A nő is idejön?

- Isten ments, holnap majd a Waldorf Astoria halljában. Ugyanott kétszer soha! Maga kissé naiv, fiatalember, látszik, hogy ez az első ilyen... ilyen vállalkozása, mondjuk.

- Igen, az első! De nem értem, miért kell a legelegánsabb helyeken találkozunk, miért nem valami mellékutcai cafeteriában, közel a Harlemhez.

- Hogy képzelem, ha egy ilyen nő oda belibeg, mindenki felfigyel. Ha nem a Mercedes kocsiával jön, hanem taxival, akkor is.

- Ki ő tulajdonképpen? Még a nevét sem tudom...

- Majd megtudja idejében. Azt elárulhatom róla, hogy huszonhat

éves, a férje pedig harminchat.

- Azt hittem, valami aggastyán...

- Ugyan, ne vicceljen. Akkor volna türelme kivárni, amíg jobblétre szenderül.

- És miféle ember? Gazdag?

- Igen. Ő meg egy szegény gépírólány volt, mint a régi, romantikus operettekben. Válásról szó sem lehet, ez imádja a nőt, és a következő ötven évet is vele óhajtja leélni. Láttam én ilyen öreg házaspárokat Miamiában, ezek közt már rég megszűnt a szerelem, már csak holtversenyben vannak. - Hogy érti, Mr. Stone, hogy holtverseny?

- Ezt a kifejezést eddig csak sportban hallottam! Melyik versenyző ér előbb be a célba, melyik úszó érinti először a medence peremét, melyik lovacska fut be elsőnek, és...

- Ne folytassa! Ez a holtverseny az öreg házások között csakis azt jelenti, hogy mindegyik arra vár, melyik patkol el előbb... A nej, aki már múmiaszerűen összeaszalódott, azt reméli, hogy még foghat egy férfinak számító férjet. A vén kujon pedig csinos nőkről ábrándozgat, miközben a floridai strandon nézegeti a bikinis szépségeket.

- Magának jó humora van, Mr. Stone! Nem gondolt arra még soha, hogy író legyen, ne pedig gengszter?

- Nem gengszternek tartom magam, hanem businessmannek. Furcsa business, amit csinálok, de azt hiszem, jól csinálom... És független vagyok, nem dirigál nekem a maffia, semmi közöm hozzájuk, nem vagyok olasz.

- Milyen származású, Mr. Stone?

- Ez nem tartozik magára, fiatalember, de megmondhatom. Apám Közép-Keletről jött, persze hamis útlevelemmel. Itt elvett egy fehér nőt, és én már itt születtem New Yorkban. Anyám még él, nagyon vallásos, minden reggel a templomba megy, gyón és áldozik. Hát legalább leimádkozza az én bűneimet...

- És van családja, Mr. Stone?

- Volt két feleségem is, mindkettőt kirúgtam... Megérdemelték. De van egy fiam, a Harvardra jár, ügyvédnek készül. Fogalma sincs, hogy én milyen businessben vagyok, ez a lényeg. Hát most már mindent tud rólam, de én magáról jóformán semmit...

- Le vagyok égve, azt sejtethi. Ezért vállaltam a dolgot. Anyámmal lakom a West Side-on, már a lakbérrel is tartozunk. Anyámnak rákja van, operálni kell. Egy híres professzorral szeretném a műtétet csináltatni, nem egy kezdő hülyével, aki anyámon tanul. Szegénykém csak ötvenéves...

- Tudja mit, fiatalember? Akár kitalálta ezt megható sztorit, akár igaz, felemelem az ötezret nyolcezerre.

- Köszönöm, Mr. Stone! Hálásan köszönöm!

Többször is meghajolt, mielőtt távozott. Stone még maradt, mert fél hatra rendelte ide sofőrjét. Még rendelt egy konyakot, a limuzinjában is volt italszekrény, persze telefon is. Jobb, ha ez a fiatalember nem látja ezt a kocsit. Lehet, hogy irigykedne, biztosan busszal közlekedik. Ha beválik és használható, majd telik neki is kocsira, legalább egy Toyotára.

A fiatalember, ahogy ment kifelé, feltűnt két középkorú hölgynek, akik egy nagy palma alatt itták a teájukat.

- Nézd ezt a jóképű dzsigolót! Mit szólsz hozzá?

- Semmit, hiszen ez gay... Ott ült egy asztalnál azzal a randa, kockás zakós pasassal. Undorodom az ilyenektől, terjesztik az AIDS-t!

A fiatalember, akit Franknek hívtak, de egyelőre nem mondta meg a nevét Stone-nak, a Plazából egyenesen a közeli Rooseveltt kórházba sietett.

A Broadway sarkán virágot árultak, vett néhány piros rózsát. Anyu szerette a virágokat. Egy többágyas kórteremben feküdt, a legszélső ágyon.

- Frankié, drágám, már úgy vártalak! Miért jössz ma ilyen későn?
- Tárgyaltam állásügyben, és kissé elhúzódt.
- Kivel tárgyaltál? Közvetítővel? Vagy egyenesen a céggel?
- Majd elmondom, anyukám, de most inkább arról beszéljünk, hogy érzed magad? Mikor lesz a műtét?
- Még hátravan néhány vizsgálat... Holnap megint röntgeneznek.
- Anyukám, jól nézel ki, szép vagy!
- Hát kirúzsoztam magam a tiszteletedre, és felvettem az új, rózsaszínű hálóinget, amit a múltkor hoztál, fiacskám! Na, de számolj be az állásról! Engem minden részlet érdekel. Mi a munkaköröd?
- Ez még nincs eldöntve. Majd meglátják, hogy válók be...

II

Vanessa a Plazából nem ment haza, hanem benézett a fodrászához. Ez is itt volt a Fifth Avenue-n. Ha Steve figyelteti, hát igen, volt a Plazában, de csak percekig. Egy barátnőjével volt ott randevúja, de az nem jött el. Két ismerős úrral megivott egy drinket, aztán elment az Elisabeth Arden szalonba.

Na, de nem valószínű, hogy Steve figyelteti. Nincs is oka rá, hiszen most nincs senkije. Most... Aki volt, az elment Szaúd-Arábiába, és eltűnt valahol a sivatagi pokolban. A fiatal kapitány, akit szeretett, akivel elment volna a még a világ végére is...

Az utolsó tábori lapján azt írta:

„Imádlak, Vanessa, és ha visszajövök, új életet kezdünk. Nélküled nincs értelme az életnek, ezt úgyis tudod. Rettenetesen vágyódom utánad - itt, ahol a felgyújtott olajkutak szörnyű, fekete füstjének fullasztó bűzében élünk, ha rágondolok illatos, gyönyörű

testedre, az kínszenvedés nekem...Mikor jön el a pillanat, mikor végre ismét a karomba zárhatlak? Mikor?... Nem tudjuk, és senki sem jósolhat meg semmit, Szaddam Huszeintől függ vagy Bushtól. Hónapok ebben átkozott sivatagban! Ha feltámad a szél, minden pórusunkban a homok. Ilyenkor az jut eszembe, milyen jó lenne a tengeriben lubickolni, az átlátszóan tiszta habok között. Veled, Vanessa, édes szépségem! Emlékszel arra az első esténkre, ott a pálmák alatt...? Amikor először lettél az enyém... Engem ezek az emlékek éltetnek itt, de egyben kínoznak, gyötörnek, mert olyan kétségbeejtően távol vagyunk egymástól. Remélem, megkapod a leveleimet, pontosan címezem ehhez az Annabellhez. De tépd el őket azonnal, nehogy a férjed kezébe kerüljelek! Imád, csókol, ölel: P.”

A sors végzetesen rossz tréfája volt, hogy pont ez a legutolsó levél került Steve kezébe.

- Ki ez az alak, akivel megcsaltál? És a leveleit ahhoz a ringyó Annabellhez küldi? Ki foglak rúgni, és mehetsz utána a sivatagba, mennek oda nők, mert a katonáknak szükségük van nőre! Elmehetsz oda közkurvának!

Steve már máskor is megütötte, de most a hajánál fogva rángatta a földön, és rugdosni kezdte. Már ivott, még mielőtt a levelet elolvasta volna. Mikor benyúlt Vanessa retiküljébe, mert a saját autókulcsát nem találta, ott volt a levél.

Ahogy átolvasta, remegni kezdett a dühtől, a homlokán kidagadtak az erek.

Vanessa nyugodtan öltözködött, egy partira voltak meghíva. Már rajta volt az új ruhája, most éppen azt nézte, milyen ékszerszerűen a nyakára. Hát gyöngysor helyett Steve fojtogatásának a kék és zöld nyomait viselte volna, ha odamennek a koktélpartista.

- Szóval ki ez az alak? És mióta tart ez a viszony? És hol fetrengtél vele a pálmák alatt? Majd megtudok én mindent, és úgy szétverem az álnok pofádat, hogy senkinek sem lesz kedve veled fetrengeni, te cafat!

Vanessa megpróbált felkelni a földről, de Steve újabb rúgása megakadályozta. Az arca már csupa vér volt, érezte a vér édeskés ízét az orrában, szájában.

- Ne bánts! Könyörgöm, ne bánts! Részeg vagy! Ha megölsz, börtönbe fogsz kerülni! Gyűlöllek, utállak!

- De a pénzem azt nem utálod, ugye? Újabb rúgás, ez a combját érte.

Végre kiment a szobából, úgy becsapta az üvegajtót, hogy az ezer darabra tört, hullottak az üvegszilánkok. A levelet magával vitte, zsebre gyúrta.

Vanessa feltápászkodott, és bevonszolta maját a fürdőszobába. Az arca dagadt volt és véres. Ha így azonnal elmenne a rendőrségre, látteleket vennének, esetleg belekerülne az újságokba... Isten ments! Csak semmi botrány, semmi feltűnés...

Nézte az arcát a tükörben, lemosta a vért hideg vízzel. Az egyik foga is mintha meglazult volna. A combja is fájt kegyetlenül, lehet, hogy eltört a csont? Lehet, hogy sánta marad egész életére... Ez a vadállat! Ez az átok!

Közben már elment otthonról, hallotta, ahogy kint becsapta az előszobaajtót. Ezek után képes, és elmegy arra a partira, majd megkérdezik, hogy a kedves felesége miért nem jött el. Hát majd hazudik valamit, hogy hirtelen influenzás lett, vagy elutazott az édesanyjához, aki beteg.

Nem, azt semmi esetre sem fogja mondani, hogy összevertem, összerugdaltam, mert kiderült, hogy szeretője van. Valami katonatiszt a Perzsa-öbölben. És ez irkál neki, ehhez a szemét barátnőjéhez, ehhez az Annabellhez.

Vanessa most döbönt rá, hogy azonnal figyelmeztetni kell Annabellt, hogy kiderült, és Steve képes, és odamegy hozzá...

Bement a szobájába, és feltárcsázta Annabell lakását. A babysitter vette fel a kagylót.

- A művésznő már bement a színházba. Mit mondjak, ki kereste?

- Nem fontos, majd holnap újra hívom... Annabell, ez a drága, jó lélek, hányszor figyelmeztette, hogy tépje el a leveleket. Hát, sajnos, nem hallgatott rá...

Annabell a közös gyermekkor emléke fűzte össze. Együtt jártak mint kislányok a North Carolina-i középiskolába is.

Annabell szép szőke kislány volt, és kellemes volt a hangja is. A vasárnapi istentiszteleten ő énekelte a szólót. Az volt a titkos, nagy vágya, hogy majd énekesnő legyen. A szülei erről hallani sem akartak. Később, mikor Vanessa már New Yorkba költözött és férjhez ment Steve-hez, akkor hallotta, hogy Annabell elszökött a szülői háztól és senki nem tud róla semmit.

Évekig Vanessa sem hallott róla. Gyerekkori barátságok így szakadnak meg. Aztán két éve, véletlenül, ahogy a New York Timesban lapozgatott és a műsorokat nézegette, megakadt a szeme ezen a néven.

Fellép ANNABELL, a kitűnő énekesnő. Egy eléggé homályos fénykép is volt, platinaszőke nő, mélyen dekoltált ruhában. Lehet, hogy ez ő volna? Annabell?...

A kabaré, ahol hirdették, a Greenwich Village-ben volt. Ide nem szoktak járni. Elég nehéz volt rábeszélni Steve-et, hogy menjenek el, de végül mégis hajlandónak mutatkozott.

A kabaré, túl a kínai negyeden, a China-townon, már kívülről is nagyon szegényesnek tűnt. A helyiségben nem széksorok voltak, hanem asztalok, ahol italokat szolgáltak fel. Színpad helyett csak egy kis dobogó, ahol éppen csak elfért egy zongora. Steve utálkozva nézett körül.

- Micsoda pocsék hely! Ha tényleg az iskolatársnőd ez az Annabell, hát alaposan lezüllhetett, ha ilyen kávéházban fellép!

A műsor már megkezdődött, mikor beléptek. A dobogón egy komikus otromba vicceket mondott, trágár szavakat használt. Ilyenkor az asztaloktól páran röhögve odakiáltoztak neki és

tapsoltak.

Vanessát is meghökkentette ez a hely, és azt kívánta, hogy bárcsak ne Annabell lenne az, aki itt szerepel. De ő volt.

Ahogy kijött a dobogóra platinaszőken, mélyen kivágott, ezüst ruhájából majdnem kint voltak a mellei, annyira más volt, mint a charlotte-i szerény iskoláslány. Hosszú mű-szempillái voltak, talán ez okozta, hogy olyan idegenül hatott. De ahogy elkezdett énekelni valami francia sanzont, hát az az édesen csengő hangja ugyanolyan volt, mint mikor a templomban énekelt.

Annabell... Annabell...

- Na, ő az? - kérdezte Steve.

- Igen... ő...

- Nem néz ki rosszul, és ha tudná, kikkel kell lefeküdni, biztosan találna jobb helyet, mint ez a kabaré!

- Miért beszélsz így? - súgta oda Steve-nek. - Valahol el kell kezdeni a szereplést, hát ő itt kezdi...

A mellettük lévő asztaltól egy férfi rájuk förmedt.

- Ne beszélgessek, az énekesnőt akarom hallgatni!

Egy zongorista kísérte, elég jól. Nagy tapsot kapott, a következő énekszám is francia volt. Az éles reflektorfényben Annabell nem láthatott le a nézőtérre, csak meghajolva köszönte meg a tapsot, de őket nem vehette észre.

- Most bemegyek hozzá az öltözőbe, te csak ülj itt. Hamarosan visszajövök!

Steve már a második konyakot rendelte, de ettől sem volt jobb hangulatban.

- Ilyen rohadt helyen még nem voltam! Menj be a nőhöz, de aztán irány haza! Az egész estémet nem fogom feláldozni, és végigszenvedni egy ilyen műsort.

- Nem a műsor miatt jöttünk, csak találkozni akartam itt a régen

látott iskolatársnőmmel!

- Hát most találkozol vele, és remélem, ezzel be is fejeződik, nem óhajtasz vele kapcsolatot tartani!

Vanessa nem válaszolt, sietett egy oldalajtó felé, úgy gondolta, ott lehet az öltözőkbe bejutni. Kár, hogy nem hozott virágcsokrot, csak most jutott az eszébe.

Egy félig meztelen táncosnő útbaigazította. Vanessa bekopogott, de nem kapott választ, erre belépett.

Egy tükör előtt ült Annabell, és valami kottában lapozgatott. Megfordult és mikor meglátta Vanessát, felsikoltott. - Vanessa! Micsoda meglepetés! Istenem, édes istenem! Átölelték egymást, mindketten sírva fakadtak.

- Jaj, nem sírhatok, mert leválik a műszempillám - mondta Annabell, miközben csak ismételte, hogy milyen csodálatos meglepetés, hogy újra láthatják egymást.

- Láttam a hirdetést a New York Timesban, azonnal idejöttünk a férjemmel együtt!

- Ő is itt van? - Persze...

- Hogy tetszett neki az énekszámom?

- Nagyon!

- Mióta vagy férjnél?

- Évek óta... És te, Annabell?

Én nem... De együtt élek valakivel, aki nagyon szeret, és én is őt... Gyerekünk is van, kislány, három éves...

- Miért nem házasodtok össze?

- Azt most nehéz lenne elmondani. Holnap gyere el hozzám, Vanessa, és mindenről beszámolunk egymásnak... Itt nem lehet nyugodtan beszélni, mindenki fülel, és különben is, még szerepelek a műsorban. Holnap várlak, itt lakom a Sohóban, felírom neked a címet. Van kocsid?

- Van.

- Hát befordulsz a Lafayette Streeten, és... - Most beszólt egy férfihang.

- Miss Annabell, maga következik! - Annabell ráírta a címét egy papírdarabra.

- Várom tizenegyre. Az megfelel neked? Nem jársz hivatalba?

- Nem.

- Gondolhattam volna, ilyen drága nercbundád van, biztosan gazdag a férjed!

- Hát nem éppen szegény...

- És milyen ember? Jó?

- Furcsa ember.

Ezt talán nem kellett volna mondania, és az is jobb lett volna, ha nem ebben a fehér nercbundában jön. A nézőtéren a nők nadrágban és pulóverben ültek. Lehet, hogy Annabell azt hiszi, hencegni akart... Nem, Annabell érezhette, hogy csak örül neki, olyan őszinte volt ez a viszontlátás.

Ahogy visszament az asztalhoz, Steve már éppen fizetett a pincérnek.

- Megyünk! - mondta a szokásos parancsoló hangnemében.

- Még nem mehetünk, Annabellnek van még egy énekszámja!

- Na és? Azt is kötelesek vagyunk meghallgatni?

- Természetesen! Igazán szépen énekel.

- Van hangja, és jó mellei is vannak! Ki is rakja a melleit, ez nagyon helyes, de még nem elég ahhoz, hogy a Metropolitanben mezzo-szopránnak szerződtessek...

- Miért vagy ilyen gúnyos? Én örülök, hogy találkoztam veled, függetlenül attól, hogy itt énekel-e vagy az Operában. Nagyon szerettük egymást kislány korunkban, és ez összefűz...

- Nem is tudtam eddig, hogy ilyen hajlamaid vannak! Azért vagy ilyen hideg velem, mert ezzel a szóke csodával meg meleg voltál?...

- Utálatos vagy, Steve, ha ilyen ocsmányságokat beszélsz! Szégyelld magad!

Annabell most megjelent, tapssal fogadta a közönség. Ahogy előrehajolt, hogy megköszönje a tapsot, a mellei majdnem kibuggyantak a ruhából.

- Dolly Parton! - kiabálta az egyik asztaltól egy fiatalember. Steve intett a pincérnek, és még egy konyából rendelt.

III

Vanessa alaposan felkészült erre a látogatásra. Már korán elindult otthonról, először elment a Bloomingdale áruházba, ott körülnézett a játékosztályon.

A legdrágább és legszebb babát megvette a kislánynak. Kék selyem ruhácskában, kék szemű, aranyzóke hajú baba volt. A kislány már hároméves, biztosan nagyon fog örülni neki. Nagy doboz olasz csokoládébonbont is vett, aztán körülnézett, mit vehetne Annabellnek? Végül, egy nagyon finom francia parfüm mellett döntött. Aki ilyen érzéssel énekel francia sanzonokat, megérdemli, hogy valódi párizsi illat lengje körül. Virágot is vett, de persze azt tegnap kellett volna vinnie, a kabaréba.

A Soho elég messze volt, már elmúlt tizenegy óra, mire odaért a ház elé. A parkolás mindig probléma ezekben az utcákban, a Spring Street tele volt teherautókkal, magánkocsikkal, és sehol egy garázs, ahová betehette volna a Mercedesét.

Végül, szinte csodaszerűen, pont a ház előtt elment el kocsival, és oda végre beállhatott. A ház egy ódon, ócska épület. Már a lépcsőházban macskaszag és káposztaszag keveredett. A liftre ki volt írva, hogy nem működik.

Vanessa felszaladt a sok csomagjával a második emeletre. Lehet, hogy Annabell azt hiszi, hogy csak megígérte, de el sem jön, mert már fél tizenkettő is elmúlt.

Becsöngetett. Annabell nyitott ajtót, egy szóval sem tett szemrehányást a késésért.

- Biztosan nem tudtál parkolni! Ezt előre meg kellett volna mondanom neked, ugye?

Annabell most egészen másnak tűnt, mint tegnap a kabaréban. Nem volt kifestve, nem voltak felragasztva a hosszú szempillák, platinaszőke haja simán hátrafésülve, és egy kis egyszerű ponygolát viselt.

Bevezette Vanessát a szobába. Szépen volt berendezve, nagy zongora állt a sarokban, jó festmények a falon, perzsaszőnyegek. A zongora alatt egy kisgyerek játszott. Most előbújt, és rámosolygott Vanessára.

Koromfekete, bongyor haja volt, óriási sötét szemei, kávébarna bőre. Édes kis arca volt, csücsörítő, duzzadt szájacskája, nem voltak kimondottan néger vonásai.

- Ez a kislányom! - mondta Annabell, és felemelte a gyereket. Magához szorította, és megcsókolta a kis barna arcát.

- Imádom, ő az életem, mindenem!...

Vanessa igyekezett úgy tenni, mintha nem csodálkozna, mintha természetes lenne, hogy Annabellnek néger gyereke van. - Hoztam neked valamit, nézd, ebben a nagy dobozban van. - Segített kibontani a csomagot.

ÉS most következett a furcsa meglepetés. A kislány ránézett a gyönyörű, drága babára, és ahelyett, hogy örült volna, hirtelen sírva fakadt.

- Sárga hajú baba! Nem kell, nem kell! Miért nem fekete baba, mint én?

Fogta a babát, és a földhöz vágta.

- Nem kell! Nem kell! Sárga hajú! Most egyetlen mozdulattal letépte a babáról az aranszőke haját, közben a kis ökleivel ütötte, cibálta a babát, míg Annabell végre kivette a kezéből. Látszott, hogy az egész nagyon kellemetlen neki.

- Rossz kislány vagy, mit fog a néni gondolni rólad? Hozott neked csokit is, abból egyél!

Bevitte a síró gyereket a másik szobába, próbálta megnyugtatni. Mikor visszajött, a szeme csupa könny volt.

- Látod, Vanessa, itt a válasz a kérdésedre, hogy miért nem házasodunk össze.

- Nem értem.

- Sajnos, a kislány alig múlt hároméves, okos és jó gyerek, de ez már veleszületett... És mi lesz, ha iskolába kerül, ha felnőtt? Lehet, hogy engem is gyűlölni fog, mert sárga hajú vagyok... Vagy az apjától fog irtózni, mert fekete... Ez a probléma nálunk, pedig igazán szeretjük egymást. Majd megismered Timothyt, olyan jó, finom ember, tehetséges zenész - A szüleid? Ők hogy vélekednek?

- Sehogy, fogalmuk sincs, hogy a párom nem fehér.

- És az unokájuk? Még nem látták?

- Nem is fogják soha, el kell titkolnom előttük.

- Én azt hiszem, ha ezt a gyönyörű szép kislányt meglátnák, azonnal megbocsátának neked!

- Nekem nem kell megbocsátás, én nem követtem el semmiféle bűnt. Szeretem Timothyt, és boldog vagyok vele. Hol itt a bűn?

- És az ő családja?

- Azok tudják, és azok utálnak is engem. Az összes rokona, hogy miért kellett neki fehér nő, miért nem egy magához valót talált. Miért? Itt van ez a sok miért, ami tönkreteszi az életünket.

Nagyot sóhajtott, közben kibontotta a parfümös csomagot, és nem győzte megköszönni.

- Úristen! Ilyen drága parfüm! Igazán köszönöm, aranyos vagy! Mindig is az voltál, Charlotte-ban is, amikor gyerekek voltunk. Remélem, boldog vagy, mert megérdemled az élettől... Sajnálom, hogy tegnap elsiettetek a kabaréból, és nem tudtam megismerni a férjedet!

- Ne sajnáld, nem vesztettél semmit! A házasságom vele tévedés volt. Megszédített az, hogy pénze van. Durva fráter, és iszik... Minden évben egyre nehezebb vele együtt lenni.

- Válj el tőle!

- Nem hajlandó válni, ragaszkodik hozzám. És most van valakim, akit szeretek, akivel boldog tudnék lenni...

- A legfontosabb a boldogság! Hiszen egy életünk van, azt nem vesztegethetjük el!

- Igazad van, Annabell! De sohasem tudhatjuk előre, hogy mit szánt nekünk a sors! Te például gondoltad volna, hogy pont egy... egy... - itt hirtelen elakadt, mert majdnem azt mondta, hogy pont egy fekete férfiba fogsz beleszeretni...

Annabell megérezte, és úgy látszik, hogy fájt neki. - Hogy pont egy négerbe?

- Nem, nem! Egy zenészbe, arra gondoltam...hidd el!

- Nem hiszem el, de mindegy... Ha érdekel, mondom neked, hogyan kerültünk össze, hatnapos New York-i tanulmányutat szervezett az egyház. Múzeumok látogatása, verseny a Lincoln Centerben. Apám ötlete volt, hogy vegyek részt, nem került sokba, buszon jöttünk. Ha apám tudta volna, hogy soha nem térek vissza Charlotte-ba...

- Ő is az autóbuszon volt, a csoport tagja?

- Nem. Vele a Lincoln Centerben ismerkedtem meg, a koncerten lépett fel, de valahogy lakozott hozzánk, és aztán el sem mozdult mellőlem... Mondtam neki, hogy énekelni tanulok. Másnap randevút adtam neki, mert elvitt egy énektanárnőhöz, akinek a

véleményére sokat adott. Az egész délelőttöt ott töltöttem, és elmulasztottam a Szabadság-szobor körüli hajókirándulást. De nem bántam meg! Semmit se bántam meg...

- Azonnal beleszerettél a fiúba? - Nem, csak nagyon kedvesnek találtam.

Másnap este megint elszakadtam a csoporttól és vele vacsoráztam. Itt, a China-townban. Timothy itt lakott. - És te felmentél hozzá! Történt valami köztetek?

- Jaj, dehogy! Még csak meg se csókolt...

- És aztán?

- Itt maradtam New Yorkban. Telefonáltam a szüleimnek, hogy ne aggódjanak, de nem megyek vissza Charlotte-ba...

- És hol laktál?

- Az énektanárnőnél volt egy üres, kiadó szoba. Azt mondta, hogy nagyon tehetséges vagyok, ingyen fog korrepetálni. De ez nem volt igaz, Timothy fizette értem a tandíjat.

- Jól keres? Hol van szerződése?

- Egy zenekarban, a Lincoln Centerben. De ő maga is komponál néha. Ha éppen hangulata van... Hozzám is írt egy dalt, az a címe: Szeretlek, Annabell.

- Ez valóban romantikus! Ez hatott rád annyira, hogy összeköltözzél vele, és gyereket szüljél neki?

- Nem! Sokáig nem történt köztünk semmi. Megmondtam neki, hogy szűz vagyok!

- És tényleg az voltál?

- Igen. Timothy nem hitte el, de aztán meggyőződött róla... Ő volt az első férfi az életemben...

- Megható sztori ez, de havalaki lát a kabaréban, a mélyen dekoltált ruhádban, amelyből majdnem az egész melled kint van, akkor...

- Akkor mi van? Egy magas nyakú szvetterben nem léphetek fel! Nevettek.

Eszükbe jutott, hogy amikor a charlotte-i uszodában levetköztek a közös kabinban, a lányok mind irigyelték Annabell nagy melleit. - Most beszélj te magadról, Vanessa! Hogy jöttél össze ezzel a gazdag gentlemannel?

- Arra emlékszel, hogy amikor apám meghalt, elköltöztünk North Carolinából New Jerseybe. Anyámnak kevés volt az özvegyi nyugdíja, és úgy döntött, hogy a nővéréhez költözünk, Ő is özvegy volt. Helene néni szép házban lakott, és nagyon invitált minket. Ingyen cselédekre számított, anyám főzött, mosott, takarított.

Helene néni a fájós lábaira hivatkozott, hogy csak éppen annyi ereje van, hogy kivonszolja magát a kertbe. A szomszédaival haragban volt. Mindenkire csakis rosszat mondott, ha valaki végighallgatta, amiket mindenkiről tudott, hát azt hihette, hogy ebben a kisvárosban csakis bűnözők élnek. Gazember férfigyanús múltú nők, megvesztegethető bírók, brutális rendőrök, perverz papok, csaló fűszeres, nem is sorolom fel. Én bejártam New Yorkba, ahol egy elég rossz állásban dolgoztam. - És udvarlóiid nem voltak? - De igen. És nem voltam szűz... - Valami szerelem?

- Nem, ezek csak futó kalandok voltak az életemben. És amikor Steve először meghívott vacsorára egy nagyon elegáns étterembe, akkor eldöntöttem, hogy ezt az embert megfogom magamnak.

- És meg is fogtad?

- Sajnos igen...

IV

Vanessát alaposan felkavarta a látogatás Annabellnél. Képtelen volt beleélni magát abba a helyzetbe, ahogy Annabell él. A néger zenésszel nem találkozott, ő nem jött délben haza.

- Majd legközelebb, ha átjössz hozzám, meg fogod ismerni!

Azt elhatározta, hogy Steve-nek nem fog részletesen beszámolni, isten ments!

Csak annyit, hogy ott volt, Annabellnek rendes lakása van, tanul énekelni, továbbképezi magát, jó kilátásai vannak komoly szerződésre. A gyerekről persze említést sem fog tenni - még csak az hiányozna...

Steve-vel különben sem lehetett semmiről beszélni, mindig neki volt igaza, állandóan letromfolta. Lehet, hogy ezt nem bírta elviselni az első felesége, az a szerencsétlen Mimi, és ezért lett öngyilkos. Bár sok más oka is lehetett rá...

Ahhoz, hogy egy csinos, fiatal nő főbe lője magát, nagyon elkeseredettnek kell lennie...

Soha nem beszéltek Mimiről, a képeit is eltüntették a lakásból. Valaki hallott egy pletykát, hogy Mimi nagyon vallásos katolikus volt, nem valószínű, hogy öngyilkos lett, inkább feltételezhető, hogy Steve lőtte agyon. És miért?... Talán volt valakije, és az kiderült.

Hát most Vanessának is volt valakije: Paul... Már fél éve tartott ez a nagy szerelem. Az első igazi szerelem Vanessa életében. Jerseyben ismerkedtek meg, és furcsa módon ezt a találkozást Helene néninek köszönhatték.

Egy nyári reggelen mama telefonált.

- Holnap lesz Helene születésnapja. Nehogy elfelejts gratulálni neki, és vegyél valami szép ajándékot! Esetleg egy selyemblúzt, ami Helene ízlésének megfelel.

- Az ő ízlésének? Csakis olyasmi, ami egy madárijesztőnek!

- Vanessa, ne gúnyolódj, és holnap délutánra számítok rád. Még két vendég lesz...

- Kik?

- Nem találkoztál ezekkel a hölgyekkel, új ismerősök...

- Azt gondolom, hiszen a régiekkel már összeveszett!

Vanessának nem volt különösebb kedve kimenni Jerseybe, de úgysem volt más programja erre a vasárnap délutánra. Steve a country-clubba ment golfozni, tehát nem kísérte el.

Ha akkor elkíséri, másképpen alakul minden. Az egész élete... Ahogy vezette a kocsiját a George Washington híd vasárnapi tumultusában, már meg is bánta, hogy elindult. Az ajándékot elküldhette volna Helene néninek.

Hát honnan sejthette volna, hogy a nagy szerelemmel fog találkozni?...

A verandán Helene nénivel és mamával két vendég hölgy ült. Az egyik fehér hajú dáma csakis a fiáról beszélt, akit most léptettek elő századosnak.

- Értem fog jönni kocsival, nem szereti, ha én vezetek, mióta a szememet operálták.

Ezután már az operációt részletezte, Helene néni is az epeműtétét, orvosokról és kórházakról volt szó - hát ez kissé unalmas kezdett lenni.

- Na végre, itt a fiam! - kiáltott fel a fehér hajú dáma.

A ház előtt sportkocsi állt meg, és bejött a fiatal százados. Paul...

Magas, szőke, kék szemű. Szalutált a hölgyeknek, az anyját megcsókolta. Vanessára kérdően nézett, fogalma sem volt, S hogy ő ki lehet?...

Erről nem volt szó, hogy itt egy ilyen gyönyörű, fiatal nő is lesz, csak mamának az idősödő barátnői.

Paul megitta a kávé, evett a születésnap tortából egy szeletet, de közben egy pillanatra sem vette le a tekintetét Vanessáról. Mintha meg lenne igézve, úgy bámulta.

Így kezdődött... Beszélgetni nem volt alkalmuk, csak nézték egymást, Helene néni vitte a szót, most éppen a televízióműsorokat kritizálta. Egyik ostobább, mint a másik, és milyen erkölcsstelen a

legtöbb... Felháborító! Csak házasságtörések, meg gyerekek, akiknek más az apjuk, ami később derül ki.

- Már rosszul vagyok, ha a televíziót nézem!

- Akkor miért nézed órákon át? - akarta kérdezni Vanessa, de inkább nem szólt közbe.

Helene néni most már áttért a politikára is, hogy lássák, milyen okosan ítéli meg a világhelyzetet. Az iraki bonyodalmakról akart valamit mondani, de Szaddam Huszeint összetévesztette Jordánia királyával, akit szintén Huszeinnak hívnak, és amerikai felesége van.

Szerencsére egy újabb vendég érkezett, szintén idősebb hölgy. Az asztalnál nem volt több szék, így a fiatal kapitány azonnal felugrott, és udvariasan átadta a helyét.

Vanessa is felkelt, és lementek a kertbe. Egészen kis kert volt, egyetlen paddal, ide leültek. A verandáról ide lehetett látni, tehát Helene néni rosszalló pillantásának semmi alapja sem volt.

Most azt gondolja magában, hogy férjes asszony létemre itt rögtön flörtölni kezdek ezzel a csinos tiszttel... Ebben biztos volt Vanessa, de nem törődött vele.

Semmivel sem törődött ezekben a furcsa pillanatokban, megérezte, hogy itt most történik valami... De mi?...

- Hisz a véletlenekben? - kérdezte a kapitány.

- Hiszek.

- Tiszta véletlen, hogy itt vagyok. Anyám le akarta mondani ezt a meghívást. De aztán mégis eljött... Magának kije ez a Helene?

- A nagynéném.

- Oh! Nagyon bájos hölgy! Valóban bájos!

- Ne túlozzunk! Itt éltem évekig, mielőtt férjhez mentem...

- Magának van férje?

- Van... Nem látja a kezemen a jegygyűrűt?

- Nem a kezét néztem, hanem a gyönyörű szemét! És mikor

nézhetem legközelebb?

- Hát mondjuk mához egy évre megint eljövünk ide Helene néni születésnapjára!

- Ennél korábbi dátum nem is jut az eszébe? Például holnap délután vagy este, és bárhol...

- New Yorkban lakom, és ahogy mondtam magának, férjem van... Ő nem örülne különösebben, ha valakivel randevúznék...

- Féltékeny a férje? Akkor miért engedte el magát ide, miért nem kísérte el?

- Talán szívesebben golfozik, mint hogy Helene néni születésnapját ünnepelje...

- Remélem, holnap is golfozni fog, és akkor legalább egy félórát tölthetek magával.

V

A félóra helyett több mint négy órát tartott az első randevú. Még a pincérek is csodálkoztak a Taverne of the Greenben, hogy ez a párocska még mindig ott ül a nagy, színes ernyő alatt.

A Central Park árnyas fái közé volt ékelve ez a nagyon elegáns vendéglő, ahol találkoztak. Délre volt megbeszélve, hogy ott löncsölnek, de már délután volt, az asztaloknál kicserélődtek a vendégek, Vanessa és Paul egyszerűen nem vették észre, hogy szalad az idő. Semmit sem vettek észre, csakis egymást. Paul rajongó tekintetéből szinte sugárzott, hogy Vanessa a legszebb nő a világon, akit valaha látott. Néha rátette a tenyerét az asszony kezére, aki az abroszon idegesen gyurkálta a zsemlemorzsákat. Mitől volt ideges?

Talán meg volt ijedve ettől az érzéstől, ami teljesen hatalmába kerítette...

Már többször a karórájára nézett, mert haza kellett volna indulni,

de egyszerően képtelen volt itthagyni Pault. Minden perc számított, minden perc csodálatos volt, és főleg meglepő, hogy ilyen is van... Most már mindent tudtak egymásról, de ez a minden nem volt elég.

- Holnap mikor láthatom? - kérdezte Paul.

Erre azt kellett volna válaszolnia, hogy semmikor! Nincs értelme, hogy mindennap találkozzunk...

De ehelyett azt mondta:

- Mikor tud eljönni a kaszárnyából?

- És hol, gyönyörű Vanessa?

- Talán itt, a Taverne-ben, ez jó hely, és nincs túl meleg. Hűvös, szép júliusi nap volt. Másnap is itt volt a randevújuk. Az első héten hatszor találkoztak, és közben legalább hússzor beszéltek telefonon. Steve nem volt otthon, de ha véletlenül igen, Paul letette a kagylót.

- Téves szám! - mondta be.

Steve nem gyanakodott. A pokolba ezekkel a hülyékkal, akik mellétárcsáznak!

Hogy ez a hülye egy fiatal kapitány, akibe Vanessa szerelmes, és akinek rövidesen odaadja magát, azt honnan sejtette volna?

Szombat este a country-clubban valami jótékony célú táncestélyt rendeztek. Ezt Vanessa nem mondhatta le.

- Szombaton nem láthatjuk egymást! - jelentette be telefonon Paulnak.

- Meg lesz lepve, de én is ott leszek! Egy barátom apja tagja a klubnak, és meghívtak. Alig várom, hogy táncolhassak magával!

- Isten ments! Ne is köszönjön nekem, tegyen úgy, mintha nem is ismerne!

- Azt nem fogom kibírni, Vanessa! Meglepetésnek szántam, hogy ott egyszerre csak felbukkanok, mert erre ugye nem számított?

- Hát nem...

- Azt hittem, örülni fog, ha megpillant!

- Őszintén szólva nem örülök, inkább idegesít, hogy Steve valamit észrevesz...

- Tehát tényleg ne kérjem fel táncolni?

- Semmi esetre sem... Inkább jövő héten elmehetünk valahová, ahol van tánc... Steve Washingtonba repül üzleti útra, és lesz egy szabad esténk...

* * *

A garden-party a klubban rosszabbul nem is sikerülhetett volna. Alighogy megérkeztek a vendégek, hatalmas záporosó kerekedett. A tarka lampionok ronggyá ázva csüngtek a girlandokon, és piros meg zöld lé folyt belőlük. A pincérek sietve kapkodták a kerti asztalokról a finom damasztabroszokat, igyekeztek mindent bevinni az épületbe. A sok vendég alig fért el a két teremben, össze voltak zsúfolva, ennyi emberre nem számítottak. És ekkor jött a legszörnyűbb, a vihar elvágta a villanyvezetéket, és sötétség lett. A hölgyek rémülten fogták a nyakukban pompázó nyakéket vagy a drága karkötőket, eléggé gyanús kiegészítő pincérek voltak itt, meg villanszerelő munkások is jöttek, minden megtörténhet ilyen vaksötétben...

Pánik volt. Végre behoztak néhány gyertyát, és azoknak az imbolygó fényénél elkezdődött a tánc.

Vanessa hamarosan meglátta Pault, aki egy szemüveges, fiatal lánnyal táncolt. Filigrán teremtés volt, se nem szép, se nem csúnya. Ki lehet ez?...

Az ő asztaluknál ült Steve két üzlettársa, ezek saját feleségükkel táncoltak.

- Gyere, táncoljunk mi is! - proponálta Vanessa. Ki akart menni a parkettre, hogy közelebbről lássa Pault a szemüveges lánnyal.

Steve alacsonyabb volt, így a vállán keresztül nézelődött. De Paul már nem táncolt, egy közeli asztalnál ült, és elmerülve beszélgetett

egy másik nővel, nem a szemüveggel.

Vanessán most villant át, hogy egy ilyen férfiért nyilván odavannak, és válogathat a nők között. Féltekenységet érzett és bosszúságot. Alig várta, hogy hazamenjenek.

- Holnap Washingtonba repülsz, azt hiszem, jó lenne, ha kialudnál magad - ajánlotta.

- Igazad van, ahogy megvacsoráztunk, máris indulunk.

Hogy az asztaltársaság megsértődött vagy-nem, különösebben nem érdekelte Steve-et. Kifele menet Vanessa még egy pillantást vetett Paul felé, de ő pont nem nézett oda.

Éjfél előtt már hazaértek. Bent laktak a Manhattanben, közel a Fifth Avenue-hoz, a 77th Streeten. Keskeny magánház volt, mindössze egyemeletes. Régi, de nagyon elegáns, és Steve büszke volt rá, hogy ezt még a nagyapja építette.

- Az én családom nem volt újjgazdag, mint azok, akik most a Park Avenue-i felhőkarcolókban pöffeszkednek, de az ükapáik még fedélközön érkeztek Amerikába, és Ellis Island-ről szivárogtak be.

Ezt a sztorit már unta Vanessa, annyiszor hallotta. A ház földszintjén egy öregúr lakott, ők az első emeletet foglalták el. Az öreg egyedül élt, de volt egy nagy kutyája, egy alaszakai husky. Reggel kiment a kutyával a közeli Central Parkba sétálni, estefelé megint. Egy néger takarítónő járt hozzá a Harlemből. Nagy csomagokkal érkezett, ő vásárolt be. Az öregúr ideális lakó volt, nem sok vizet zavart.

- Ha meghal Mr. Wilson, majd törhetjük a fejünket, kinek adjuk ki a földszintet!

Az első emelet pompásan volt berendezve, hatalmas living-room, melynek az ablakai a 77th Streetre nyíltak. Tágas ebédlő, egy kisebb dohányzószoba és két hálószoba. Külön aludtak, és persze külön fürdőszobájuk is volt. Vanessa lezuhanyozott, és máris lefeküdt, rosszkedvű volt, és már alig várta, hogy aludhasson.

De egyszerre csak belépett Steve. Teljesen meztelen volt, és ezt a rossz szokását nagyon utálta Vanessa. Alacsony ember volt, még nem hízott el, de már hegyes, kiálló hasa képződött, amely groteszkké tette. - Miért járkálsz meztelenül?

- Úgy járkálok a saját otthonomban, ahogy nekem tetszik! - válaszolta, és a vigyorgásán látszott, hogy már megint ivott. A klubban ivott egy-két koktélt, de most, hazaérve, biztos, hogy első útja a bárszekrényhez vezetett.

- Ez nem nudista telep! Egy gentleman nem mászkál meztelenül, mert ez ízléstelen!

- Te ne oktass engem, hogy mit csinál egy gentleman! Ha bejövök a feleségemhez, nem akarok frakkot felvenni!

- Oké! De most kérlek, hagyjál aludni, és menj ki!

- Eszembe sincs!

Közelebb jött az ágyhoz, és egyetlen mozdulattal felrántotta a takarót, és szinte rázuhant Vanessára. Két kezével leszorította a vállait, mint egy birkózómeccsen. A hálóinget szinte letépte róla. A szájából dőlt a whisky szag.

- Be vagy rúgva, Steve! Kérlek, hagyjál!...

- Eszemben sincs, most van gusztusom rád, most, most, most!

Lihegett, és olyan visszataszító volt, mint még soha. Durván megmarkolta az egyik mellét, ez volt az a pillanat, mikor Vanessa kiszabadította magát, és kicsúszott alóla. Felugrott az ágyról, és kitört belőle a sírás.

Steve felajzott vágya máris lelohadt. Ahogy felkászálódott az ágyról, csak annyit mondott Vanessának: - Dögölj meg!

VI

Másnap Steve már korán reggel elutazott Washingtonba. Persze egyetlen búcsúszó nélkül. Még ő volt az, aki megsértődött.

A gépe a La Guardia repülőtérrel indult. Vanessa tudta, hogy csak a következő nap fog visszajönni. Azonnal felhívta Pault.

- Hogy mulatott tegnap a country-clubban?

- Sehogy... Hamarosan mi is elmentünk.

- És ki volt a szemüveges lány, akivel táncolt?

- A barátom húga, nem jött el a boyfriend-je, hát illett felkérnem... De mindez mellékes, egy a fontos, hánykor találkozunk ma? Mert ugye megbeszéltük, hogy ma táncolni megyünk. Nem egy csúnya kis iskoláslánnyal fogok táncolni, hanem a világ legszebb asszonyával, akibe szerelmes vagyok...

- Ilyeneket ne mondjon a telefonba, hátha meghallja valaki!

- Senki se hallja, csak maga, Vanessa!

Megbeszélték, hogy hatkor találkoznak, Paul majd a kocsijával nem a ház előtt, hanem a Madison Avenue sarkán fog parkolni. Az öreg bácsi, aki a földszinten lakik, néha kibámul az ablakán, és nem szeretném, ha valamit gondolna rólam!

Mit gondolhatna?... Csakis azt, ami igaz. Hogy a szép Vanessa és ez a fiatal kapitány... Igen, mindketten tudták, hogy ez a mai randevú, ez már mást fog jelentem, mint az eddigiek...

- Merre megyünk? - kérdezte Vanessa.

- Jerseybe, nem messze a Washington hídtól, a tengerparton van egy nagyon kedves hely. Tánc is van, egy árva zongorista kalimpál, és nem is túl rosszul. Majd meglátja!

Vanessa csak némán bólintott. Valahogy úgy érezte, hogy most semmiről sem tudna beszélni, mert úgyis felesleges. Ha megkérdezné, hogy arrafelé lakik-e Paul, az is furcsa lenne. Pedig biztos volt benne, és tudta, hogy el fog menni hozzá ma este...

A Moonlight Café tele volt virágokkal és kis lugasokkal, ahol főleg

fiatal párocskák üldögéltek összebújva, és zavartalanul csókolóztak.

Ők eddig még egyetlen egyszer sem csókolták meg egymást. Az első csókjuk a mai estén fog el kezdődni... Aztán folytatódni fog, és lázas, csodálatos ölelés lesz belőle.

Paul már tánc közben is, ahogy összesimult az arcuk, kis, gyenge cirógatásszerű csókokat lehelt a nyakába, a lehelete olyan forró volt, mint a tűz. A néger zongorista mintha csak nekik játszott volna, senki sem táncolt, csak ők. Paul szorosán magához ölelte, és Vanessa úgy simult bele a karjaiba, mint aki végre hazatalált. Nem maradtak sokáig. - Innen húsz percre lakom!...

- A szüleivel?

- Nem, egyedül... Illetve egy barátommal, de őt most Szaúd-Arábiába vezényelték, repülő.

A szerény kis ház egészen lent volt a tenger partján. Aki építette, valószínűleg csak nyaralónak szánta. A teraszon két hatalmas pálma volt, és egy széles, kétszemélyes nyugágy.

Paul bevitte a kocsiját a ház mögötti garázsba, közben Vanessa körülnézett. Kissé kábult volt, lehet, hogy attól az egy pohár pezsgőtől, amit a Moonlight Cafében ivott, de lehet, hogy Paul csókjaitól. Leszaladt a tengerhez, a cipőjét ledobta, a szoknyája úgyis rövid volt, és harisnyát nem viselt.

- Az istenért, Vanessa, mit csinál ebben a szép ruhában? Utánaszaladt, felemelte, mint egy könnyű pelyhet, és visszavitte a teraszra. Letette a széles nyugágyra. A ruha tényleg vizes lett, Paul gyengéden és meglepően ügyesen kinyitotta a ruha cipzárját, és kihámozta belőle Vanessát.

Az asszony most itt feküdt egy picike csipke melltartóban és csipkebugyiban. Hihetetlenül karcsú teste volt, kis kemény mellei, mint egy szűznek. Paul most odafeküdt mellé. Még rajta volt uniformis, még nem volt ideje, hogy ő is levetkőzzön.

- Szeretlek! Szeretlek! És megőrülök, úgy kívánlak!

Vanessa lehunyt szemmel feküdt, az volt az érzése, hogy álmodik...

Persze hogy álmodik. Ezek a csókok a mellén, az egész testén ezek a simogatások, a szájuk, ahogy most már összetapad, összeforr. A combjaival már átölelte a férfit, már remegett ő is a vágytól, hogy az övé lehessen.

Paul szinte beleszédült a gyönyörbe, némán, szótlánul, egyetlen hang nélkül zuhantak a kéj örvényébe.

Sokkal később, már bent a szobában, mikor meztelenül feküdtek az ágyon, Vanessa valami olyat mondott, hogy most kellene meghalni... Most!

Mert ezután már úgysem jöhet semmi...

* * *

Így kezdődött ez a nagy szerelem, amely ezentúl teljesen betöltötte az életüket.

- El kell válnod a férjedtől, ezt a bujkálást nehéz elviselni, és főleg azt, hogy ott élsz vele, egy fedél alatt, és... És az övé vagy, mert nem hiszem el, hogyne akarná ő is a gyönyörű testedet!

- Hidd el, Paul, hogy semmi testi kapcsolatunk nincs...

- Nem hiszem! És borzasztó nekem, hogy meg kell vele osztoznom rajtad, elvégre a férjed!

- Utálok, gyűlölöm!

- Akkor miért mentél hozzá? Ezt képtelen vagyok megérteni!

- Ő volt a megoldás, ő volt az egyetlen, akinek a révén elszabadulhattam Helene néni házából. Ott éltem, szegény anyám olyan volt, mint egy rabszolga, Helene néni uralt minket. Hivatalba jártam, a főnök vacsorázni hívott, mikor többször visszautasítottam, kirúgtak az állásomból. Sokáig voltam állás nélkül. Az új helyemen egy kollégától függött minden, intrikált ellenem, végül ő győzött...

- Viszonyod volt veled?
- Igen.
- És másokkal is?
- Voltak páran az életemben, de egyik sem szerelem... Akkor jött Steve, azt hittem minden a gazdagság. Városi ház, Mercedes kocsi, utazások Európába...
- Tehát eladtad magad Steve-nek?
- Egy szegény lánynak ő jelentette a nagy szerencsét...
- De most a szerencsétlenséget jelenti! Miért nem akar elválni tőled?
- Ezt én sem értem... Azt mondta, inkább megöl!
- Ilyen üres fenyegetéstől ne ijedj meg, Vanessa!
- Hát nézd, ezt eddig nem mondtam el neked, de az első felesége, Mimi, főbe lőtte magát . És valahol azt hallottam, hogy talán nem igaz, talán Steve lőtte agyon.
- Most már egy nyugodt percem sem lesz, ha ez egy ilyen ember! És még valami, amiről eddig nem akartam említést tenni... Lehet, hogy a csapatokkal nekem is el kell mennem a Perzsa-öbölbe, hiszen percekben belül kitörhet háború, olvasod az újságokban! Ez az átok Szaddám már bevonult Kuvaitba, és az elnökünk, na meg az Egyesült Nemzetek ezt nem hagyhatják megtorlatlanul...
- Lehet, hogy elmész?
- Nagyon valószínű...
- Édesanyád nem aggódik?
- Persze hogy aggódik. De apám, aki ezredes, szintén végigharcolta a vietnami háborút.

Vanessa sírva fakadt.

- Ne sírj, drága szépségem, kérlek, ne sírj! Inkább találj ki valamit, hogy megszabadulj ettől az embertől, menj el egy ügyvédhez, nem kell pénz, nem kell tartásdíj! Fő, hogy szabad legyél, és feleségül

vehesselek! - Mit fognak szólni a szüleid, ha egy elvált asszonyt veszel el?

- Örülni fognak, ha boldog leszek... Anyámnak nagyon tetszettél azon a születésnapon, a Helene nénidnél. Persze fogalma sincs, hogy azóta folyton együtt vagyunk. Tudod, hogy már idestova fél éve, hogy ott találkoztunk...

- Fél év - sóhajtotta Vanessa. - Szinte hihetetlen, mintha tegnap lett volna, hogy először láttalak. Édesanyád folyton rólad beszélt, nagyon büszke volt rá, hogy ilyen fiatalon már elöléptettek századosnak.

- Apám is büszke rám, de hiszen ezért járattak a West Pointra, a katonai akadémiára.

- Testvéred nincs, ugye?

- Nincs... És most elmondok neked valamit, ez meglehetősen felkavarta az életemet. Lehet, hogy nem fogod megérteni... Két évvel ezelőtt történt... Apámat autóbaleset érte, súlyosan megsérült, rengeteg vért vesztett. Rohantam be a kórházba, hogy vért adjak neki. Furcsa dolog történt: mikor a véreket megvizsgálták, kiderült, hogy egészen más vércsoportoz tartozom. Az orvos is csodálkozott, és zavartan nézett rám. Apám eszméletlen volt, mindenféle csövek a szájában, karjában, egy apáca ült az ágya mellett, és szomorúan intett. Anyám bejött abba a szobába, ahol tőlem a vért vették. Az arca kisírt volt, kétségbeesett.

- Drága fiam, ha a vércsoportod jó lett volna, az egy szerencsés véletlen lenne! Apád, nem a vér szerinti apád, ezt most megmondom neked!

- Hát ki az apám? - kérdeztem megrökönyödve.

- Nem tudom... Fogalmam sincs...

Csak néztem az anyámra, mindig úgy tekintettem rá, mint egy szentre. Álmodom ezt? Fogalma sincs, hogy ki az apám...

- És én, drága fiam, én sem vagyok a szülőanyád. Mi adoptáltunk

téged, mikor kétnapos bébi voltál... De első perctől kezdve úgy szerettük, mintha a saját vérünk, a saját húsunk lennél, de hiszen ezt úgyis tudod! Mindenünk vagy, a szemünk fénye! Isten nem adott nekünk gyereket, én már negyvenéves voltam, apád közel az ötvenhez, mikor végre teljesült nagy vágyunk... Sikerült egy ilyen tündéri kisfiút adoptálnunk. Soha nem mondtuk volna meg neked, de most, hát most elkerülhetetlen volt.

- És ki volt az anyám? - kérdeztem, de azonnal meg is bántam.

- Nem tudom, de nem is fontos! Valami fiatal lány lehetett, akit a boyfriendje nem volt hajlandó elvenni, és ezt a megoldást választotta.

Megcsókoltam anyám szelíd arcát. Megsimogattam hófehér haját. Akkor döböntem rá, amire többször is gondoltam, hogy miért ilyen öregek a szüleim?... Most már értettem. Valami összetört bennem. Ugyanúgy imádom az anyámat, ugyanúgy érzek az apámmal szemben, aki hál' istennek felgyógyult, az én vérem nélkül is. De mégis, azt hiszem, jobb lett volna, ha sohasem tudom meg! Soha! És azóta az a gondolat is kínoz, hogy hátha van valahol egy testvérem... Már gyerekkoromban is mindig vágytam egy testvérré...

- Érdekes történet. Eddig mindig azt hittem, ilyesmi csak regényekben fordul elő! Köszönöm, hogy elmondtad nekem, soha ne legyen titkunk egymás előtt, soha...

Paul átölelte, és magához húzta. Az ágyon feküdtek a Newjersey-i lakásban, de most nagy pelyhekben hullt a hó, a tenger vadul csapkodta a partot.

- Mennem kell, drágám!... Késő van...

Még egy utolsó ölelés, amelyből még egy ajult gyönyör fakadt.

- Ha tudnád, mennyire szeretlek, Vanessám!...

- Tudom...

Most megszólalt a telefon. Paul felvette a kagylót. A parancsnokságtól telefonált az ügyeletes tiszt.

- Nyissa ki a televíziót! Bagdadot bombázzák a mieink. Kitört a háború.

VII

A Newjerseyi bázisról szinte percenként indultak a hatalmas gépek, az USA-csapatokat olyan tempóban szállították a Perzsa-öbölbe, hogy Paul már képtelen volt bejönni New Yorkba. A repülőtérről telefonált, ez volt a búcsú.

- Hová írhatok neked?

Vanessa szinte meg volt dermedve, még mindig nem volt képes felfogni, realizálni, hogy Paul elmegy. Hiába sejtették előre, hiszen elkerülhetetlen volt a háború, de mégis, valahogy reménykedett, mint sok-sok millióan itt Amerikában, és odaát a Közép-Keleten.

Hát, hiába... Megindult a nagy lavina, repülőgépek ezrei, hadihajók, állítólag több százezer amerikai katona.

- Szóval hamar mondd meg, drága Vanessa, hová címezzem a leveleimet?

- Annabellhez...

Ez jutott hirtelen az eszébe, igen, hozzá. Annabell tudott erről a nagy szerelemről, és megértő volt.

Soha nem találkozott Paullal, erre nem is volt alkalom. De ahogy Vanessa elmondott neki mindent, azt, hogy el akar válni Steve-től és új életet akar kezdeni, nagyon helyeselte.

Steve végtelenül ellenszenves volt neki. Mélységesen megbántotta, megsértette. Nem tudja elfelejteni azt a lenéző, megvető pillantást, amit rávetett, mikor egyszer ott találta Vanessánál, ahová a kislányát is elhozta. Persze Vanessa arra nem számított, hogy Steve korán délután, váratlanul hazajöhet. Mindig a Wall Streeten löncsölt, közel a tőzsdéhez, ahol az irodája volt.

Ezen a napon nem érezte jól magát, köhögött és félt, hogy influenzás lesz. Mindig rettenetesen féltette magát, ha csak egyet tüsszentett, már azt képzelte, hogy tüdőgyulladást kapott. Volt egy orvos barátja, aki ezt alaposan kihasználta. Nagy számlákat küldött neki néhány perces vizitek után. A rendelője ott volt a Wall Streeten, Steve állandóan felugrott hozzá. Persze soron kívül fogadta, és a csinos nőrsz mézédés mosollyal vágta zsebre a komoly borraivalót. A várószobában ülőket bosszantotta, hogy ez az úr miért megy be előbb, mint ők, holott itt ülnek már jó ideje, de ez mellékes volt.

Most is felugrott dr. Levinhez, aki azt ajánlotta, menjen haza, és feküdjön le, influenzajárvány van. Mindenesetre adott neki egy injekciót. Steve hazament, és ott találta Annabellt, pedig megtiltotta Vanessának, hogy barátkozzon és kapcsolatot tartson vele.

- Egy nő, aki ilyen helyen lép fel, nem hozzád való társaság! - jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon.

Most, ahogy belépett a living-roomba, és meglátta, ahogy ott kávéznak, igyekezett a meglepetését palástolni. Első pillanatban nem látta meg a kislányt, aki a szoba sarkában játszott a szőnyegen. De mikor a gyerek odaszaladt, mert Annabell azt mondta „köszönj a bácsinak!”, akkor... Steve arcán gúnyos megdöbbenés, leplezetlen megvetés tükröződött.

- Ez a maga gyereke?...

- Igen, a kislányom! Hároméves!

Steve úgy nézett a kis félnéger gyerekre, mint valami undorító állatra, amely valamilyen állatkertből elszabadulva került ide a lakásukba.

- Gratulálok, kedves Annabell! Nem is tudtam, hogy a Harlemből választott férjet magának! Ő is idejár hozzánk, Vanessa, mikor nem vagyok itthon? - fordult most Vanessához.

- Ide az jár, akit én meghívok! Nem engedem, hogy ebbe beleszóljal! - Hát erről még beszélünk! - mondta éles hangon Steve. Majd odafordult Annabellhez, és maró gúnnyal így köszönt el tőle:

- Bocsásson meg, kedves művész, de visszavonulok a szobámba! További sok sikert kívánok a kabaréban, és még néhány néger gyereket! Annabell visszafojtotta a könnyeit. Közben már vette a kabátját, és a kislányra is ráadta a köpenykéjét.

- Megyek, Vanessa! Soha az életben még így nem aláztak meg! Soha! A szeme tele volt könnyel.

- A férjed gonosz ember... Úristen, hogy bírod ki vele az életet?

* * *

Vanessa most már naphosszat a televízió előtt ült. Csak nézte a helyszíni közvetítéseket, a satelliten át sugárzott felvételeket a sivatagba érkező amerikai csapatokról.

Rémhírek is terjengtek, hogy az ördögi Szaddám Husszein vegyi fegyverekkel fogja támadni a sivatagban felsorakozó amerikai és szövetséges katonákat. Tűszokról is volt szó, Bagdadban az újságírókat és a diplomatákat egy hotelben tömörítették, és nem engedték el. Már alig várta, hogy Paul első levele megérkezzen, de sokat késett. Végre, végre! Annabell telefonált, hogy megjött a tábori posta.

- Olvasd fel! Addig sem bírom ki, amíg odaérek hozzád! Mit ír? Hogy van? Hol van?

- Felbontsam a levelet?

- Persze, persze!

-„Drága, egyetlen drága Vanessám!

Megérkeztünk, itt vagyunk! De lélekben Veled vagyok, és kérlek, intézkedj a válás ügyében, mert ha Isten visszavezérel innen, amit remélek, akkor azonnal összeházasodunk. Ha a férjed egy civilizált ember, az nem lehet, hogy ne értse meg, hogy nem szereted, és békésen el akarsz tőle válni!”

Paulnak fogalma sem lehetett, hogy milyen ember Steve. Keveset beszélt neki róla, annyi más témájuk volt. És furcsa is lett volna, ha

róla beszél. Minden perc drága volt, amit együtt tölthettek. Ez a titkos boldogság, a Newjersey-i kis házban, ahová Vanessa kijárt. De volt úgy, hogy bent New Yorkban tudtak kettesben lenni, egy kölcsönként lakásban a West Side-on, közel a Lincoln Centerhez. Paul egy barátjáé volt, akit már régebben a Közel-Keletre helyeztek át. Annabell mindenről tudott, mindent elmondott neki.

- Ne légy gyáva, Vanessa! Előbb-utóbb meg kell mondanod ennek az embernek, hogy el akarsz tőle válni!

Mindig úgy említette Steve-et, hogy „ez az ember”! Gyűlölte.

Egyik este a Metropolitanból jöttek haza, a Rózsalovagot látták. Vanessa végre elszánta magát.

- Nézd, Steve, én már régen szerettem volna erről beszélni veled! A mi házasságunk nem sikerült! Legjobb lesz, ha elválunk! Én nem kérek tőled semmit, se tartásdíjat, se végkielégítést, csak add vissza a szabadságomat! - Megbolondultál, Vanessa? Szerintem a házasságunk igenis sikerült, nincs semmi baj! Előfordul persze, hogy különbözik a véleményünk, de ez még nem ok a válásra! Öt éve vagy a feleségem, és soha nem csaltalak meg! Ez is bizonyítja, hogy a házasságunk jó...

- A házasságunk nem jó, boldogtalan vagyok veled, és...

- Tényleg? És ha szabad kérdeznem, miért vagy boldogtalan? Nincs szép otthonod, nincs szép kocsid, nincsenek szép ruháid? Kérdeztelek valaha, hogy mennyit költesz?

- Nem minden a pénz, Steve! Más is kell a boldogsághoz...

- Más? Áhá, már kezdem érteni! Talán ez a bájos barátnőd, Annabell összehozott valami néger stricivel, aki többet tud az ágyban, mint én?... Azt mondják, ezek a feketék...

- Ne folytasd! Ezt kikérem magamnak! Annabell senkivel sem hozott össze, én határoztam el, hogy elválok tőled!

- Mondtam már, hogy válásról szó sem lehet! Mimi, ez a szerencsétlen teremtés öngyilkos lett, most te, a második feleségem,

el akarsz válni tőlem? Mit gondolnának ezek után az emberek rólam?... Hogy valami szörnyeteg vagyok?... Én adok a társaság véleményére, nemcsak megbízható businessman vagyok, de korrekt gentleman is.

- Attól még lehetsz korrekt businessman, ha elválunk. - Nem válunk el, és pont. Ezentúl majd minden lépésedet ellenőriztetem, hogy nem randevúzol-e valakivel, nem csalsz-e meg. Elárulom neked, hogy Mimit is figyeltettem, csalfa ringyó volt, nem is kár érte... Ezt eddig nem mondtam el neked!

- Nem! És azt se, amit kerülő úton hallottam, hogy Mimi nem is lett öngyilkos! Hogy állítólag te voltál az, aki lelőtted...

- Ostoba, aljas rágalom! Valamelyik vénasszony kezdte el ezt terjeszteni, aki a templomból ismerte Mimit. Hogy aki ilyen vallásos katolikus, az soha nem képes öngyilkosságra...De házasságtörésre igen? Miminek volt egy fiatal spanyol szeretője, az is nagyon vallásos volt, nagy kereszt lógott a nyakában, de ha befeküdtek az ágyba, talán levette a keresztet. Ne merészeld nekem Mimit még egyszer említeni! Megértetted? És a válást sem! Válásról szó sem lehet!

- És ha itt hagylak? Egyik nap egyszerűen kiköltözöm, hazajössz, és hűlt helyemet találod...

- Akkor visszahozlak! Megtalállak, abban biztos lehetsz! Ragaszkodom hozzád, Vanessa, értsd meg!

VIII

Paul következő levele már Szaúd-Arábiából érkezett, Dhahranból. Az egységeit odavezényelték, Paul századparancsnok volt. Ebben a levélben megírta, hogy innen több ezer amerikait, akik az Aramco olajvállalatnál voltak alkalmazva, családjukkal együtt elszállítottak az USA-ba. A helyzet kezdett nagyon veszélyes lenni. De erre még csak nem is célzott. Minden sorából csak a vágyakozás, a szerelem

éreződött ki, és ismét sürgette Vanessát, hogy indítsa meg a válást.

Együtt olvasták a levelet Annabell lakásán. Vanessa sírva panaszkolta, hogy Steve nem hajlandó válni.

- Mit tehetek? Néha úgy el vagyok keseredve, hogy meg tudnám ölni!...

- Én megértelek! De uralkodj magadon, ez fontos! Még ha önvédelemből ölnéd meg, akkor is évekig ülhetsz börtönben...

- És így mi lesz velem? Ez a házasság is börtön, össze vagyok zárva Steve-vel, akinek perverz élvezete telik abban, hogy engem kínoz, gyötör.

- Zárd be a hálósobádat, ne engedd őt magadhoz!

- Ezt már megtettem, de hiába! Leszereltette a zárat, sőt a kilincset is az ajtómról. Akkor jön be, amikor akar. Rám veti magát, brutális állat! Neki ez az élvezet!

- Nem részeg ilyenkor?

- De előfordul. Odamegy a bárszékényhez, és dűl belőle a whisky szaga. Undorító! Társaságban, ott nem iszik. Nagyon ad arra, hogy korrekt gentlemannek tartsák.

- Szép kis gentleman! Engem vérig sértett, megalázott! Rosszabb volt, mintha beleköpött volna az arcomba!

- Hát igen... Meg tudtam volna ölni abban a pillanatban, hogy pont veled merészel ilyen hangot használni! Veled, akit annyira szeretek!

- Megölni?... Nem is rossz ötlet. Ezrek és ezrek halnak meg a Perzsaöbölben, ártatlanok, fiatalok... És egy ilyen gonosz, aljas fráter, ez él!

* * *

Hetekkel később, mikor Steve megtalálta Paul levelét, és összeverte, megrugdosta Vanessát, akkor került először szóba Mr.

Stone. A szörnyű este után másnap Vanessa már korán elrohant a Spring Streetre, Annabellhez. Figyelmeztetni akarta, hogy minden kiderült, az is, hogy Paul ideküldi a leveleket.

- Úrjézus! Most mi lesz? A szemed körül csupa véraláfutás, és ezek a kék foltok a nyakadon! Ez az ember képes megölni téged! Most már biztos vagyok benne, hogy az első feleségét is ő lőtte le...

- Igen! És félek tőle, most már állandó rémületben fogok élni... Ha Paul visszajön, mit mondjak neki, hogyan magyarázzam meg, hogy Steve veszedelmes, és nem tudok tőle elszabadulni!

- De tudsz!... Egy mód van rá, egyetlen mód...

- És mi volna az?

Annabell nem válaszolt azonnal. Látszott az arcán, hogy küszködik magával, hogy fél megmondani, mi az az ötlet, ami átvillant rajta. Mr. Stone...

- Ide figyelj, Vanessa! Egy lány van az öltözőnkben, táncosnő. Már többször ki kottyantotta, hogy a barátja egy gengszter. Nem olyan, aki rabolni jár, vagy bankokba betör, nem bizonyos emberek elintézését vállalja...

- Mi az, hogy elintézés? Ezt könnyű kitalálni! Elteszi őket láb alól, ez az, amit Steve is megérdemel. Mert előbb-utóbb ő lesz az, aki hirtelen haragjában téged megöl! Ez tehát holtverseny... Vagy ő fog megölni téged, vagy te szabadulsz meg tőle ilyen módon... És Paulnak is sokat árthat, kirúgathatja a hadseregből, vége a karrierjének!

- És hol találom meg ezt a Mr. Stone-t? Majd megtudom Juliattától a telefonszámát. Így hívják a táncosnőt.

* * *

Nem volt könnyű elhatározás, de végül Vanessa mégis elszánta magát. Felhívta Mr. Stone-t. Nem a lakásáról, hanem egy utcai automatából. Erre figyelmeztette Annabell. Ha Steve annyira

gyanakvó, talán lehallgatja valahogy, kivel beszél, kikkel van kapcsolatban...

Mr. Stone rendkívül udvariasnak tűnt, de rögtön azzal kezdte, hogy bármilyen információt csakis személyesen adhat - tehát találkozzanak.

- És hol? - kérdezte Vanessa.

- Például a Waldorf-Astoria hátsó bejáratánál, a Lexington Avenue-n.

- Az utcán?

- Igen. Én ott fogok állni, a szürke Rolls Royce-omhoz támaszkodva. A volánnál a fekete sofőröm. Kockás zakó lesz rajtam, és sötét napszemüveget viselek. És ön, asszonyom? Miről ismerhetem fel?

- Magas vagyok, barna hajú. Drapp kosztümben leszek, nyakamban egy piros sál.

- Kérem, legyen pontos! A Waldorf mögött nem lehet parkolni, sőt megállni is csak pillanatokra! Délután háromkor megfelel?

- Igen...

- Tehát holnap?

- Igen...

Ilyen izgatottan még nem készült egy találkozásra sem, mint ezzel a gengszterrel. Miféle, ember lehet az, aki bérgyilkosságokkal keresi a pénzt? És még hozzá úgy látszik, jól, mert miből telne a Rolls Royce-ra?... Nyilván ezért akart az utcán találkozni, hogy Vanessa lássa a sofőrös Rolls-Royce-ot, és ne higgye, hogy olcsón megúszhatja... Hát igen, Mr. Stone rögtön közölte, hogy negyvenezer dollárt számít fel, és ha ez az ár nem megfelelő, akkor ne is tárgyaljanak...

Beültek a Waldorfba. Mr. Stone whiskyt rendelt, Vanessa egy kávé.

- Asszonyom, először is tudnom kell, kiről van szó?
- A férjemről...
- Háromféle módszerrel dolgozunk. Baleset, betörés vagy öngyilkosság...
- Milyen balesetre gondol, Mr. Stone?
- Főleg autó. De a betörés jobb, a tetten ért rabló lelövi a férjét. Ehhez tudnom kell, van-e kutyájuk, és kik laknak még a házban?
- Kutyánk nincs. De a földszinten lakik egy öregúr, annak van egy nagy alaszakai huskyja. Akkor ez kiesik. Marad az öngyilkosság. Van fegyvere az ön férjének, van írógépe?
- Van Revolvere is, írógépe szintén.
- Milyen házban laknak? Bérház? Doormen a hallban? Hányadik emelet? Automata a lift, vagy liftes kezeli? Ezek mind rendkívül fontos részletek. Én csakis tökéletes munkát végzek.
- Maga személyesen?
- Nem! Egy alkalmazottam. Holnap majd megismerheti. Találkozhatunk hárman a Plázában. Megbeszélni a részleteket, az időpontot.
- És ez az alkalmazott miféle ember? Én félek egy ilyen bérgyilkostól...
- Ezt a kifejezést, kérem, ne használja! Rosszul hangzik! A fiatalember, aki ezt vállalja, megnyerő külsejű, kedves fickó! Majd meglátja holnap!

Másnap a Plazában találkoztak. Vanessa kicsit késett, Mr. Stone és az alkalmazottja már ott ültek egy asztalnál. A fiatalember tényleg jó külsejű volt, szőke és kék szemű. Első pillanatra Paulra emlékeztette. Ugyanaz a típus volt. így néz ki egy gyilkos?

Mr. Stone a körülményeket figyelembe véve úgy határozott, hogy a legegyszerűbb, ha öngyilkosságot rendeznek meg. Az írógépben néhány megkezdett sor lesz, hogy: „Isten veled, drágám, félek, hogy

gyógyíthatatlan betegségem van...”

- Isten ments! Ilyet nem írhat, még azt hihetik, hogy AIDS-ben szenved, és talán biszexuális volt!

- Na és, kedves asszonyom! Mit törődik ön azzal, hogy mit gondolnak?

- Persze hogy törődöm, azt hihetik, hogy én is meg vagyok fertőzve!

- Rendben van, majd más lesz a búcsúlevélben. És hol tartja az ön férje a revolverét?

- Az éjjeliszekrény fiókjában.

- Ez is fontos! Mert amíg még meleg a holttest, a kezébe kell adni, az ujjlenyomat miatt...

- Nem lenne mégis jobb egy betörés? - szólt közbe a szőke fiatalember.

- Nem! Semmi esetre! A földszinten annak az úrnak kutyája van, az elkezd ugatni, az úr telefonál a rendőrségre. Ez primitív elgondolás lenne! Holnap ismét találkozunk kell, mert minden részletet meg kell beszélnünk. Maga, fiatal barátom, majd úgy fog bemenni a házba, mint aki előfizetéseket gyűjt tudományos magazinokra. Ilyen csinos fiatalembert mindenhol szívesen beengednek, az biztos!

Vanessa megint ránézett. A fiatalember tényleg csinos volt, csak ne emlékeztetné Paulra... Paultól már napok óta nem jött hír, borzasztó volt ez a bizonytalanság. Vanessa el is határozta, hogy kimegy New Jerseybe, hátha Helene néni tud valamit, hiszen jóban van az ezredesnével, Paul anyjával.

- Holnap nem találkozhatunk, halasszuk el a hét végére! - proponálta. Mr. Stone hümmögött, de végül is belement, hogy nem másnap fognak összejönni újabb megbeszélésre.

IX

Valahányszor Vanessa meglátogatta az anyját, mindig odatelepedett hozzájuk Helene néni, ő is hallani akarta a beszélgetést. Sohasem mulasztotta el megjegyezni, hogy Vanessának milyen remek Mercedes kocsija van, hálát adhat a jóistennek, hogy ilyen férjet fogott ki, mint Steve. - Egy ilyen ember valóban főnyeremény! Nem kell állásban gürcölnöd, csak éled a világot! És milyen finom egyéniség, egy valódi gentleman!

A panaszkodás is mindig műsoron volt. Ezúttal az adóhivatalt szidta, mert küldtek valami szigorú felszólítást.

- Ha az embernek háza van, hát megnyúzzák ezekkel a magas adókkal! Persze ez a háború most rengetegbe kerül, és azt mi fizethetjük! Látom ezeket az óriási méretű repülőgépeket, csatahajókat, ez mind megy a Perzsa-öbölbe. És miért? Kérdem, miért? Mi közünk nekünk Kuvaithoz? Azok a multimilliomos arab sejkék csak ott dőzsölnek Párizsban, az amerikai fiúk meg meghalnak miattuk... Itt van ez az ezredesné, a múltkor láthattad a születésnapomon, hát majd megőrül, mert a fia is ott van a sivatagban, és már nem írt neki két hete... Talán már nem is él! Emlékszel a fiára, idejött érte, egy nagyon fess, fiatal kapitány! Beszélgettél is vele, nem emlékszel?

- De, emlékszem... - hebegte Vanessa, és félt, hogy észreveszik, mennyire elsápadt.

- Na, most mondok egy érdekes dolgot, nemrég tudtam meg... Minden titok előbb-utóbb kiderül. Az ezredesek imádják ezt a fiút, a West Pointra járatták, a legjobb katonai akadémiára, és nagyon büszkék rá. Azt, hogy adoptálták, soha nem árulták el senkinek. Na, de kicsi a világ, és vannak véletlenek... Nemrég ismerkedtem meg egy öreg nőrsszel, aki Ridgewoodban dolgozott. Ott a kórházból adoptáltak újszülötteket, ez egy fiatal lányé volt. Még a nevére is emlékezett: Priscilla. Azért jegyeztem meg a nevet, mert hiszen Elvis

Presley felesége is Priscilla. Persze a kapitány sem tudja, ő is azt hiszi, hogy az ezredesek saját fia... Hát az élet is produkál ilyen sztorikat, nemcsak ezek a hülye televíziódarabok! Ha visszajön a kapitány, össze akarják hozni az ezredesek egy nagyon csinos, gazdag lánnyal, most van az ideje, hogy megnősüljön. Huszonnyolc éves, a gazdag lány pedig húsz. Hát remélhetőleg épségben visszatér, én imádkozom minden amerikai katonáért!

- Én is imádkozom... - mondta Vanessa halkán, és sietett elbúcsúzni. Steve várta otthon, a valódi gentleman, aki megint faggatni fogja, hogy hol volt, kinek az ágyában kéjelgett?...

A második megbeszélést is a Waldorf-Astoriában tartották. Úgy látszik, Mr. Stone kedvelte az előkelő hoteleket. Ő maga is ezúttal elegánsabban volt öltözve, nem a szörnyű kockás zakóban, hanem sötétbarnában. Nyugodtan nézhették valami keleti diplomatának, nem gengszternek. A legapróbb részletekig mindent akart tudni. Van-e takarítónőjük, és hányra jár?

- Általában reggel kilencre.

- Ez jó, az ön férje hajnalban lesz öngyilkos, statisztika szerint a legtöbb ember akkor öli meg magát. Egy álmatlanul átvergődött éjszaka után...

- És a földszinten lakó úr? - kérdezte most fiatalember. - Az mikor megy el otthonról?

- Reggel elmegy a Central Parkba, sétáltatja a kutyáját.

- Ez tulajdonképpen nem fontos, mert úgyis hangtompító pisztollyal dolgozunk! Maga Frank, majd elmegy, és mindent alaposan megnéz. Bejáratokat, kijáratokat, kilincseket. Az írógépet, amibe a megkezdett búcsúlevél lesz, közel teszi az ágyhoz. Ön, kedves hölgyem, csak fél órával később telefonál a rendőrségre, persze sírva, zokogva, de nem túlságosan őrjöngve! Az mindig gyanús, nem kell túljátszani! Esetleg akadnak olyanok, akik tudják, hogy az önök házasságában voltak problémák... Vagy nem voltak?

- Mr. Stone, azt hiszem, magának ehhez semmi köze!

- Oké! Nem akartam tolakodó lenni! De a tökéletes elintézés érdekében jobb, ha mindent tudok! És Frank, maga majd alaposan körülnéz a házban, hóna alatt aktatáska, melyben a magazinok vannak. Szerencsére nem gyanús jelenség! Ja igen, jár a földszinti úrhoz is takarítónő?

- Jár. De csak kétszer egy héten.

- Mikor nem jön?

- Csütörtökön.

- Helyes, akkor maga, Frank, csütörtökön menjen el, és legyen nyitva a szeme! Semmi se kerülje el a figyelmét! Gondosan vizsgálja meg azt a revolvért, még ha nem is azt fogjuk használni. Hány golyó van benne? Ez lényeges!

- Az ön férjének van fegyverviselési engedélye?

- Azt hiszem, igen...

- Tulajdonképpen mindegy! Egy halottat már úgysem büntethetnek meg, ha engedély nélküli fegyverrel lőtte főbe magát!

Mr. Stone ezt humornak szánta, de senki sem nevetett. Se Vanessa, se a szőke fiatalember.

* * *

Elérkezett a csütörtök. Vanessa tíz órára várta a fiatalembert. Egyedül volt otthon, a néger bejárónőt elküldte vásárolni, amíg visszajön, lesz idő mindent megnézni, ami fontos. Ahogy Frank becsengetett a kapun, Vanessa lesietett hogy beengedje, de Mr. Wilson megelőzte. Éppen ment el, és udvariasan beengedte a magazinügynököt. Egyetlen pillantást vetett az átlátszó celofántasakba csomagolt magazinokra, és szinte bocsánatkérően mondta:

- Nekem már annyi újság jár, nem is tudom mindet átolvasni!

A kutya barátságtalanul ráfordult. Majd még a kutya fog valami

zavart okozni, gondolta magában Frank.

Ahogy felért az emeletre, első dolga volt, hogy a zsebéből gumikesztyűt vett elő, és mindkét kezére gondosan felhúzta.

- Ez minek? - csodálkozott Vanessa.

- Csak nem képzeli, asszonyom, hogy ujjlenyomatokat hagyhatok itt a lakásban?

Minden ajtóról megkérdezte, hogy hová nyílik. Minden kilincset kipróbált, végül Steve hálósobájába ment be, itt időzött a legtöbbet. A fiókból kivette a revolvert, és sokáig vizsgálgatta.

- Hat töltény van benne, ez oké! - mondta. Aztán megnézte az írógépet is, leütött néhány billentyűt.

- Szokott a férje gépelni?

- Ritkán. A hivatalában a titkárnőnek diktál, de már előfordult, hogy magánlevelet itthon írt a gépen.

- Ez fontos! Most pedig szeretném megnézni az ön hálósobáját!

- Még nincs beágyazva.

- Ez mellékes. Miért nincs ezen az ajtón kilincs? Erre Vanessa nem válaszolt. Mit mondhatott volna...

A fiatalember ott állt a nagy, vetetlen ágy előtt. Furcsa helyzet volt, itt kettesben, ezzel a hivatásos gyilkossal. Vanessa hirtelen megrémült. Ez azt csinálhat itt vele, amit akar...De miért kockáztatná a nőt...A business, neki nyilván az a fontos, nem hogy berángasson egy nőt az ágyba, csupán mert egyedül van vele a hálósobában.

A fiatalember most a villanykapcsolókat nézte meg, és a telefon drótyját.

- Látom, maga komolyan veszi a szakmáját! - jegyezte meg Vanessa. - Mióta dolgozik Mr. Stone-nak? És mondja meg őszintén, eddigi hány ember halála tapad a kezéhez?

- Egyé sem!

- Ezt nem hiszem el!
- Elhiheti... Ez az első megbízásom. Becsületszavamra!
- Becsület? Nem gondolja, hogy fonákul hangzik, ha maga becsületet említ... Ha valakinek az a foglalkozása, hogy bizonyos összegért gyilkosságot vállal, az hogy beszélhet becsületről?
- Kedves asszonyom, köszönöm, hogy kioktat! De legyünk őszinték, egy asszony, aki megöleti a férjét, az sem a jó erkölcs mintaképe!
- Igaza van... De ha tudná, milyen okok kényszerítenek erre... maga viszont vállalhatna bármilyen más, tisztességes foglalkozást!
- Mit nevez tisztességesnek? Voltam egy állásban, a főnök már első nap elkezdett tapogatni, és bezárta belülről az iroda ajtaját... Homoszexuális volt.
- Ismerem az ilyesmit... Az efféle főnököt...
- Na látja! Tehát ne oktasson ki! - Szomorú tekintettel nézett most Vanessára, ebben a pillanatban szinte kísértetiesen hasonlított Paulra.

X

A háborúnak egészen hirtelen lett vége. Amerika legyőzte Irakot, felszabadította Kuvaitot, dicsőséges győzelem volt - mondhatjuk világháború. A baj csupán az volt, hogy Szaddam Husszein tovább is létezett, és a vérengzések folytatódtak, a kurdok ezreit mészárolták le, a török határon a menekültek az éhezéstől pusztultak el. Teljes káosz volt.

Az amerikai csapatok diadalmámborban jöttek vissza, de hogy mikor és hová fognak érkezni, az még bizonytalan volt. Repülőgépek és hatalmas hadihajók szállították a katonaságot haza. A sivatag poklából végre haza... A tábori postaszolgálat túl volt terhelve, és sok

levél elveszett, vagy heteket késett.

Paul értesítése sem jött meg, amit a szüleinek írt, és két levele Vanessának, amelyeket Annabellhez címzett. Így a Newjersey-i katonai repülőtéren nem várta senki. Vanessára nem is számíthatott, a televíziókon állandóan mutatták a megható jeleneteket, ahogy a hazatérő katonákat könnyezve ölelgették, csókolgatták a szüleik, a feleségük és a girlfriendjük. Vanessa persze nem számíthatott girlfriendnek, hiszen férj és asszony volt.

Paul remélte, hogy közben már történt valami a válás ügyében. De hogy mi történt, arra igazán nem gondolhatott... Mr. Stone pontosan arra a napra tervezte a lebonyolítást, mikor Paul megérkezett. Elvből mindig sietette a dolgokat, mielőtt még közbejöhet valami. Esetleg az illető meggondolja magát, ebben az esetben megtörténhet, hogy a férj mégis hajlandó válni.

Mindent pontosan kitervelt, mert ez a Frank mégiscsak kezdő, és úgy látszik, nem is túl körültekintő. Ha reggel történik az öngyilkosság, és Frank korán reggel megy oda, megláthatja az újságkihordó fiú, aki a New York Timest a kapu alá leteszi.

Aztán az az átkozott kutya. Elkezd ugatni. A legegyszerűbb, ha Frank már este bemegy a házba, mikor az öregúr sétáltatja a kutyát. Ott töltheti az éjszakát az alagsorban, minden házban van ilyen pince, és akad ott valami ócska, kidobott dívány, aludhat is. Hajnalban felmegy az első emeletre, és elintézi a dolgot... Vanessa mindenbe beleegyezett. Idegileg teljesen ki volt merülve, közben folyton az járt az eszében, hogy ha Paul visszajön, valami fiatal lánnyal akarják a szülei összehozni... Ki lehet az? Csak nem a szemüveges, akivel a country-clubban táncolt? Steve-et mindennap jobban gyűlölte, és a gondolat, hogy megszabadul tőle, szinte elérhetetlennek tűnt... Pedig elérhető volt... Steve öngyilkos lesz, és soha senki nem fogja megtudni, hogy valójában mi történt...

* * *

Paul húszórás repülés után, holtfáradtan érkezett meg. A gép közben leszállt üzemanyagot felvenni egy törökországi bázison, szülei nem várták a repülőtéren, nyilván kapták meg az értesítést.

Azonnal felhívta őket telefonon. Az ezredesné, aki egyébként nagyon kimért nyugodt modorú volt, sikoltzott az örömtől.

- Drága fiam! Végre! Már annyit aggódik, régen nem írtál!

-Írtam, csak nem kaptátok meg! Most nem egyek ki hozzátok, majd holnap! Nagy út volt ez! Apám hogy van, remélem, jól? Az ezredes is odajött a telefonhoz, de a hangja akadt az izgalomtól. Kicsit már kezdett szenilis lenni, és azt sem tudta, mit mond.

- Büszke vagyok rád, Paul, biztosan kapsz tüntetést!

- Igen, igen...

Már be akarta fejezni a beszélgetést, hogy felhívja Vanessát. Délután hat óra volt. Ilyenkor egyedül van otthon. Steve-vel már nincsenek beszélő viszonyban sem, az elmegy a klubjába vacsorázni.

„Ilyenkor leülök a televízió elé, nézem a hatórás híreket, aztán fél hétkor Peter Jeningset, aki beszámol a Perzsa-öbölben folyó harcokról, és Rád gondolkodok, Drágám, és reszketek érted, és várom a leveledet, és Téged, Téged, mert hiszen Mindenem vagy, nagyon szeretlek, azt tudod, és most már találtam egy megoldást, hogy szabad legyek, és a feleséged lehessenek...”

Hogy mi ez a megoldás, azt tudta, hogy soha nem fogja elárulni Paulnak. ..Soha...

Paul hányszor olvasta el ezeket a sorokat, és milyen erőt adtak neki, azt ő maga sem tudta. Most végre hallhatja az imádott asszony imádott hangját.

Felhívta a számot. Steve jelentkezett. - Téves kapcsolat! - mondta be.

Steve durván káromkodott, majd lecsapta a kagylót. Paul nem tudta, mitévő legyen. A legegyszerűbb lenne, ha most azonnal bemenne New Yorkba, és ahogy a férj elmegy otthonról, felrohanna

Vanessához.

Már égett a türelmetlenségtől, hogy a karjaiba zárja. Eddig soha nem ment a házukba, de most, most egyszerűen nem bírta ki. A hónapokig tartó vágyakozás már elviselhetetlenné vált.

Az órájára nézett. Hat óra múlt tíz perccel. Nem messze lakott a repülőtértől, még hazasiet, lezuhanyozik, és aztán a saját kocsiján bemegy New Yorkba. Itt számos katonai autó állt rendelkezésére, sofőrökkel. Háromnegyed hétkor már megborotválkozva, vasalt egyenruhába öltözve, saját kocsiján robogott a George Washington hídon a 77th Street felé. Közben kétszer is megpróbálta Vanessát felhívni, de a szám mással beszélt. Kivel beszélget ilyenkor? Furcsán belemart a féltékenység. Hónapokig egyedül volt, egy ilyen gyönyörű és érzéki asszony... Nem, nem, nevetséges képzelgés. Lehet, hogy az anyjával beszélt, vagy Annabellel. És az is lehet, hogy ez az átok férje még mindig otthon van, és az beszél valakivel. Mindenesetre óvatos lesz.

Beért a 77th Streetre, és a parkoló autók mellé húzódva megállt a házzal szemben. A kapun most egy öregúr lépett ki, kutyát vezetve. Majd Steve jött ki, felöltője nyitva, látszott, hogy szmoking van rajta. Nagyszerű! Tehát valami partira megy, ahonnan nem fog gyorsan visszatérni. És Vanessa valóban nem megy vele, igazat írt, otthon tölti az estéket, egyedül. Paul még pár percig vár, és aztán becsönget. Elképzelte azt a boldog meglepetést Vanessa arcán, hát erre nem volt elkészülve, az biztos...

De Paul sem volt elkészülve arra, amit most látott. Alighogy Steve eltűnt a Fifth Avenue irányába, egy fiatalember csöngetett be a kapun. Nem viselt kalapot, szőke fejét élesen világította meg az utcai lámpa. Miután becsöngetett, Vanessa jelent meg a kapuban, és szinte húzta be a fickót. Ki ez? Ki lehet ez? Vanessa nyilván már várt rá, mert ilyen gyorsan nem futhat le az emeletről. Hát így állunk?... Ez a nagy szerelem?... Egyedül tölti az estéket? Ahogy a férje kiteszi a lábát, már jön ez a fiatal fickó... Most mit tehet? Rohanjon be, és kérje számon Vanessától, hogy miért bolondította, miért hazudta,

hogy szereti, hogy visszavárja, hogy el fog válni...Hát ne váljon el, csak maradjon meg Steve-nél, és szórakozzon közben különböző fiatalemberekkel. És mindegyiknek hazudjon, hogy csakis ő, senki más...

Borzasztó ez, hihetetlen... Mennyire szerette ezt az asszonyt, mennyire bízott bennel. Olyan érzése volt, mint akit fejbe vágta. Váratlanul, hirtelen. A szíve vadul dobogott, nem is a mellkasában, hanem mintha a halántékában egy furcsa kalapács ütögetné a fejét. Közben szinte hipnotizáltan nézett fel az első emeleti ablakokra, ahol égett a villany. Lehet, hogy világosban szeretkeznek?... De a többi szobában nyilván sötét van, valamelyik bedroomban fekszenek az ágyon. Elképzelte most Vanessát ennek a szőke fiatalembernek a karjaiban, a gyönyörű karcsú testét, ahogy átöleli a combjaival, ahogy a kéj pillanatában felsikolt.

Meg fogok örülni, gondolta. Ezt nem lehet elviselni, ezt nem... De közben el sem mozdult. Most kinyílt a kapu, és Vanessa lépett ki a fiatalemberrel. Hogy a piros Mercedes kocsija itt parkol nem messze a háztól, azt eddig észre se vette. Furcsa, mert Vanessától tudta, hogy mindig beviszi a kocsiját a közeli garázsba. Most a fiatalemberrel együtt beszállt a kocsiba. Paul szinte transzban követte őket. Befordultak a Madison Avenue-ra, aztán átmentek a Central Park 79-es átjáróján a West Side-ra. Paul mindenütt utánuk. Egyszer már majdnem elvesztette szem elől a piros Mercedest, nagy volt a forgalom. De aztán megint megpillantotta. Hová mehetnek? Hová?

A Roosevelti Kórház előtt megálltak, és mind a ketten bementek. Hová? Kihez?

Ilyenkor este nyolckor egyik kórházban sincs látogatási idő.

XI

Vanessa meg volt rémülve. Már megbánta, hogy belement ebbe a dologba, már le is mondta volna. De aztán ahogy ránézett Steve csúfondáros, kajánul vigyorgó, gonosz arcára, ahogy mindennek lehordta, és főleg állandóan fenyegette, akkor mégsem mondta le... Ma is célzott rá, hogy majd elintézi a karrierjét annak a rohadéknak, aki férjes asszonyokkal fajtalanodik.

- A te pofádból pedig fasírozottat csinállok, majd megnézheted magad a tükörben, feltéve, ha látni fogsz, és nem verem ki a szemedet! Holnap fog eldőlni minden...Holnap.

Ez a mai este sem úgy indult, ahogy kellett volna. Steve később ment el otthonról, mint máskor. Sokáig öltözködött, szmokingot vett fel, a Metropolitan klubban volt egy nagy gálaest. Oda készült, ha ott majd jól mulat, ki fogja elhinni, hogy másnap reggel öngyilkos lett?... Az öregúr viszont korábban ment el a kutyáját sétáltatni, majd még előbb visszajön, mielőtt beengedi a házba Frankét.

Mindent előkészített a számára, úgy, ahogy megbeszélték. A pincében voltak régi bútorok, egy sezlon is, azon aludhat. Egy kis lámpa, nem kell botorkálnia a sötétben. Néhány szendvicset becsomagolt neki, ha éhes lenne, és szódavizet is odakészített.

Hogy hajnalban hány óraker fog felosonni az első emeletre, az nem volt leszögezve. Attól is függ, hogy Steve mikor jön meg arról a partiról... Mr. Stone külön figyelmeztette Vanessát, hogy a kocsiját ne tegye be a garázsba, csak álljon kint az utcán. Akárhogy alakul a dolog reggel, jobb, ha Vanessa nem megy be a garázsba, ott esetleg olyasmit mond, amit jobb, ha nem mondott volna. Frank végre megjött. Ahogy belépett a kapun, azonnal felhúzta a fekete gumikesztyűjét.

- Ha megengedi... Azonnal telefonálnom kell!
- Arról szó sem lehet! Stone megmondta, hogy a telefonunkat talán lehallgatják!
- Nekem halál fontos, értse meg!
- Kinek akar telefonálni, pont most? Stone-nak?

- Dehogy! A kórházba, anyám nagyon rosszul van, úgy volt, hogy holnap operálják, de valami közbejött.

- Tudja mit, ez az úr itt a földszinten sosem zárja be az ajtaját ilyenkor, oda bemegyünk, és onnan hívja fel a kórházat!

Bementek, az ajtó tényleg nyitva volt. Frank nagyon feldúltnak látszott, alig tudta tárcsázni a számot.

- Itt Frank Taylor beszél! Az édesanyám állapota iránt szeretnék érdeklődni, neve Priscilla Taylor... Igen, igen, rohanok, máris ott leszek nála! Vanessa csak nézett a fiúra, képtelen volt megszólalni. Az anyja neve Priscilla? Hát persze, ilyen hasonlatosság nincs, nem létezik. Mintha hirtelen egy sötét függönyt lebbentettek volna fel a szemei előtt, most már látta, hogy ez a fiú itt Paulnak a testvére.

- Bocsásson meg, máris a kórházba kell mennem, remélem, kapok egy taxit!

- Én beviszem magát a kocsimon - ajánlotta Vanessa.

- Hálásan köszönöm! Minden perc számít!

- Reszketek az anyámért, óh, istenem, csak ne vedd el őt tőlem... Miatta vállaltam ezt a gyalázatos feladatot, hogy legyen pénzem a műtétre. Rákja van.

- Hány éves az édesanyja?

- Ötven.

- És maga hány éves, Frank?

- Huszonhárom...

Vanessa nézte a fiút. Csak egy vak nem fedezheti fel ezt a hasonlatosságot. De hiszen neki is feltűnt rögtön. Az élet miket produkál... Beültek a Mercedesbe, és amilyen gyors tempóban csak lehetett, robogtak a kórház felé.

Az előcsarnokban egy nőrsz csak intett neki, hogy menjen fel, jól ismerte már Frankét, hiszen mindennap bejött meglátogatni az anyját. A negyedik emeleten volt a kórterem, a folyosó végén. Frank

szinte futott, Vanessa alig tudott lépést tartani vele. Neki nem volt szándékában bemenni a beteghez, majd leül itt egy padra, itt fog várakozni. Teljesen felkavarta ez a felfedezés, hogy Paul testvérét megtalálta, még hozzá ilyen körülmények között. Bérgyilkos, egy gengszter alkalmazottja... Már a hosszú folyosó végére értek, mikor egy néger apáca jött velük szemben.

- Dicsértessék a Jézus Krisztus! - köszöntötte őket. - Ide most nem lehet bemenni, az egyik súlyos betegünk éppen felveszi a halotti szentséget. Majd ha kijön a főtisztelendő úr, majd akkor!

- Ki?... Ki veszi fel a halotti szentséget? Ki?...

Frank hangja úgy remegett, alig lehetett érteni. Mintha érezte volna, tudta volna, hogy mi lesz a válasz...

- Priscilla Taylor nevű betegünk. Nagyon vallásos, finom hölgy. Minden virágot, amit a fia szokott hozni, a Szűz Mária oltárára tesz.

- Én vagyok a fia! Én - tört ki Frankból.

A néger apáca részvételi tekintettel nézett rá.

- Isten akaratában meg kell nyugodnunk, fiatalember! Ne sírjon! Krisztus urunk majd ad erőt magának...

A pap és a ministráns gyerek most léptek ki a kórterein ajtaján. Frank berohant.

- Anyu, anyu, drága édes anyukám! - zokogta.

Priscilla Taylor ott feküdt a keskeny kórházi ágyon. Viaszsápadt volt az arca, de nem torzította el a fájdalom. Szelíden mosolygott. Világoskék szemei nyitva, ugyanazok a kék szemek, mint Franké. És mint Paulé is... - Frankié, drága kisfiam, ne sírjál, ez úgy fáj nekem... Nem fogok meghalni, ne aggódj! Holnap meg fognak operálni, azt mondta a főorvos, minden leletem jó... Csak ezért akartam most meggyónni és áldozni, mert... mert... Itt elakadt a hangja, és fulladozni kezdett.

- Anyu, anyukám, drága, szép, édes anyukám!

Priscilla most kinyújtotta a kezét, és magához húzta fia szőke fejét. Simogatta a haját.

- Aranyhajú babám - suttogta. Mindig így nevezte kicsi korában.

Azt a másik kisfiát sohasem simogathatta, akit odaadott adoptálásra, abban a ridgewoodi kórházban. Nem akart szégyent hozni a szüleire, a boyfriendje nem volt hajlandó elvenni. Ezt a nagy bűnét is meggyóna most a főttisztelendő úrnak. Azt, hogy holnap nem lesz műtét, azt tudta, holnap már... Holnap már nem lesz semmi, és nem is lesz több fájdalom. Most kapott egy injekciót, ez jó és zsongító. Megint fuldokolni kezdett, de közben simogatta fiának az arcát, ezt a jó gyereket, aki mindent megérdemelne, de eddig nem vitte sokra. Vajon az a másik fia, aki most huszonnyolc éves, tudott-e karriert csinálni? Mi lett belőle? Vitte-e valamire?

A válasz, mint egy homályos álmkép, most ott állt az ajtóban. Egy magas, délceg fiatal kapitány, egyenruhában, kitüntetésekkel a mellén. Paul.

- Aranyhajú babám! - sikoltott fel a haldokló asszony. - Te vagy az, te vagy, akit nem mertem vállalni. Ugye megbocsátasz nekem?

Paul odament az ágyhoz. Ráborult a keskeny, átlátszóan fehér kézre, és megcsókolta.

* * *

Hogy került fel Paul a negyedik emeleti kórterembe?

Egyszerűen nem bírta a várakozást, és főleg nem bírta a bizonytalanságot, hogy megtudja, ki ez a fiatalember, és miért jött vele ide a kórházba Vanessa. Miért? Az, hogy nem egy night-clubba ment vele, és (főleg, hogy nem a lakásban vannak kettesben, miami halvány reményt gyújtott benne, hogy talán mégse... Mégse csalja meg őt, mégis szereti, mégis hú... Bement a kórházba, a portás közölte vele, hogy nincs látogatás, tessék holnap jönni, délután kettő és négy között.

- Most ment be egy hölgy és egy fiatalember, azoknak lehet?

- Az más. Súlyos beteghez mentek, és családtagok. A fiatalember a haldoklónak a fia!

- Én is - hazudta Paul, és nem is sejtette, hogy igazat mondott.

Az egyenruha olyan hatással volt a portásra, hogy végül is útba igazította. Ez a katonatiszt egyenest Szaúd-Arábiából érkezett, hogy meglátogassa az anyját.

- A negyedik emeletre mentek, tessék csak felmenni a liften.

A negyedik emeleten többfelé ágazott a folyosó. Némelyik kórterem előtt betegek ültek toloszékekben. Apácák és nőrszök jöttek-mentek, mintha mindenki sietett volna. Kit kérdezzen meg, hiszen azt sem tudta, ki az, akihez Vanessa és a fiatalember látogatóba jöttek. Tanácstalanul nézelődött, amikor egyszerre csak megpillantotta Vanessát. Egy padon ült, egyedül. A fiatalember nem volt vele. Paul igyekezett uralkodni magán, elvégre ez kórház, körülöttük emberek, semmi feltűnést nem akart kelteni.

Odalépett az asszonyhoz. Olyan hangon, mintha csak a szomszéd utcából jönne, és nem a világ másik végéről, a legvéresebb háborúból érkezett volna vissza, csendesen megszólalt.

- Vanessa, drágám, megjöttem! Vanessa ránézett, felsikoltott, a karjaiba vetette magát.

- Paul! Jaj, el se hiszem! Ha tudnád, hogy vártalak, mennyit izgultam érted! Nem írtál régen, reszkettem, hogy valami bajod van! Itt vagy, végre itt vagy! Csókolta a férfi arcát, közben folytak a könnyei. Mi ez? Megjátssza magát?

- És hogy kerülsz ide a kórházba? És mikor érkeztél meg?

- Ma délután érkeztem, és természetesen az első utam hozzád vezetett. Álltam a házatok előtt, vártam, hogy Steve elmenjen. Hát csodálkoztam, mikor megláttalak az udvarlóddal!... Ki ez a fiatalember, és mi közöd van hozzá? Megcsalsz vele?

- Én téged, Paul? Gondolom, tréfálsz!

- Dehogy tréfálok, tudni akarom, ki ez a fickó? És neked kicsodád? Erre kérek választ!

- A válasz meg fog lepni, Paul! Nekem senkim ez a fiú. De neked igen, neked a testvéred! Franknek hívják...

- Nekem testvérem?

- Igen. És az édesanyja bent a kórteremben most vette fel a halotti szentséget. Ő a te szülőanyád... Priscilla...

XII

Steve remekül érezte magát a partin. Egy brazíliai nővel ismerkedett meg, aki szintén egyedül jött. Fehérbőrű, fekete hajú szépség volt, vonagló járással és megdöbbentő kijelentésekkel.

Rögtön közölte Steve-vel, hogy azért jött ide New Yorkba, hogy férjhez menjen egy USA-állampolgárhoz. Itt szeretne élni, már nagyon megunta Sao Paulót és Rio de Janeirót is.

- Maga nősz? -szegezte neki a kérdést Steve-nek.

- Igen... Illetőleg válófélben vagyok... - tette hozzá hamar.

- Ne higgye, hogy a pénz érdekel! Van vagyonom, és itt akarnám élvezni az életemet! Azt hiszem, New York a világ közepe! És innen bármikor átugorhatok Európába, ha a Concorde-dal repülök, csak négy óra London!

- Eddig még nem volt férjnél?

- Dehogynem... Most dobtam ki a harmadik férjemet.

- Ha szabad kérdeznem, miért?

- Unalmas volt az ágyban! Engem a brutális férfiak vonzanak... Egyszer azt álmodtam, hogy bolyongok a brazil őserdőben, én, egy fehér asszony, és rám támad valami hatalmas gorilla. Elrabol, és vadul magáévá tesz...

- Szeretnék az a gorilla lenni! - mondta nevetve Steve.

Ekkor már ittak bőven. Dolores - így hívták a brazil nőt - meghívta Steve-et, hogy kísérje őt haza. A Hiltonban szállt meg. A partit unalmasnak találta, és már éjfél előtt otthagyták a klubot. Dolores szobájában is volt ital, de még felrendelt a room-servicetől két üveg jégbe hűtött pezsgőt.

Az estélyi ruháját azonnal ledobta magáról, és mikor a szobapincér feljött, és zavartan bámult rá, elkezdett nevetni.

- Még nem látott meztelen nőt?...

Steve borraivalót adott a csodálkozó pincérnek, aztán ő maga is levetkőzött. Vad, birkózáshoz hasonló szeretkezés volt ez, és úgy látszik, megfelelt Doloresnek.

- Jó, nagyon jó! - mondogatta közben. - Ezt akarom, ezt. Teperj le! Te vagy a nagy gorilla, és én a fehér asszony!

Reggel nyolcig ott volt Steve a Hiltonban. A lábai szinte remegtek, mintha minden erő kiment volna az izmaiból, alig tudott beszállni egy taxiba. Hazament, szmokingban nem állíthat be a vállalathoz. Ha az eredeti terv sikerült volna, és Frank hajnalban felmegy a hálósobájába, üresen találta volna az ágyát.

Vanessa otthon volt, az előző estének a váratlan eseményei fel kavarták. Paul megjött... Ez volt a legfontosabb, semmi más... És hogy Frank a testvére, mindez teljesen valószínűtlennek tűnt... Hogy Steve reggel jön haza, az nem is érdekelte.

A néger bejárónő már megjött a Harlemből. Most kávéfőzött a konyhában. Vanessa kiment, hogy reggelizzen, közben beleütközött Steve-be. Ránézett erre a gyűlölt arcra, a vérekes szemekre.

- Jól szórakoztál? - kérdezte.

- Igen. És van egy hírem a számodra, Vanessa! Úgy határoztam, hogy mégis elválok tőled, illetve kirúglak! Elegendő volt belőled, mehatsz a pokolba, és nem kapsz tőlem egy vasat se...

* * *

Mr. Stone türelmetlenül várta, hogy Frank jelentkezzen. Meg volt beszélve, hogy ahogy a dolgot elintézte, azonnal telefonál. Lehet, hogy nem sikerült, valami közbejött, délben kinyitotta a televíziót, de aztán realizálta, ez a Steve nem volt olyan nagy ember, hogy bementék volna, ha öngyilkos lett...Várt. Azt máris elhatározta, hogy Frankkel nem csináltat többé semmit. Ügyetlen és naiv. Azt a mesét adta be, hogy csakis azért vállalja, mert az anyja beteg. Hol fekszik? A Roosevelt Kórházban. Hát oda nyugodtan telefonálhat, abban semmi gyanús, nincs, és semmi összefüggés. A 77th Streeten öngyilkos lett egy gentleman, itt viszont valami műtétje lesz annak az asszonynak. Lőhet, hogy Frank éppen ott van nála. Felhívta a kórházat, és érdeklődött Mrs, Taylor állapota iránt. - Sajnos, rossz hírt kell közölnöm, a hölgy ma éjjel meghalt. - Stone letette a kagylót.

Hát ez rosszkor halt meg. Nagyon rosszkor. Lehet, hogy Frank el sem ment a 77th Street-i házba, bár lehet, hogy igen, és csak reggel tudta meg, hogy az anyja meghalt. Ez az oka, hogy nem jelentkezik. A nyolcezer dollár még nincs a zsebében, előleget sem kapott, hát furcsa egy kölyök ez. Már estére járt, de még mindig semmi hírt nem hallott. Legalább az az arrogáns Vanessa telefonálna, és hozná a negyvenezret.

Stone elhatározta, hogy bemegy a kabaréba a girlfriendjéhez. Julietta közös öltözőben van az énekesnővel, Annabellel. Hát ő talán már tud valamit, hiszen ő hozta össze ezt a vállalkozást...

A műsor még nem kezdődött el, éppen jókor érkezett. Julietta nem szerette, ha Stone bejön, nyilván szégyellte, hogy ilyen rossz kinézésű barátja van. Azt is sejtették róla, hogy gengszter. De sok pénzt költött Juliettára, és ez volt a lényeg. Ha szép fiúra vágyott, legfeljebb lefeküdt az egyik parkettáncossal. Annabell is ott volt már az öltözőben. Szép nagy mellei vannak, és milyen fehér a húsa. Nem csoda, ha tetszik a négerjének. Stone már többször gondolt arra,

hogy ezt az Annabellt ki kellene próbálni, de Juliettától hallotta, hogy milyen hűséges a néger zenészéhez.

- Kedves Annabell, a látogatásom most magának szól. Mi hír a barátnőjéről, akinek problémái vannak a házasságában? Vanessáról beszélek...

- Már nincsenek problémái...

- Nagyszerű! - szakadt ki Stone-ból. - Tehát sikerült...

- Nincsenek! - folytatta Annabell. - Képzelve, a férje mégis beleegyezett a válásba, és most hozzámehet a szerelméhez, a kapitányhoz. Legjobbkor ért véget a háború a Perzsa-öbölben, a kapitány visszajött...

- Hát ez remek! Tökéletes happy end! Szeretek ilyet hallani, és majd én is gratulálok nekik...

(VÉGE)

NOVELLÁK, IGAZ TÖRTÉNETEK

SANGHAJ SZÉPE

Ez igaz történet, hát jobb lesz a főszereplők nevét megváltoztatni. Meghaltak már több mint tíz éve, de mégis. Nevezzük a szóke szépséget Irmának, férjét, a Wall Street-i bankárt Karinak. Irmát először itt, a New York-i Waldorf-Astoria egy igen előkelő jótékonysági bálján láttam. A díszemelőnyen ült jobbra tőle egy püspök, balra egy USA-szenátor. Gyönyörű volt, platinaszőke fején briliánstiarát viselt. Hogy valódiak voltak-e a briliánsok, azt nem lehetett megállapítani. Ebben az időben jött divatba, hogy a felső tízezer hölgyei utánzatokat csináltattak ékszereikről, azt viselték, a valódi drágakövek a bank széfjében voltak, biztonságban.

Irma, mélyen dekoltált ruhájában, vállán csincsillaprémmele csodálatos jelenség volt. Miközben kedvesen csevegett a püspökkel és a szenátorral, a fiatal lányokra is mosolygott, akik mély meghajtással, frakkos gavallérjaik karán vonultak fel a díszemelőny elé. Ezek voltak a debütánsok. Pont úgy mutatták be őket, mint a Buckingham-palotában az udvarképes fiatal hölgyeket őfelségének, a királynőnek.

Irma ilyenkor szintén királynőnek érezhette magát...Férje, Kari, a milliomos bankár, ősz hajú, szemüveges kis emberke egy másik asztalnál ült néhány arisztokrata társaságában. Egy spanyol herceg, aki állítólag Alfonz exkirály unokája volt, két olasz gróf és egy osztrák báró. Nekik, persze, tiszteletjegyet küldtek, hát miért ne jöttek volna el, remek vacsorát kaptak ingyen, és korlátlanul ihattak a francia pezsgőt. Mindezt Kari fizette.

Irma kezdte meg a táncot egy frakkos rendezővel, aki a fia lehetett

volna. Olyan légiiesen táncolt, olyan karcsú volt, szinte lebegett a parketten. Mi nagy asztaltársasággal ültünk. Az egyik úr, aki arról nevezetes, hogy mindenkire csakis rosszat mond, odasúgta nekem:

- Tudja, ki ez a nő?

- Ki?

- Sanghaj szépe! így hívták valamikor, Mikor ott élt. Az európai negyedben volt villája, ezt egy német gyáros tartotta fenn, kínai szakácsot, francia komornát és a Rolls-Royce-ot is, persze livrés sofőrrel. De a rossz nyelvek szerint volt egy dúsgazdag kínai mandarinnal is kapcsolata. Ő volt Sanghaj legszebb szőke asszonya. Az európai társaság körülrajongta. Aztán kitört a háború, a japánok lerohanták Sanghajt, a gyarost agyonlőtték, a kínai mandarin is eltűnt, és Irma az utolsó percekben, mikor már felgyújtották az európai negyedet, elmenekült. Amerikába jött. Itt beleszeretett a középkorú Kari, és elvette feleségül. Jó sztori, nem?

- Nagyon jó - mondtam, és most már kíváncsi voltam, hogy ez a kalandos életű Irma honnan indult el.

Valaki mástól aztán megtudtam, hogy budai lány volt, apja szerény kistisztviselő a Városházán. Többen voltak gyerekek, s a mama reggelenként lement egy szatyorral a Széna téri piacra, és ott alkudozott a kofákkal. Cselédre sosem telt, a mama főzött, takarított, mosott, vasalt. A ruháikat házivarrónő varrta, aki rokonuk volt. Társaságba nem jártak, csak misére a Krisztina téri templomba.

Irma nem ilyen életet képzelt el magának. Tudta, hogy szép, volt egy kis énekhangja is, ügyesen táncolt. A pattanásos arcú kamaszok mindig őt kérték fel a tánciskolában. A szülők ellenezték, de beiratkozott a négy polgári után egy színtanfolyamra. Persze tandíjmentes volt, mint a polgáriban is. Még nem volt tizennyolc éves, mikor a Király Színházban „görlice” lett. Kis fizetés, de nagy sanszok...

Egy impresszárió felfigyelt rá: ki az a szőke lány, aki a második

sorban táncol? Valódi szőke, valódi fitos kis orral, nefelejcskék szemekkel. Leszerződte egy turnéra a Balkánra, majd a Közel-Keletre.

Azokban az időkben mindenütt sikerük volt magyar lányoknak. Emlékszem, mikor ; Egyiptomban voltam nászúton, a kairói „Kit-Kat” night-clubban hirdettek két magyar művésznőt. Az egyik Szőnyi Lenke volt, a másik Salamon Csöpi. A közönség elragadtatva tapsolt nekik. Lenke fekete hajú volt, Csöpi szőke.

Másnap mi Alexandriába repültünk, mert, meghívtak a Ras-El-Tin nevű nyári palotában ahol Faruk király garden-partyt rendezett, a diplomáciai társasághoz tartoztunk. Nagy élmény volt, és ez inspirált engem, hogy megírjam az Éjszaka Kairóbant.

Szőnyi Lenkét legközelebb már a margitszigeti Póló bárban láttam. Ekkor a kormányzó fia, ifj Horthy Miklós udvarolt neki. Nem csoda, Lenke volt a legszebb és legszexisebb nő Pesten.

Sok év telt el, mikor itt New Yorkban megismertem. Gombos Zoltánnak, az Amerika Népszava kiadójának volt a felesége. Közben egy amerikai férjtől is elvált, akitől kislánya született.

Nálam épp nagy parti volt, meghívtam Lenkét férjével együtt, és ők elhozták Karádyt is magukkal. Már itt laktam a Riverdale-en.

De nagyon elkanyarodtam Irmától. A következő bálon odajött az asztalomhoz, és gratulált valamelyik könyvemhez.

- Imádom a romantikus regényeket.

Jó ideig ült az asztalunknál, aztán megígértette velem, hogy egyik nap majd löncsölünk a városban. Már másnap telefonált. Most nyílt egy rém sikkes francia vendéglő az 57th Streeten, ott találkozhatnánk.

Valóban kellemes, elegáns hely volt. Irma már lehetett itt, mert a főpincér nagy reverenciával fogadta, és a legjobb asztalhoz ültetett bennünket. Irma franciául beszélt a főpincérrel.

- Itt úgy érzem magam, mintha Párizsban lennék egy kis

bisztróban. Sokat járunk Párizsba, egyáltalán, ha csak lehet, Európában utazgatunk. Persze, Keletre is megyünk, Marakes, Szingapúr.

- Sanghajban is voltatok? - csúszott ki a kérdés, amit azonnal meg is bántam.

Irma mintha furcsán nézett volna rám. Nem válaszolt azonnal.

- Sanghajban Kari nélkül voltam...

- Még a házasságotok előtt?

- Igen. A sanghaji operaházhoz szerződtem. Szerénytelenül hangzik, de nagy operadiva voltam...

- És milyen nyelven énekeltél? - Többfélén... Én hat nyelven vagyok perfekt!

- Hát ez nagyszerű - mondtam elismeréssel, de nem túl meggyőzően. Irma rágyújtott egy cigarettára. Hosszú, arany szipkája volt, kirakva pici briliánsokkal.

- Tudom, hogy mindenfélét beszélnek rólam. Pletykálnak, hazudnak, mert irigyelnek... Mikor kiléptünk a vendéglőből, megkért, kísérjem el a kalapszalomba, itt van a szomszéd utcában. - Rendeltem egy nercturbánt, mára ígérték, hogy kész lesz.

Bementünk a kalaposnőhöz, nagyon udvarias, öreg kisasszony volt. Mentegetőzött, hogy a nercsapka nem készült el, de holnapra okvetlenül meglesz! Kilépve a boltból Irma még visszaszólt: - A cousinom, Lady Mountbatten nem volt itt véletlenül?

- Nem! Azt hiszem, ő is holnap jön, az ő kalapja is holnapra kész! Mountbatten?... A név megütött. Fülöp herceg, az angol királynő férje is Mountbatten.

- Mondd, Irma, ki ez az unokanővéred?

- Ez Lady Mountbatten! Ne csodálkozz, rokonságban vagyok én az angol királyi családdal!

- De hiszen te magyar vagy! Nem értem.

- Pedig egyszerű! Anyám nővére, Adél Angliában nevelkedett. Ez nálunk családi tradíció volt. Adél magas, mutatós lány volt, és az a Lord Mountbatten meglátta őt, beleszeretett, elvette. Pont! Az ő lánya itt él, az unokanővérem...

Vannak furcsa véletlenek... Másnap levelet kaptam Pestről, egy kedves barátnőmtől. Megköszönte, hogy megint küldtem neki ruhákat. „De most problémám lesz, mert ez a kis, púpos óbudai varrónő, az Adél, nem vállal több alakítást. Bevonult az öregotthonba. És nincs is nagyon rászorulva, mert New Yorkból az unokahúga küld neki IKKA-csomagokat. E egy bankár felesége, hát van neki miből...” Többször átolvastam ezeket a sorokat, magas, mutatós Adél az epsomi derbin azonos a púpos óbudai varrónővel? Hát kicsi a világ... Ezt soha nem mondtam el senkinek. Irma egy ideig nem jelentkezett. Ismét Európában utazgattak. Már nyár volt, mikor visszajöttek. Egy rekkenően meleg júniusi napon felhívott, hogy ők most kint vannak Jerseyben, a házukban, menjünk ki vacsorára.

Ha nincs nagy forgalom a George Washington hídon, két óra alatt ide lehet érni. Pontosán megmagyarázom az utat!

- Ilyen hőségben? Itt, a házban van egy nagy medencénk, lemegyünk lubickolni, ne haragudj, majd máskor!

- Ma kell jönnötök! És kérlek, a férjed vegyen fel fehér szmokingot, te meg hozzá egy földig érő nyári estélyi ruhát!

- Miért? Ez formális, nagy parti lesz? Hány vendéget hívtál?

- Csak ti lennétek, meg egy amerikai multimilliomos házaspár, és nagyon előkelők!

Végül rábeszélte, és délután fél ötkor elindultunk. Istentelen kánikula volt, férjem morgott a szmoking miatt, azt beakasztottuk a kocsiba, és az én hosszú estélyi ruhámat is. Majd ott felveszem. Kíváncsi voltam a házukra, a milliomos házaspárra nem túlságosan. Három órát tartott az út, akkor még nem volt air condition a kocsikban. Kiizzadva, kimerülve érkezünk meg.

Irma hosszú estélyiben, Kari fehér szmokingban volt. Egy néger butler italokat szervírozott a teraszon, mely egy gyönyörű mesterséges tóra nyílt, a partján kínai szobrok.

Fürdőruhát kellett volna hoznom, nem estélyit, gondoltam. De Irma máris betessékelt a bedroomjába, hogy hamar öltözzek át, rögtön itt lesznek a vendégek. Hát ilyen hálósobát még filmen sem láttam. Baldachinos ágy, arannyal átszótt rózsaszín brokátfüggönyök, melyeket arany angyalkák tartanak, süppedő, rózsaszín szőnyeg, és a falon köröskörül Irma képei. Mindegyiken húszévesnek látszik, és olyan, mint egy szépségkirálynő. Nem fotók, hanem festmények.

Ahogy elkészültem, megérkezett az előkelő házaspár. Rolls-Royce-szal jöttek. Ez nem lepett meg, de mikor megláttam a férfit, aki tiroli nadrágot viselt, és szőrös, görbe lába volt, akkor csodálkoztam. A nej dirndliben volt, luftballon méretű keblein feszült a virágos karton. A karjai, mint a kötözött sonkák a ma gyár hentes kirakatában, a Second Avenue-n.

De nagyon barátságos volt, rögtön közölte hogy csak jót és szépet hallottak Magyarországról, és készülnek is egyszer a szép fővárosunkba, Bukarestbe...

A férfi állandóan fújta az orrát, olyan hangosan, mint egy trombita, kockás zsebkendőjével törölgette izzadt, kopasz feje búbját. Közben felhajtott egy szuszra valami whiskyt. Majd elnézést kért, hogy nem maradhatnak vacsorára, mert még egyfontos meghívásuk van. Irma és Kari persze kikísérték őket a Rolls-hoz. Mi ott maradtunk a teraszon.

- Ezekért kell nekem itt szmokingban feszengeni? - kérdezte a férjem dühösen.

Irmától is ugyanezt kérdezte, mikor vissza jöttek a teraszra.

- Hát nézze, ezek tipikus amerikaiak... ő akkor is multimilliomos, ha tiroli nadrágban jön. De maga egy európai nemes, hát elvárják, hogy szmokingot viseljen, te meg, Claire, a híres író, hát miért ne

lennél estélyi ruhában, igaz?

- Igaz... - hagytam rá.

Bementünk az ebédlőbe, ahol hat személyre volt terítve, a butler hamar leszedte a két felesleges terítéket. Aranytányérok voltak és arany evőeszközök, az asztal közepén kristályvázában a rózsacsokor, amit mi hoztunk.

- Levest nem főztem, azt gondolom, ilyen melegben senki sem kívánja. Már nagyon éhes voltam, de mikor a néger behozta a krumplisalátát és mellé a virsliket, nem volt semmi gusztusom belőle enni. Én még életemben ilyen fonnyadt, ráncos, drapp színű virsliket nem láttam. Mintha össze lennének zsugorodva. Egy falatot kivettem a krumplisalátából, majd a főételből fogok enni, gondoltam. Férjem nagyon udvarias ember, ő undorral rágsálya a drapp virsli, de végül a felét a tányéron hagyta. A krumplisalátának nem volt más baja, csak éppen nyers volt a krumpli.

Végül a néger kivitte a tányérokat, ekkor Irma megkérdezte, hogy ki milyen kávét óhajt?Kávét... Ezek szerint nincs is más, ez lett volna a vacsora.

- Én majd süteményt fogok kérni! - mondtam.

- Az nincs! Nálunk soha nincs édesség, mert Karinak sajnos cukra van, és nem akarom, hogy kísértésbe essen. De gyümölcs az lesz!

Most az asztalra került, pazar aranytálon, néhány zöld, éretlennek látszó alma.

- Ez saját termés, itt, a kertünkben vannak almafák! - mondta büszkén Kari.

Végre felkelhettünk az asztaltól, és ismét kiültünk a teraszra. Még mindig rettenetesen meleg volt, a levegő nem húlt le. Férjem a karóráját nézegette.

- Azt hiszem, el kellene indulnunk! Igazán sajnálom, olyan kellemes itt maguknál, de nekem reggel korán bent kell lenni a hivatalban, és... Kari is nagyon sajnálkozott. Szívesen zongorázott

volna nekünk, az a hobbija, na de ha minket nem érdekel a zene...

- Nagyon is érdekel!... De tényleg indulnunk kell!

Mielőtt elmentünk, férjem keresgélt a tárcájában: - Csak tízdollárosaim vannak, akarok-borravalót adni a butlernek.

- Majd felváltom! - ajánlottam.

- Irma drágám, légy szíves váltsál fel egy tízest, hogy borravalót adjunk a butlernek! Döbönt tekintettel nézett rám.

- Csak nem akarsz kevesebbet adni, mint tíz dollár?!

- Jó, hogy mondod!...

Máris odanyomtam a néger kezébe a tízest. Elvigyorodott, és valamit mormogott.

Végre elmehettünk, megígértük, hogy, rövidesen újra eljövünk. Minket is persze kikísértek, bár nem egy Rolls-Royce-hoz, csak a szerény Ford kocsinkhoz. Férjem azonnal levetette a szmokingját, és felakasztotta a hátsó ülés fölé. Láttam rajta, hogy nagyon mérges, némán cigarettázott, én ültem a volánhoz.

Talán húsz perce vezettem, mikor a high-wayen megpillantottam egy Howard Johnson kioszkot. Bementünk. Itt ugyan nem voltak aranytányérok, de remek, friss Wiener Schnitzelt ettünk, mellé kétféle köretet, salátát. Én még egy nagy csokoládéfagyaltot is rendeltem, dupla habbal, férjem tortaszeletet, krigli sört, én Pepsit. Mindez összesen öt dollárba került. (Akkor ilyen árak voltak.) A pincérlány hálálkodva köszönte meg a két dollár borravalót. Férjem most már jobb kedvű volt, én is.

De még hátra volt egy kis meglepetés. A kocsinkból kilopták a vadonatúj szmokingot. Körülnéztünk. Rengeteg autó parkolt itt, a tettes nyilván már rég messzire száguldott a zsákmányával. Hogy az ülésen hagyott kis fényképezőgépet is elvitte, az természetes.

- Biztosan le akarja magát fényképeztetni a szmokingomban. Remélem, jól áll rajta! - mondta a férjem.

Visszatartottam a könnyeimet. A Bloomingdaleben ez volta

legdrágább fehér szmoking...

- Tudod, mit? Ha legközelebb meghív minket ez az új barátnőd, Sanghaj szépe, majd nélkülem fogsz elmenni!...

ILLÚZIÓ

I

Szép nyári este volt. A kertben terítettek, kis kerek asztalokon narancsszínű lámpák világítottak. Közvetlenül a terasz alatt egy néger zongorista játszott, túl hangosan verte a billentyűket.

Róbert elhatározta, hogy a terasztól legtávolabbi asztalhoz fog ülni, a zene zavarta volna a beszélgetésben. De kivel beszélgessen? Nem ismert itt senkit, csak a házigazdát, aki meghívta. Már megbánta, hogy eljött erre az úgynevezett „házavatásra”. Egyáltalán ki ez a Mr. Perkins? Futólag találkozott vele nagy néha a bankban. A feleségét meg most látta először. Szörnyű nő volt, nagy darab, idomtalan, mint egy őrmester női ruhában. De mindenkire elbűvölően mosolygott, Róbertre is.

Kezében egy pohár pezsgővel, amit piros frakkos pincérek hordtak körül nagy ezüsttálcákon, tétován nézett körül. Végül is leült egy üres asztalhoz, és innen nézegette a társaságot. Középkorú házaspárok voltak, és mindenki jól volt öltözve. Lehet, hogy Luise jól érezte volna itt magát, ő hamar barátkozott, azonnal összelelegedett mindenkivel. Hazamenet után alaposan megkritizálta őket, a legtöbb nőt kimondottan butának tartotta, a férfiakat pedig tolakodónak. Még ha öregek voltak, akkor is mindig a szexre céloztak, és próbálkoztak udvarolni.

Luise persze szép volt, és a kacér mosolya Biztatóan hatott. Még az utolsó időben is, mielőtt meghalt...Két éve már. Hogy elszaladt az idő, döbbenetes. Azóta nem volt senkije, és nem tudta volna

elképzelné, hogy Luise után jöhet valaki más. Csak ült otthon esténként a televízió előtt, nyáron kiment horgászni. Bobby ritkán tudott eljönni, mert most készült a doktorátusra. És nem is kívánhatta, hogy egy huszonöt éves fiú ott üldögéljen az apjával állandóan.

Nyilván van girlfriendje, de azt nem hozta el magával. Lehet, hogy egyik sem komoly ügy, miért mutatná be az apjának? Manapság a fiúk nem olyanok, mint az ő idejében. Már az egyetemen beleszerettek valakibe, és azt elvették feleségül. Luise-szal is együtt jártak a New York Universityre. Sokszor nézegette a régi fényképalbumokat, és játszotta le a filmeket, melyeket kirándulásokon csináltak, vagy karácsonyokon.

- A múltban élsz, apám - mondta egyszer Bobby, mikor átjött, és éppen ott heverték a családi fotóalbumok. - Az élet megy tovább!

Ezt az elcsépelet frázist magyarázta, de hiába.

Az élet nem ment tovább, csak nagyon nehezen, nagyon keservesen. A pincér most odajött az asztalhoz, a nagy tálcán pezsgőspoharakkal. Leemelt egyet, és felhajtotta. Határozottan jólesett. Egy fiatal nő intett a pincérnek, és szintén elvett egy poharat, de lassan iszogatta. Közben ránézett Róbertre.

- Leülhetek ide? Vagy foglalt az asztal?

- Nem! Egyedül vagyok!

- Én is - mosolygott a lány.

Magas volt és szőke. Kék szeme volt, de lehet, hogy zöld. Ebben a világításban nem lehetett megállapítani. Fehér ruhát viselt, miniszoknyája túl rövidnek tűnt, rendkívül formás combja volt. Festék nem volt az arcán, a szemei köré sem mázolt színes árnyékokat. Szép húsos szája volt, és hófehéren villogó, valódi fogai, kedves hangja. Az egész lány rendkívül vonzónak tűnt, és döbbenetesen fiatalnak.

A kezén egyetlen gyűrűt sem hordott, tehát nincs se férje, se vőlegénye.

- Nagy társasággal jött? - érdeklődött Róbert.
- Nem! Teljesen egyedül vagyok itt, és nem is ismerek senkit...
- És a boyfriendje elengedte? Nem féltékeny? Ilyen gyönyörű nőt?
- Nincs boyfriendem, oda megyek, ahová akarok...
- És ide miért jött, ha szabad kérdezni? Csupa idősebb házaspár van itt, nem magához illőek...
- Ez igaz. De Mrs. Perkins annyira hívott. Aranyos, finom asszony, nem találja?

Mit mondhatott volna erre? Hogy borzalmas nőszemély?

- Igen, valóban az...

Róbert maga is meglepődött, hogy miket kérdez ettől az idegen lánytól. Hogy miért nincs boyfriendje? Elvégre sémii köze hozzá, de mégis megkérdezte.

- Volt egy nagy szerelmem, majdnem vőlegényem... De szerencsére szakítottunk.

- Miért szerencsére?

- Mert most agyonizgatnám magam, hogy mi van vele... Ugyanis Szaúd-Arábiában van a csapatokkal, katonatiszt.

Ez jól hangzott, bár nem volt igaz. Amanda - így hívták a lányt - még véletlenül sem ismert senkit, aki Szaúd-Arábiában harcolt. De ez jó téma volt, a háborúról is lehetett beszélni, Szaddamról és a kurdokról is. A lány nemcsak szép volt, de intelligens is. Legalábbis úgy látszik, minden reggel elolvasta az újságot, nem csak a divatrovatot és a filmkritikákat.

Mire a vacsorát hozták, már egészen összebarátkoztak. Amanda megdicsérte a halat, a tortát, minden ízlett neki. Jó étvágyal evett, és biztatta Róbertet is, hogy kóstolja meg ezt vagy azt, a saját tányérjáról rakta át.

Senki sem ült az asztalukhoz, pedig még volt két üres szék. De úgy látszik, néhány vendég lemondta megrendelését, több volt az asztal,

mint kellene. A vacsora után Mr. Perkins valami halálosan unalmas beszédet mondott, de ezalatt a néger legalább nem zongorázott. Róbert oda sem figyelt, folyton csak a lányt nézte, aki egyre jobban tetszett neki. A lányom lehetne - gondolta magában, de aztán leküzdötte ezt a gátlását. És mikor a néger újra elkezdett játszani, ezúttal egy lassú, érzelmes tangót, kiment arra a négyszögre a terasz alá, ahol már néhány pár táncolt. A lány ötlete volt, ő kérdezte meg:

- Nincs kedve táncolni?

- De igen! Boldogan - tette hozzá.

Már a harmadik pohár pezsgőt hajtotta le, talán ez volt az oka, hogy kissé szédült, és tánc közben túlságosan magához szorította a lányt. Hihetetlenül karcsú volt a dereka, egyforma magasak voltak, az arcuk összeért. Ha levetné a magas sarkú cipőjét, persze alacsonyabb lenne, gondolta. És ha a ruháját is levetné?...Őrületség, hogy ilyesmik jutnak az eszébe. Meg az, hogy talán a ruha alatt nincs is rajta semmi. Melltartó nincs, az biztos. Ahogy végighúzta a tenyerét a lány hátán, sehol semmi kapocs. A mellei milyen kemények, feszülnek ebben a szűk nyári ruhában, a mellbimbói majdnem átszúrják a vékony selymet. Szép, rózsaszín mellbimbói lehetnek, mint a valódi szőke nőknek általában. Jó szaga volt a hajának, a finom parfümjét eddig nem is vette észre. A lány hozzásimult, szinte tapadt. Róberten úgy futott át a vágy, mint a villamos áram. Végig a gerincén, minden idegszálán, lüktetett a vére. Fiatal korában, régen, nagyon régen fordult ez elő, hogy tánc közben valaki felajzotta. De most?... A lány persze észrevette, nem lehetett nem észrevenni.

- Jól táncol! - jegyezte meg. Közben lehunyta a szemét, mintha ő is élvezné ezt a bódulatot.

A következő szám már valami ugrálós rock and roll volt, visszamentek az asztalhoz. A pincér a feketekávékat szervírozta, éppen a legjobbkor.

- Nem iszom többet ma este -jelentette ki Róbert. - Ha

visszamegyünk New Yorkba, az legalább negyven perc, azalatt elkaphat egy rendőr.

- Hát bizony, mostanában szigorúan veszik, ha csak egy kis alkohol is van valakiben - mondta a lány.

- Még meg sem kérdeztem, Amanda, hogy maga is New Yorkból jött a partira, vagy itt lakik valahol a közelben? Mert ha igen, akkor meghívhatna egy kávéra, hogy jobban kijózanodjam...

- Én is New Yorkban lakom, és az édesanyám csodálkozna, ha az éjszaka közepén valakivel beállítanék.

- Az édesanyjával lakik?

- Igen.

Ez tetszett Róbertnek. Még vannak ilyen lányok, akik az anyjukkal laknak. A legtöbb egyszerűen összeköltözik valamilyen fiúval, és ha másállapotba kerül, akkor elvéteti magát. Most ezt csinálják. Bobbynak ilyen lányt kellene elvennie... De miért Bobbynak?... Miért nem ő maga vehetné el ezt a szép, fiatal teremtetést? Hány ilyen házasság van, mikor ötvenes férfi elvesz egy fiatal nőt...

- Mindent szeretnék tudni magáról, Amanda! Kezdve a telefonszámától, hogy felhívhassam, feltéve, hogy kedve volna folytatni velem ezt a véletlen ismeretséget?...

- Van kedvem...

Róbert máris elővette a töltőtől lát és egy noteszlapot.

- Mikor nem zavarom, ha jelentkezem?

- Hát nézze, itt van egy kis probléma. Én egy ügyvédi irodában dolgozom a Wall Streeten. A főnök egy undok fráter, nem engedélyezi, hogy privát beszélgetésekkel lefoglaljuk a vonalakat. Egy kolléganőmet ezért rúgták ki. - Tehát otthon fogom hívni. A kedves mamáját talán nem fogja zavarni?...

- Anyám sajnos nagyon kíváncsi természetű. Faggatna, hogy maga ki, mióta ismerem, hány éves, mindent akarna tudni...

Róbert ezen az egy kérdésen akadt meg, hogy hány éves... Mit mondhat Amanda az anyjának? Hogy egy középkorú ember, lehet, hogy a mamájával éppen egyidős...

- Szóval jobb, ha nem telefonálok?

- Azt nem mondtam, jaj, dehogy! Hívjon mégis az irodában, de egy pontosan meghatározott időben. Csak mondja, hogy Amandát keresi, és én majd visszahívom egy automatából, az van a hallban, óriási épület ez. És Róbert felírta a számot.

- Nem lenne egyszerűbb, ha már most megbeszelnénk holnapra egy találkozót? Valamilyen csendes kis francia vendéglőben vacsorázhatnánk, tudok egyet az 57th Streeten.

- Azt hittem, megint táncolni volna kedve...

- Utána benézhetünk egy night-clubba!

- Sajnos holnap nem érek rá, anyámmal megyek egy koncertre. Ő imádja a zenét, és mindig magával visz. Holnapután is anyámmal kell lennem, neki nincs kocsija, én viszem ki Jerseybe, ahol a beteg rokonát látogatja meg. - Nem kifogások ezek, Amanda? Jobb, ha őszinte!

- Nagyon őszinte vagyok, ha jobban meg fog ismerni, majd rájön, hogy ez a legjellemzőbb tulajdonságom. De anyám nekem az első... Szerdán rá fogok érní, majd úgy fogom intézni, hogy a szerda estém szabad legyen...

- Köszönöm, nagyon boldoggá tesz!

Ráhajolt a lány kezére, és megcsókolta. Amanda zavartan húzta vissza a kezét, mert ebben a pillanatban lépett az asztalhoz Mrs. Perkins, a háziasszony.

- Remélem, ízlett a vacsora? - kérdezte. - És a zene is egész jó, látom, az előbb táncoltak! Amanda, kedvesem, nem haragszik, ha egy pillanatra elrabolom?

- A világért sem - mondta a lány, máris felkelt az asztaltól, és követte a szörnyű háziasszonyt. Felmentek a teraszra, ahol nem volt

senki. Az öreg nő arcáról most eltűnt az erőltetett mosoly.

- Hát ide figyeljen, Amanda! Nagyon rosszallom, hogy maga itt van a partimon! Lám, kikezdett ezzel az özvegyemberrel! Ez egy előkelő gentleman, mint ahogy az összes vendég előkelő ember...

- Maga hívott, Mrs. Perkins, kért, hogy jöjjek, lett volna más programom, higgye el!

- Kértem, igen, hogy segítsen feldíszíteni a hidegtálakat, elrendezni a virágokat, de úgy gondoltam, mielőtt a vendégek megérkeznek, el tűnik innen...

-Hát kedvem volt itt maradni! Na és? Nem viselkedem tökéletesen? Nem vagyok jól öltözve?

-Hát a szoknyája lehetne kicsit hosszabb, ebben a társaságban nem viselnek ilyen minit.

- Nyilván azért, mert ezeknek a vén nőknek nincs olyan szép lábuk, mint nekem!

- Itt nem lábszépversenyőről van szó! Egészen másról! Ebben a eastchesteri társaságban véletlenül akadhat valaki, vannak szerencsétlen véletlenek...

-Értem, Mrs. Perkins! Itt mindenki meg van győződve, hogy ezt az új házat a csekély háromszázezer dollárért a kedves férjének a bankbéli fizetéséből vették. Ez jól hangzik! Hogy maga milyen businessben van, azt nem is sejtik! Hát legyünk őszinték, ehhez a házhoz néhány téglával én is hozzájárultam ez alatt a három év alatt!

- Ne legyen szemtelen, Amanda, maga nekem csakis hálával tartozik!

- Hála ide, hála oda, most elrontotta ezt a kellemes estémet, mert határozottan jól éreztem magam ezzel az úrral!

- Azt vettem észre, ahogy táncoltak... És mások is észrevették! Tehát miné előbb búcsúzzon el, és menjen szépen haza! Eszébe ne jusson még egyszer kimenni ezzel a vén hülyével a táncparketre! Megértette?

- Meg...

Amanda visszament az asztalhoz, Róbert most éppen egy konyakot ivott, a pincér még ott állt az asztalnál.

- Parancsol a fiatal hölgy? - kérdezte.

- Köszönöm, nem.

-Hiányoltam magát, mit akart mondani a háziasszony? Furcsa, hogy elhívja innen...

-Anyámnak üzent, valami bridzspartival kapcsolatban. Tulajdonképpen anyám barátnője, így kerültem én ide. Eredetileg anyámat is meghívták, de nem volt kedve jönni, ő csak bridzselni szeret, vagy hangversenyekre járni...

- Hát talán jobb ez így, ha a kedves mamával jött volna, nem tudtunk volna így összebarátkozni... Jöjjön, Amanda, ez megint egy szép, lassú tangó!

- Már nem táncolok többet, muszáj hazamennem! Ne felejtse el, korán kell kelnem, reggel kilenckor már kezdődik a munkám a Wall Streeten. Anyám is aggódik, ha sokáig nem érkezem haza.

- Hát sajnálom, igazán sajnálom, még maradhattunk volna egy ideig, de hát akkor hazaviszem!

- A kocsimmal vagyok, tehát magam vezetek haza...

- Szerdán látom?

-Igen, úgy, ahogy megbeszéltük! De se előbb, se később ne hívjon, csakis pont négykor! - Róbert kezét csókolt a lánynak, már semmi kedve nem volt maradni. Ahogy kikísérte a kertajtón, még arra gondolt, hogy most megcsókolhatná, de többen ott álldogáltak.

Amanda beült a kis piros Hondába, és elindult a Henry Hudson parkway irányába.

II

Róbertet teljesen felzaklatta ez az este. Még nem volt biztos benne, hogy tulajdonképpen mit érez?...Lehet, hogy csak egy hangulat volt, túl sok pezsgőt ivott, a lány meglepően hatott az érzékeire. Mit szólna ehhez Bobby? Fel volna háborodva, talán... Másnap felhívta a fiát.

- Hogy haladsz a disszertációddal?

- Hát nehezen megy, de majd csak sikerülni fog. Tegnap este kerestelek, apám, de nem voltál otthon.

- Egy garden-partyn voltam Eastchester-ben. Itt vett házat egy bankbéli ismerősöm, nem sok kedvem volt elmenni, de nem bántam meg. Kellemes este volt.

- Jó társaság?

- Igen... Eléggé... Még táncoltam is, képzeld el, Bobby!

- Nagyon helyes, apám, nem temetkezhetsz el! Én igazán imádtam anyut, de ő se kívánná, hogy a hátralévő időben remete legyél!

Most kellene megmondania, hogy beleszeretett egy fiatal nőbe, aki szép, okos, kedves, és... És arra gondol, hogy feleségül venné... De persze nem mondott semmit, ez az egész egyelőre csak fantázia, nem több.

Már nagyon várta a szerdát, és végül úgy döntött, hogy már kedden fog telefonálni. Olyan nagy baj nem származhat belőle.. Öt óra körül felhívta az ügyvédi irodát.Téves szám volt. Lehet, hogy rosszul tárcsázott?Újra megpróbálta, megint nem az ügyvédi iroda jelentkezett, hanem valami service. Most már dühös lett. Felvette a szemüvegét, és úgy nézte meg a feljegyzett számot. Ez van felírva, nem vitás. Ugyanaz a női hang jelentkezett, mint az előbb. Róbert most egyenesen azt mondta: - Kérem Amandát, vele szeretnék beszélni!

- Amandát?... Hát sajnós, ő ma este foglalt. Melyik hotelben tetszett megszállni? Kérem a pontos szobaszámot, és hogy hánykor óhajtaná? Van egy nagyon szép svéd lány, szintén szőke és fiatalabb, mint Amanda. Nemrég jött ide Stockholmból, alig tud angolul. Na

de úgysem társalogni óhajt vele, igaz?

- Igaz...

- Az ár ugyanaz, kétszázötven dollár! A mi escort service-ünk minőséget ad, és...

A telefon kattant, Róbert kiejtette kezéből a kagylót.

III

Szerdán, bent a bankban valaki a Perkinsék garden-partyjáról beszélt. Hogy milyen jó társaság volt együtt, és Perkins felesége valóban egy finom dáma, nagy pénzt örökölt, abból vették ezt a pazar házat.

- Maga hogy mulatott? - kérdezték Róbertet.

- Elég jól...

- Láttuk, hogy táncolt azzal a fiatal hölgyel...

- Szeretek táncolni - mondta csendesen, és kiment az irodából. Úgy érezte, mindenki tudja, hogy Amanda egy közönséges call girl, kétszázötven dollárért. Minőség... Valami összeomlott benne, egy ostoba illúzió, hogy ő még fiatal, hogy nincs vége mindennek. Majd ha Bobby megnősül, az unokáknak fog örülni, lesznek az életnek még szép élményei...

A BRILIÁNSGYŰRŰ

Margó rettenetesen csúnya volt. Éppen ezért meghívták mindenhová, mert bármelyik jelentéktelen külsejű nő úgy hatott mellette, mint egy Miss Amerika. Margónak olyan arca volt, mint egy bulldognak, azzal a különbséggel, hogy a bulldog mindig morcos, ő viszont mindig mosolygott. Vadonatúj fogsora volt, elég

sokba is került, hát miért ne villogtassa? Az alakjával az volt a baj, hogy nem volt nőies, lapos mellű, szögletes és formátlan volt. Bármilyen ruhát vett fel, rosszul beakasztott lábaival, csámpás járásával olyan volt, mint egy nőimitátor. A frizurája a rövidre nyírott, drappos-szürke bongyor tincsekkel valami gyöngye agyú fodrász munkája lehetett.

Margó férje, Gyuszi, jó kinézésű férfi, pár évvel fiatalabb volt nála. Udvarias modora volt, és ha megivott három whiskyt, még szellemességeket is mondott. Mindenki kedvelte.

- A mi házasságunk szerelmi házasság! -mondta állandóan Margó. És azt is elárulta barátnőinek, hogy Gyuszi a szerelem művésze.

Ez hihető is volt, mert aki egy ilyen csúf feleséggel a házastársi kötelességeit képes teljesíteni, az valóban művész.

Gyuszi Margót gyengéden Kutyusnak szólította. (Lehet, hogy rájött, hogy bulldogarca van?)Margónak az volt az ambíciója, hogy őt rendkívül jó léleknek tartásák, aki mindenkinek önzetlenül segítségére van. E célból kipécézett egy öreg hölgyet, akit családjá bedugott egy old age home-ba. Meglátogatta, az utcasarkon vett egy háromdolláros csokrot, azzal állított be. A néger nőrsz morgott, hogy az egyetlen váza eltörött, mire Margó elrohant, és a közeli Woolworthban vett egy műanyag vázát. A néni meg volt hatva. Örült, hogy van valaki, akinek kipanaszkodhatja magát. Hogy micsoda rohadt hely ez az old age home, például a néger nő milyen szemtelen, az orvos pedig egyszer jön be havonta, attól meg is halhatnak. A koszt egyenesen gyalázatos, ha csak ránéz a löncsre, máris felfordul a gyomra. És tisztaság sincs, a fürdőszobában svábbogarak jönnek elő.Erre mit tett Margó? Ez az angyal! Elszaladt, és máris hozott egy bogárirtószert, amivel ő maga spriccelte be a fürdőszoba gyanús sarkait.

A néni nemcsak erre a helyre panaszkodott, de a családjára is. Az egyetlen fia csak nagyon ritkán ér rá, hogy őt meglátogassa. A menyé pedig, az a dög, soha nem jön ide. Hát jobb is, nem is akarná látni. Kínai... Igen, ez a bolond fiú, egy ilyen befutott ember, és milyen

fess, hat láb magas, pont egy kínait vett el!... Szerencséjükre gyerekük nincs, nem bírná elviselni, hogy kínai unokái legyenek.

Ugyanezt minden alkalommal elmondta Margónak, aki elég gyakran eljött, és mindig hozott virágot. Már fél éve járt ki rendszeresen az old age home-ba, mikor a néni hirtelen meghalt. Álmában érte a halál, elaludt, és nem ébredt fel többé. A meglepetés, hogy megváltoztatta a végrendeletét, felháborította a családot. Ugyanis Margóra hagyott ötvenezer dollárt. - Ki ez a nő, aki ide vacak virágcsokrokat hozott? És mikor volt rá alkalom, hogy a közjegyzőt ide rendelje?

Persze a család megtámadhatta volna a végrendeletet, de aztán rájöttek, hogy nem érdemes. Az ilyen per évekig elhúzódhat, és csak az ügyvédek keresnek rajta. Azt, hogy a néni már szenilis lett volna, úgyszem lehetett bebizonyítani. Így az ötvenezer Margóé maradt. Azonnal új autót vett magának, és Miamiban, egy most épülő házban leelőlegezett egy öröklakást. Elképzelte, hogy milyen boldogok lesznek ott Gyuszival, kézen fogva sétálnak majd az óceán partján, és ha elérkezik a nyugdíjkor, végleg leköltöznek.

Az új kocsijával most a Riverdale-re járt, ahol felfedezett egy nagyon öreg hölgyet, aki már nem tudott járni, és egy nursing home-ban tengette utolsó éveit.

Ide is rózsacsokrokat vitt. A néni már közel volt a kilencvenhez, még minden érdekelte, de a szeme már gyenge volt, és így Margó állandóan felolvasott neki a New York Times-ból. Főleg a halálozási rovatot akarta hallani, és szinte élvezettel állapította meg: íme, ezt is túléltem! Mikor Greta Garbó nyolcvannégy évesen meghalt, leszögezte, hogy őt is pont hat évvel élte túl. A családjáról nem beszélt, csak egyszer említette, hogy van két lánya, akiket majd megbüntet az Isten... Hogy mivel érdemlik ki Isten haragját, arról nem nyilatkozott.

Ha beszélt, mindig hadonászott a kezeivel, melyeken több gyűrű is csillogott. A sovány, szinte csontvázszerű ujjakról néha már lecsúszott valamelyik gyűrű. Egyik nap azt mondta Margónak, hogy

szeretne neki egy emléket adni, és az egyik briliánsgyűrűt odaadta neki.

- Ez majd emlékeztet rám!...

Margó úgy tett, mintha nem akarná elfogadni, de persze örült neki, és nagyon megköszönte. Megcsókolta a néni pergamenszerűen ráncos arcát, és mind a ketten meghatódtak. Mikor hazament, Gyuszi még nem volt otthon. Sosem kifogásolta, hogy Margó egész délutánokat tölt a nagyon öreg hölgnél, mert ő ezalatt egy nagyon fiatal hölgnél töltötte idejét... Kitty platinaszőke volt, olyan mellekkel, hogy a Playboy magazinban sem látni különbeket. Be is küldte oda a fotóit, de egyelőre nem sikerült a Playboytól választ kapnia. Modellnek készült, de még nem volt szerződése. Egyetlen eredménye eddig a Gyuszival való megismerkedés volt, akivel egy bárban került össze.

Gyuszit jó ötlet lett volna megfogni, első férjnek nem is rossz egy ilyen jelentéktelen férfi. A lakbért persze fizeti, és itt-ott leakaszt róla valami pénzt, de nem eleget. Mellékesen volt egy öregedő barátja, aki Washingtonban élt, és nagy ritkán átjött New Yorkba. A Hiltonban szállt meg, és ő odajárt hozzá. De nem volt call girl - ezt leszögezte magában. Mikor Margó megmutatta a gyűrűt Gyuszinak, ő rögtön lekicsinyelte.

- Ez egy hamis gyűrű, ilyennel boldogít téged a vénasszony?

Másnap Margó elment egy ékszerészhez, aki felbecsülte a gyűrűt, és azt mondta: hatezer dollárt ér.

- Hát ez már igen! - ismerte el Gyuszi. - Ne is hordd, Kutyuskám, mert manapság az utcán bármikor megtámadhatnak, és lehúzzák rólad.

Margó tehát betette a fiókba, kis bársonyokban, a pizsamák alá. Csak nagy ritkán fogja viselni. Majd Miamiában, ott igen...

Néhány hét telt el, egy partira voltak hivatalosak, és Margó rémülten látta, hogy a gyűrű eltűnt. Az üres kis bársonyok ott volt a fiókban, de a gyűrű nem. Úristen! Hová lett?

Takarítónőt nem tartottak, azok mind lopnak, nem járt itt senki. - Talán máshová tetted, Kutyusom?- kérdezte Gyuszi.

- Nem, nem, nem! Mindig itt volt, a pizsamák alatt.

Hosszú töprengés után rádöbbenek, hogy mikor a csőrepedés volt, odaadták a lakáskulcsot a házmesternek. Ez a ravasz képű Puerto Ricó-i nyilván egy viaszlenyomatot csináltatott a kulcsról, és amikor nem voltak itthon, bejött, és elemelte a gyűrűt. Persze erre nincs semmi bizonyíték. Margó mindenütt kereste, mert hátha mégis máshová tette... Csak egy helyen nem, a szép Kitty kezén, mert a gyűrű már ott csillogott. Gyuszi egy ideig küszködött magában, de végül is elvitte a gyűrűt Kittynek. A lány boldogan borult a nyakába.

- Ez eljegyzési gyűrű? - kérdezte. - Végre elhatároztad, hogy elválsz a világcsúf feleségedtől?

- Erről egyelőre nincs szó... De vedd, aminek akarod, drágám... Kittynek is persze első dolga volt felbecsültetni a gyűrűt.

- Szép kő! - mondta a becsüs. - Megér hat-hétezer dollárt.

Kitty erre még lázasabb szerelemmel fogadta Gyuszit.

Ittak is, ezúttal Gyuszi nem három, de legalább négy whiskyt hajtott fel, gyors egymásutánban. Hazafelé menet teljes erővel nekihajtott a parkwayen egy fának, és mire a mentők megérkeztek, már nem élt. Margót mindenki sajnálta, hiszen majdnem beleőrült a fájdalomba.

- Egy ilyen embert elveszíteni!... - zokogta.

- Aki így imádott, aki ilyen hű volt hozzám, akinekén voltam mindene... A temetésen nem sokan voltak, nyári vasárnap volt, ilyenkor majdnem mindenki víkend-re megy.

Margó a fekete fátyolokban, melyek eltakarták kisírt arcát, alig látott, alig hallott. De az ismerősök, barátok között feltűnt neki egy fiatal, szőke nő. Ő is feketében volt, és szintén zokogott. Ki lehet az? Talán rokon, akiről eddig nem tudott. Lehet...Neki nem volt ereje

odamenni, csak térdelt a zárt koporsó előtt. De az egyik barátnőjét, aki újságíró volt, megkérte, menjen oda ehhez a nőhöz, és kérdezze meg, kije volt a megboldogult. Az újságíró odament, miközben éppen a lelkész beszélt. Megmondta, hogy ő fog nekrológot írni Gyusziról a magyar újságban. - Ha szabad kérdeznem, szintén rokona az elhunytak?

- Nem... - hangzott a bizonytalan válasz. - De a kapcsolatunk annál jóval több volt... illetve Gyuzsi feleségül akart venni a válása után. Íme a gyűrűje, amivel eljegyzett... Megmutatta a fekete szegélyű gyászszekendőt szorongató kezén a nagy briliánsot. Csillogott a briliáns a gyertyák imbolygó fényében. Margó pont odanézett.

Valami megszakadt a lelkében, és pontosan egy év múlva férjhez ment egy emberhez, akinek nagyon tetszett a miami öröklakás, és aki szintén a szerelem művésze volt.

NATASA

Az asszony mosolygott. Pontosán tudta, hogy a fiú mit fog mondani. Hogy itt kibírhatatlan ez a lárma, menjenek el valahová, ahol nyugodtan lehet beszélgetni. Ott pedig hamarosan azt fogja proponálni, hogy menjenek oda, ahol nemcsak beszélgetni lehet.

Tényleg szörnyű volt, amit ez a háromtagú mexikói zenekar művelt. Egyáltalán minek kellett ide, hiszen ez nem táncparti volt, hanem a nagy író tiszteletére rendezte a kiadó a New York Hilton különtermében. Az írót körülrajongták, pezsgőspoharak koccantak, közben ő szorgalmasan dedikálta a könyveket. Havalaki először látta - csodálkozott. Az író úgy nézett ki, mint egy vidéki tanítónő a vasárnapi iskolából. Simán hátrafésült barna hajával, szemüvegesen, egy nagyon szerény sötétkék ruhában, a szoknyája jóval hosszabb volt, mint a mai divat.

Ki hitte volna, hogy olyan erotikus regényeket ír, ahol a szereplők majdnem minden oldalon belezuhannak az ágyba?... És klinikai részletességgel írta le ezeket a jeleneteket, olyan szavakat használva, amelyeket azelőtt csak neveletlen suhancok firkáltak fel külvárosi palánkokra. De hát sikere volt, ami a lényeg. A titkárnője ott állt mellette, a kis íróasztalnál, és adogatta a könyveket. Csinos, festett szőke nő volt, piros ruhája úgy feszült a mellén, mint egy fürdőtrikó.

- De minek ide ez a Marechino zenekar?... - kérdezték többen.

- Mert a regény Mexikóban játszódik, és így máris aláfesti a hangulatot! - magyarázta a titkárnő.

Mindenkihez nagyon kedves volt, mintha mindenkinek személyes ismerőse lenne.

Csókkal üdvözölte a vendégeket, férfiakat, nőket egyaránt.

- Natasa, drágám, milyen kedves, hogy eljött!... A maga dedikált példányát máris félretettem!

A fiú így jött rá, hogy az asszonyt Natasának hívják. Rögtön melléje szegődött. Szép asszony volt, de már közel a negyvenhez. A fiú huszonhét volt.

A titkárnő a fiút is csókkal üdvözölte, közben megkérdezte, hogy a papája miéit nem jött el?

- Hajókázik valahol Bermudánál, most új jachtot vett, azt akarja kipróbálni! Na meg azt a három szépségkirálynőt, akiket magával vitt!

A titkárnő nevetett, és máris tovább suhant. Egyformán kedves volt mindenkivel, hiszen ez volt a feladata. A rossz nyelvek szerint az íróőnek nemcsak a titkárnője volt, de annál sokkal több... Együtt lakott vele a pompás Fifth Avenue-i lakásban. Férfiakkal soha nem hozták hírbe, se az íróőnt, se a szőke titkárnőt. De a regényekben annál több férfi szerepelt, mind olyan testtel, mint az ifjú görög istenek, és olyan szexuális adottságokkal, hogy a nők bármelyik könyv elolvasása után csak arra gondolhattak, hogy legfőbb ideje, hogy kirúgják férjüket vagy boyfriendjüket.

- Magát Natasának hívják?... - kérdezte fiú. - Csak nem orosz?
- De igen.
- És mióta él itt New Yorkban?
- Itt születtem, és már az apám is itt született. De a nagyapám, aki most nyolcvanhárom éves, a bolsevik forradalom idején jött el Szentpétervárról mint kicsi gyerek.
- Hát képelem, hogyan hatnak rá most ezek -az események! Megszűnt a kommunizmus a Szovjetunióban! Szinte hihetetlen!
- Hát igen... Képzelve el az öregurat, ahogy ott ül állandóan a televízió előtt, néha a könnyei is megerednek, vagy elkezd tapsolni, mikor a Lenin-szobrot ledöntik...
- Tudja mit, szép Natasa, ne politizáljunk! Most ismerkedtünk meg, és annyi más téma van.
- Igaza van, de engem is felkavar, hogy Oroszországban mi történik... És arra kell gondolnom, hogyha akkor nem győz a forradalom, hogyan alakult volna a családom sorsa... Nagyapám nem kezdte volna itt mint taxisofőr, én talán a cári baletthoz kerültem volna -ki tudja...
- Ezt úgy mondja, kedves Natasa, mintha itt Amerikában nem sikerült volna az élete! Úgy látom, nagyon elegáns, drága nerc stólában jött be, és szép gyűrűk vannak a szép kezén...
- Ez nem jelent semmit. A férjemtől válófélben vagyok, egyedül élek. Van egy tizenhárom éves fiam, most azért harcolok, hogy nekem ítéljék. De beszéljen magáról, Willy! Miért van itt, New Yorkban, ebben a szörnyű októberben, ha az apja Bermudánál hajókézik?
- Mit gondol, hol sültém így le? Két hétig én is ott voltam a jachton, de apám féltékeny lett. Ezek a húszéves lányok mind kikezdték velem, és apámat az ilyesmi bosszantja. Ő a milliomos, övé ez a hárem.
- És ha szabad kérdezni, mit szól ehhez a maga mamája?

- Semmit. Rég elváltak, apám azóta háromszor is nősült. Rémes, hogy kiket vett el!

- Kiket?

- Egy koreai lányt, akivel Szöulban ismerkedett meg valami bárban. A lány persze szeretett volna kijönni Amerikába. Aztán egy svéd nőt, aki modell volt, és két fejjel magasabb, mint az apám. Végül egy spanyol szépséget, aki lefeküdt a jacht személyzetével, a stewardtól kezdve a kapitányig - szóval nem volt válogató. Az én ágyamban is ott találtam, fekete csipke hálóingben, anélkül, hogy hívtam volna. Most ruhatárosnő egy night-clubban, és örül a kétdolláros borralalóknak. Hogy a fiatal nők milyen megdöbbenettek, az meglepő!

- Magához pedig fiatal lányok illenek, nem is értem, miért csatlakozott pont hozzám...

- Maga gyönyörű nő, Natasa, és nekem az érett nők tetszenek. A fiatal lányok butasága untat. És különben se beszéljünk korról, ez csak zavaró...

Egy férfi belép valamilyen helyiségbe, ahol rengetegen vannak, meglát valakit, és kipattan legbelül az elektromos szikra! Most ez történt... És most menjünk el innen, mert ezek a mexikói zenészek nyilván, egy fülorvossal beszéltek össze, hogy majd ezek a vendégek, ha mind megsüketülnek, páciensei lesznek.

Natasa nevetett. A fiú határozottan kedves volt, és rendkívül csinos. Sötétre lesült arcában csillogott világos szeme, magas volt, széles vállú, hát igen, tetszett Natasának sötétszőke hajával, jól szabott zakójában. Tényleg tetszett. És miért ne?

Oscar, mióta külön élnek, és a válóper megindult, különböző nőkkel látható a country-clubban és a Wall Street környéki vendéglőkben. Tomikát bedugta egy intézetbe, addig, míg nem fog eldölni, kinek ítéli a bíróság. Oscar mindig rossz apa volt, bár a maga módján szerette a fiát, de nem sokat törődött vele. Vasárnap, ha a gyerek baseballmeccsre vágyott, mindig más programot csinált.

Ha horgászni ment a Candlewood Lake-re, nem vitte magával. Ha az iskolai feladatainál kellett volna segítem neki, kijelentette, hogy ő nem házitanító. Ha Natasa elvitte a gyereket a nagypapához, míg Oscar golfozni ment, gúnyosan jegyezte meg, hogy a vén hülye orosz telebeszéli a gyerek fejét a szentpétervári emlékekkel. Miért érdekelne egy amerikai gyereket, hogy megölték a cárt, az Atyuskát, minden oroszok cáriját, egész családjával együtt... A kisfiú úgyis éppen elég gyilkosságot lát a televízióban, és nyilván mindegy neki, hogy gengszterek lőnek-e le valakit Chicagóban, vagy hetven évvel ezelőtt a bolsevikok Oroszországban.

- Benned is orosz vér folyik - mondogatta a nagypapa, aki szerette volna, ha a gyereket nem Thomasnak, hanem Vladimírnak keresztelik, mint őt... Natasa most elhatározta, hogy ezzel a csinos, kedves és vonzó fiúval igenis belemegy a flörtbe.

Hónuk alatt a dedikált könyvekkel kimentek, és el sem búcsúztak a titkárnőtől, aki úgyis nagyon el volt merülve, most éppen az újságírók kérdéseire válaszolt az író helyett.

A Hiltonból kilépve az esős, hűvös októberi estébe, azonnal beültek egy taxiba.

- A kocsimat ilyen helyre nem hozom, mert úgysem tudnék parkolni!

- Hová visz?

- Egy nagyon hangulatos kis francia étterembe, és ami a lényeg, nincs zene!

- Közel van?

- Igen, itt néhány blockra, gyalog is elsétálhattunk volna, de maga, Natasa, kivágott cipőben van, félek, hogy megfázik.

- Hát ez kedves, hogy félt engem!...

- Kedves fiú vagyok, erre majd rá fog jönni, ha jobban összebarátkozik velem...

- Miből gondolja, hogy mi össze fogunk barátkozni?

- Érzem...

Ezt jó volt hallani. Natasa mindig irtózott és tartózkodott az egy estére szóló kis kalandoktól. Mióta Oscartól különvált, nem volt senkije. Pedig sokan közeledtek hozzá, mert tényleg szép asszony volt.

Ez a fiú lesz az első, akivel talán elkezdődik valami... Percek alatt odaértek a francia vendéglőhöz. Itt úgy látszik, nem ismerték a fiút, mert először azt mondta a főpincér, hogy már minden asztal rezerválva van.

- Nem maradunk soká! - közölte a pincérrel.

Valóban nem maradtak soká. Ittak egy koktélt, megették azt a halételt, amit a pincérnő mint különlegességet ajánlott, kávé nem ittak.

- Azt remélem, hogy felmehetek magához egy kávéra - mondta a fiú, olyan, rajongó tekintettel, hogy nem lehetett neki nemet mondani.

Natasa három sarokra lakott a Lexington Avenue-n, egy hatalmas felhőkarcoló huszadik emeletén. Ahogy beléptek, az álmos képű doorman kifejezéstelen arccal köszönt Natasának, fekete arcán semmi kifejezés nem volt. Semmi köze ahhoz, hogy ez a hölgy kit visz fel késő este a lakásába. Natasa rögtön kiment a konyhába, hogy főzzön egy kávé. Mert hiszen ezért jött fel ez a Willy. Vagy mégsem ezért?...

Most körülnézett és megdicsért mindent. Főleg a kilátást. A nagy ablakok az East Riverre nyíltak és a kivilágított Triborough hídra.

- Szép lakása van, Natasa, de unalmas lehet itt egyedül élni.

- Már nem leszek sokáig egyedül, mert a fiamat kiveszem az intézetből, és itt lesz velem...

Hát ez még szerencse, hogy most nincs itt. Pont egy kölyök hiányzik ide, gondolta Willy. Arra volt kíváncsi, mennyi időbe fog telni, hogy az asszony átöltözik valami pongyolába, és mennyi idő

múlva veti le azt a pongyolát... Megitták a kávé, Natasa megkérdezte, hogy akarna-e valami italt. Hát igen, persze, hogy akart.

- Valódi orosz vodkám van, azt szereti?

- Mindent, amit maga kínál, azt csak szerethetem! - válaszolta.

Ez ostobán hangzott, de más nem jutott az eszébe. Nézte a falakon a képeket, mindentől persze el volt ragadtatva.

- Csodálom, hogy ikonja nincs!

- De van, mégpedig Szentpétervárról, a hálósobában, az ágyam felett!

- A hálósobájában? Megengedné, hogy megnézzem?

És Natasa megengedte... A fiú bement, és megállt a nagy dupla ágy előtt. Az ágy világoskék bársonytakaróval volt leterítve. A falon kis feszület, felette az ikon. Közelebb lépett, hogy jobban lássa. Tényleg gyönyörű ikon volt, ilyet még nem látott sehol.

- Csodás! Ezt érdemes volna lefényképezni!

- Nem hinném, a színek nem mutatnak a fényképen.

- Dehogynem. Az én kis kamerám tökéletesen kihozza.

Benyúlt a zsebébe és egy miniatúr kamerát mutatott, nem volt nagyobb, mint egy gyufás skatulya.

- Maga ilyen szenvedélyes fotográfus?... Ezt nem is mondta eddig...

- Sok mindent nem mondtam még magamról... És nemcsak a fotografálásban vagyok szenvedélyes, de a szerelemben is. Erről meg fog győződni, drága Natasa!...Letette a kis kamerát az asztalra és átölelte az asszonyt. Natasa nem ellenkezett.

A fiú csókolta, egyre forróbban, már nem álltak az ágy előtt, hanem félig már feküdtek a kék bársonytakarón.

- Örültség! Örültség... - suttogta Natasa. - Engedjen el, kérem, könyörgök, engedjen el!

-Dehogy engedlek, hiszen már teljesen megőrijtettél!

Ez már tényleg örület volt, ezek a csókok és ez a vad ölelés.

A sok év alatt Oscarral ilyet még nem érzett Natasa, ebben az ágyban.

A házsnak induló, ötvenéves Oscar a langyuló vágyaival és ez a fiú az acél kemény testével, ez más volt. De milyen más...

Már levetkőztek, már meztelenül feküdtek, nagyon szorosan átölelve egymást. A földön Natasa ruhája, a fiúé is. Natasa lehunyta a szemét, nem akart most semmire gondolni. Még arra sem, hogy nem is tudja a fiú nevét. Willy. Csak ennyit tudott róla.

- Hogy hívnak? - kérdezte hirtelen.

- Fontos?

- Nem! De mégis...

- William Appleton.

* * *

Másnap Natasa sokáig aludt. Arra ébredt fel, hogy már besüt a nap a nagy ablakon. Az eső már elállt, ragyogóan szép októberi reggel volt. A fiú hajnal felé ment csak el, felírta a telefonszámot, és azt mondta, dél felé jelentkezni fog, esetleg együtt löncsölhetnek.

Pontosan tizenkettőkor megszólalt a telefon. De nem ő volt, hanem Tomika. Megint panaszkodott.

- Drága anyukám, még meddig kell itt lennem az intézetben? Meddig?

- Nem sokáig, Tomikám, most már légy türelemmel, két hét múlva lesz a tárgyalás a bíróságon...

- És akkor biztos, hogy hozzád mehetek, anyukám? Én aput is szeretem, de látod, bedugott ebbe az iskolába. Utálok itt lenni. Nincs egy jó pajtásom se, ezek a fiúk mindig csak verekednek, tegnap is orrba vágta, vérzett is.

- Drága kisfiam, hát miért hagyod magad? - Nagyobb fiúk voltak, mint én, és sokkal erősebbek.

- Panaszd be őket a tanítónál!

- A tanító hülye! És nem törődik azzal, ha itt egymást agyonverik a fiúk!

- És a tisztelendő úr?

- Ő meg csak azt magyarázza, hogy bocsássunk meg az ellenünk vétkezőknek. Hát én nem bocsátok meg annak, aki megrúg és ellopja a csokoládémat, amit te küldtél, anyukám!

- Drága kis életem, figyelj ide! Még két hét! Aztán itt leszel, és átíratlak a New York-i iskolába, ahol biztos, hogy jól fogod érezni magad! Anyu imád, azt tudod?

- Igen, anyukám, és én is imádlak!

A gyerek letette a kagylót, és most újra megszólalt a telefon. De megint nem Willy volt, hanem Beverly. Ez a kedves teremtés, aki mindenütt ott van, minden pletykát tud a városban. Hát most nem érdekelték Beverly pletykái, már türelmetlenül várta Willy telefonját. Fel is öltözött már, ha érte jön ide a kocsijával, ne kelljen neki várakozni. Lehet, hogy asztalt foglalt valahol. A löncs általában már fél egykor kezdődik. Beverly csicsergő hangja most idegesítette.

- Ott voltam tegnap én is a Hiltonban, de te már korán elmentél! Azt mondják, egy nagyon csinos fiatalemberrel voltál! Ki az? Ismerem?

- Willy Appleton, régi ismerősöm...

- Udvarol neked?

- Ugyan, kérlek! Ez egy huszonhét éves fiú.

- Na és? A te kedves Oscarod csak fiatal nőkkel jár.

- Vettél könyvet? - kérdezte Natasa, hogy elterelje a figyelmet erről a témáról.

- Sajnos vettem, éjjel már el is kezdtem olvasni.

- És milyen?

- Pocsék.

- Most búcsúzom, Beverly, mert sietek valahová.

Letette a kagylót. Lehet, hogy Willy közben már kereste. Várt. Már elmúlt a löncsidő, de még mindig nem jelentkezett. És másnap sem. Natasa már nem tudta, mit gondoljon. Valami baleset érte, vagy hirtelen az apjához kellett lerepülnie Bermudára? Az apját érte baleset, gyakran süllyednek el ilyen jachtok, az újságok mindig hozzák ezeket a tengeren történt szerencsétlenségeket.

Arra, hogy ez csak egy futó kalandot jelentett volna Willynek, nem is akart gondolni... Arra sem, hogy ő hívná fel. Megnézte a New York-i telefonkönyvet, a bronxit is, rengeteg Appleton volt, majdnem egy egész oldal. De egyik sem William. Különben sem akarta felhívni. Nem, nem...

Harmadnap végül megszólalt a telefon, biztos volt benne, hogy ez csakis ő. De nem. Swanson telefonált, az ügyvédje. Nagyon kedélyes öregúr volt, régi jó barát. A hangja ezúttal nem hangzott kedélyesen.

- Rossz híreim vannak, Natasa! Nagyon rosszak!

- Elhalasztották a tárgyalást?

- Nem. Másról van szó... Kérem, jöjjön át azonnal az irodámba, ezt csak személyesen lehet megbeszélni!

- De hát miről van szó? Kíváncsivá tesz!

- Majd meglátja...

Az iroda a Broadwayen volt, majdnem egy egész emeletet foglalt el, Swanson komoly, jó nevű ügyvédnek számított.

Most éppen egy kliens volt bent nála, így Natasának várakoznia kellett. Türelmetlen volt és ideges. Miért nem mondta meg Swanson, mit akar, miért kellett iderohannia, lehet, hogy Willy pont ez alatt fogja keresni. Végre, lehetetlenül hosszúnak tűnő várakozás után, a kliens elment. Swanson úgy fogadta, hogy már az arcáról le lehetett olvasni, hogy nagyon rossz, amit mondani fog.

- Nos, miről van szó? - Tomikáról.
 - Ūristen! Valami baja van a gyerekeknek? És ezt magától kell megtudnom?
 - Semmi baja a gyerekeknek. Ellenben magával van baj, Natasa. - Velem?
 - Igen. Ezt sohasem tételeztem volna fel magáról! Ezt nem! Komoly úrinőnek tartottam eddig...
 - És miért változott meg a véleménye rólam?
 - Majd ha meglátja azt a fotót, amit ma reggel Oscar ügyvédje ideküldött nekem, rá fog jönni! És sajnós, ezek után a bíróság Tomikát nem ítélni magának... Azon az alapon, hogy ilyen erkölcstelen, nem alkalmas arra, hogy a fiát felnevelje! Az íróasztalon volt egy nagy, sárga boríték. Swanson kivett belőle egy fényképnagyítást. Natasa felsikoltott:
 - Nem igaz! Nem igaz! Ebbe belehalok!
- A nagyított, színes képen meztelenül fekszik az ágyon, feje felett az ikon. A földre dobva látszik egy férfizakó.
- És szöveg is van, akarja hallani a saját hangját? Mert ez a derék fiatalember magnóra vette. Swanson most megnyomott egy gombot, és Natasa hallhatta a saját hangját.
 - Hogy hívnak?
 - Fontos? - kérdezi a férfihang.
 - Nem, de mégis...
 - William Appleton...
- Natasa közel volt az ájuláshoz. Most odarohant a nyitott ablakhoz, az iroda a tizenhatodik emeleten volt. Leugrani, meghalni, csakis ezt teheti. Swanson megfogta a vállát és erővel visszahúzta.
- Ne kövessen el örültséget! Gondoljon a gyerekére!
 - Arra gondolok! Most mi lesz? Mi? Úgy szégyellem magam, így nem tudok élni! Tomikát nem kaphatom meg?

- Hát sajnós nem. Ezek után nem! Oscar ügyvédje egy kíméletlen alak, bemutatja a bírónak a fotót és lejátssza a magnószalagot. Ez bizonyíték... Maga felszedte ezt a fickót a Hiltonban és... Még a nevét sem tudta...

- Úristen! Miért tettem...

- Oscar is persze aljas, felbérelte ezt az Appletont, aki kisegítő tenisztréner a country-clubban.

- De hát az apja gazdag ember, jachtja van Bermudán.

- Egy frászt! Nincs semmije, illetve amiye van, azt maga élvezhette ott az ikon alatt.

- Ne gúnyolódjon, nem látja, hogy milyen lelkiállapotban vagyok!

- Hát igen, ez sajnálatos! De ezek után csak egyet tehetünk, maga önként lemond Tomikáról, és akkor ezek a dokumentumok nem kerülnek a bíróság.

- Most mi lesz velem?

- Erre nem tudok mit válaszolni, Natasa! Azt majd kiharcolom, hogy minden második vikenden meglátogathassa Tomikát.

- Köszönöm... - mondta csendesesen Natasa. Az öreg ügyvéd szomorúan nézett rá a sokdioptriás szemüvege mögül.

-Ha elmegyek legközelebb a country-clubba, hát jól megnézem magamnak ezt az Appletont!

A TUNISZI TÁNCOSNŐ

Ha egy tuniszi night-clubban lépett volna fel, biztos, hogy megigézi az összes férfit. Ezzel a csábos mosollyal, érzéki tekintettel és főleg a mozdulattal, ahogy egyik mellét éppen kiveszi a fátylak alól.

Ez a pillanat volt megörökítve ezen a festményen. A remekművet Szatmáry százados, egy barátunk festette, aki azt képzelte, hogy

tehetséges művész. Soha nem tanult festem, a Ludovikára járt. Régi barátja volt családunknak, és így, mikor férjhez menteni, jelezte, hogy nagyon szép nászajándékot fogok kapni tőle.

- Remélem, nem kávékészletet?... - kérdeztem, mert akkor már tudtam, hogy eddig kilenc rokon vett kávésszervízt. Ezüst, csészéktől kezdve herendiig, s persze az volt az ajándék Janka nénitől is, aki a legolcsóbbat vette a Párisi Nagyáruházban.

- Nem csészék, de azt elárulom, hogy kávészíne van - mondta Szatmáry Rudi titokzatosan.

Hát igen, a tuniszi táncosnőnek kávébarna bőre volt, és különös formájú combjai, mintha az egyik jóval vékonyabb lett volna. A tekintete nem is kacér volt, kimondottan bandzsított.

Mindez azon a napon derült ki, mikor megjelent nálunk Rudi és mögötte a tisztiszolgája egy hatalmas csomaggal. Már megjöttünk a nászútról, Velencében voltunk, a kis belvárosi lakásunk majdnem teljesen berendezve. Bútorok, szőnyegek, a zongora már itt volt, csak a képek nem voltak még felakasztva.

- Nagyszerű!... - mondta Rudi. - így legalább segíthetek nektek a képek felakasztásában. Művészember vagyok, ehhez tényleg értek!

A tisztiszolga közben kibontotta a gondosan becsomagolt festményt, mely drága, arany blondelkeretben volt.

-íme, a nászajándékom, mely azt hiszem, életem legjobb műve. A Tuniszi táncosnő!

Férjem határozottan komoly önuralmat tanúsított, ahogy ránézett a szörnyű festményre. Valami olyasmit morgott: „Nagyon szép, igazán örülünk neki...” Hogy én mit mondtam, arra már nem emlékszem, de azt hiszem, jó színész nő lett volna belőlem, mert lelkesen dicsértem a képet.

- Boldog vagyok, hogy tetszik! - mondta Rudi, és máris nekilátott, hogy felakassza a képet. Mindent hozott magával, szögeket, kalapácsot, és a tuniszi táncosnő a tisztiszolgája segítségével percek alatt máris ott tündökölt a zongoránk felett. Azt, hogy

nekünk mi a véleményünk, meg sem kérdezte.

- Ennek a képnek dominálnia kell ebben a szobában! Ahogy ide bárki belép, az első impressziója az lesz, hogy magas kultúrájú művészelkeket otthonába jött. Nem azért mondom nektek, mert az én művem, de az egész lakásotoknak ad valami izgalmas hangulatot! Volt még néhány kép, amit nászajándékkul kaptunk, Rudi azokat is segítette felrakni a falra.

Miután megivott egy konyakot, koccintva a boldogságunkra és sok örömet kívánva az új lakáshoz, eltávozott. Férjemmel kétségbeesve néztünk össze.

- Förtelmes ez a kép! - mondta a féljem. - Hát eléggé...

- Elcsúfítja a lakást!

- Hát mit tehetünk? Nem dobhatjuk ki, mert Rudi bármikor feljöhet, halálosan megsértődne...

A következő látogatónk, még ugyanaznap estefelé, az anyósom volt. Egy öreg osztrák arisztokrata dáma. Ahogy belépett a szobába, első pillantása a zongora feletti festményre esett.

- Was ist das? - kérdezte. Ha ideges volt, mindig németül beszélt. Hát most úgy látszik, ideges volt.

- Was ist das? - ismételte meg a kérdést, miközben a lornyonját szeméhez emelte.

- Most hozta Szatmáry Rudi. Az ő nászajándéka. Ő festette, az a címe, hogy Tuniszi táncosnő.

- Tuniszi? Mikor járt az az ostoba fráter Tuniszban?

- Semmikor... Fantáziából festette.

- Hát elég piszkos fantáziája van! Ilyen kép nem való egy úri lakásba, legjobb lesz, ha visszaadjátok neki!

- Igen, azt fogjuk csinálni... - mondtam, mire kedves anyósom elismerően mosolygott rám. Tudtam, hogy nem kedvel különösképpen, és a hátam mögött „iskoláslány”-nak nevez. Ugyanis

abban az évben érettségiztem, és ő komolyabb feleséget képzelt el a fia számára.

Rövidesen ellibeggett, de még előbb megkérdezte, hogy vagyok megelégedve Lidivel, akit ő ajánlott nekünk. Lidi nagyapja valamikor parádés kocsis volt a birtokon.

Lidi volt az első cselédem, és én voltam Lidinek az első „naccságja”.

- Te komolyan gondoltad, hogy visszaadjuk a képet? - kérdezte a férjem.

- Dehogyan... Csak meg akartam nyugtatni az anyádat. Máris remek ötletem van! A képet kiakasztjuk a cselédszobába, és ha Rudi jön, akkor mindig behozzuk!

-Kitűnő megoldás, és Lidi is örül majd, hogy ilyen nagy, aranyrámás kép díszíti a szobáját.

Hát tévedtünk! De mennyire tévedtünk! Lidi majdnem sírva fakadt. - Már ne tessenek ilyen csúffá tenni! Ez a szégyentelen, szerecsen nő még a mejjét sem átallja mutogatni! Az én szobámban ott van a falon Jézus Szíve, Mária Szíve, meg az ángyikám esküvői fényképe, meg a tisztelendő úr is rajta, hát ott ne csúfoskodjon ez a pucér fajzat! - Nézze, Lidi, ez egy nagyon szép festmény...

- Akkor miért nem maradhat itt a zongora felett? Csak mert az öreg méltóságos asszonynak nem tetszett?

- Maga megint hallgatózott, Lidi! Erről szokjon le!

- Igenis - mondta szipákolva.

A festményt kivittük a cselédszobába, és a helyébe feltettük a zongora fölé Neogrady havas tájképét, ez is nászajándék volt. Kornél bácsitól kaptuk, aki arról volt nevezetes, hogy mindig hosszú és unalmas előadásokat tartott a jó erkölcsről, amely sajnos már hanyatlóban van a legelőkelőbb családokban is. Mikor Balatonalmádiban megnyertem a strandszépségversenyt, mélységesen fel volt háborodva. (Ha most itt, New Yorkban nézem a

szépségversenyeket a televízióban, mindig eszembe jut az a nagyon régi nyár... Ezek a szépségkirálynők autót, motorcsónakot, nercbundát kapnak, mellé százezer dollárt is. Én a rendezőségtől csak egy nagy virágcsokrot kaptam, és az apámtól egy nagy pofont.)

* * *

A következő vasárnapra vendégeket hívtunk. Nem „zsúr” volt, ahogy abban az időben a partit nevezték, nem is buli, ahogy most mondják Pesten. Összesen hat vendég, közben eszembe jutott, hogy Rudit is meg kellene hívni. Igen ám, de akkor a Tuniszi táncosnőt vissza kell tenni a zongora fölé.

Lidi örömmel hozta be. Mindenkinek megmondtam telefonon, hogy itt lesz Szatmáry, és dicsérik meg a képet, mert azt ő festette. - És valójában milyen a kép? - kérdezte a fiatal hadnagy, aki az unokanővéremnek udvarolt.

- Borzasztó!

Hatra hívtuk a vendégeket, de Rudi már jóval előbb befutott.

- Azért jöttem ilyen korán, hogy megfigyeljem a hatást, mikor megpillantják a festményemet. Az első spontán véleményekre volnék kíváncsi!

Hát ennyi dicshimnusz művész még nem hallott.

- Isteni ez a festmény! Olaszországból hoztátok? Valami itáliai szépség?

- Nem! Egy tuniszi táncosnő, én festettem... - mondta szerény mosollyal Rudi.

- Gratulálok! Csodálatos! És mikor voltál Tunéziában?

- Két ével ezelőtt, egy társasutazáson -hazudta Rudi. Közben egy pillantást vetett rám, hogy a világért el ne áruljam.

Így persze autentikusabb volt a festmény, és Rudi most már szinte beleélte magát, hogy valóban volt Tuniszban, ahol ezzel a

táncosnővel megismerkedett.

- És mit fizettél neki, hogy modellt álljon neked? - kérdezte az egyik barátunk, akinek a hangjában mintha lett volna egy kis rejtett gúny.

- Semmit! Összebarátkoztunk, és nem fogadott el semmit...

- Már értem... Izgalmas kaland lehetett.

- Hát igen... De a fontos, hogy ilyen jól sikerült a festményem.

- Csodás! Szinte kilép a keretből! Nem is lenne rossz, ha itt megelevenedne és hastáncot vonaglana!

Még pont az hiányzik, gondoltam magamban, és már kezdtem unni ezt a hamis hízelgést, amit mindenki túlzásba vitt. Rudi boldognak látszott, szinte sugárzott az arca.

- Nagy művész vagy, Rudikám - mondta az egyik barátunk elismerően. Másnap közölte velem telefonon, hogy ez a Rudi nem normális, kár a festékért, a vászonért és főleg az idejéért. És azt sem hiszi, hogy Rudi valaha is volt Tuniszban, úgy tudja, Kecskemét mellett szokott vakációzni, a nagypjának van ott szülője.

Az emberek sajnos hamisak - na de mindegy, a délután jól sikerült. Mikor a vendégek elmentek, szép borraivalókat nyomtak Lidi markába, aki visszavitte a festményt a cselédszobába.

Kár volt kivinnie, mert másnap telefonált Rudi, hogy felugrik hozzánk, ha nem zavar.

- Csak jöjjön, rengeteg szendvics és torta maradt!

- Jön a Szatmáry százados úr, be kell vinnünk a képet!

Rudival nem lehetett bírni, most már azt tervezgette, hogy az Ernst Múzeumban kellene kiállítani a műveit. Beszéljek Teleki Éva grófnővel, aki ott igazgató, és én jóban vagyok vele. Nagy művészi esemény lenne, ő még festene néhány hasonló képet, hogy megteljen egy terem. Megígértem, hogy beszéljek Évával, de hogy mit fog szólni, azt előre tudtam...

Elmúlt egy hét, Rudi nem jelentkezett, biztosan szorgalmasan festett. Vasárnap délben lementünk a Tiszti Kaszinó sörözőjébe. Az első, akit megpillantottunk, Rudi volt. Rögtön nekem szegezte a kérdést, beszéltem-e már Teleki grófnővel a kiállítása ügyében.

- Sajnos még nem, mert elutazott.

Rudi persze átült hozzánk, és azon csodálkozott, hogy én nem eszem semmit. Férjem is csak egy sört ivott.

- Mi van veletek, hogy nem esztek? Hiszen vasárnap itt szoktatok ebédelni!

- Igen, de most óriási disznótoros csomagot küldött az anyósom, és azzal már jóllaktunk.

- Disznótor? És nekem nem szóltatok! Imádom a friss hurkát, kolbászt, most azonnal felmegyek hozzátok, ha van még a kóstolóból!

- Persze, hogy van! Gyere most fel velünk! A szomszédban laktunk, a Ferenciek terén.

Útközben nem is gondoltam a képre, valahogy kiment a fejből. De ahogy beléptünk a lakásba, és ránéztem a zongora felett függő hóborította tájra, szinte elállt a szívverésem.

- Hol a képem? - kérdezte Rudi. - Ez a giccs hogy kerül ide?

- Ez? Ez? - dadogtam. - Addig lesz csak itt, amíg a rámát megjavítják, ugyanis eltört a sarka... Ezt eddig nem említettem...

Még be sem fejeztem a mondatot, mikor bejött Lidi. Szuszogva cipelte be a Tuniszi táncosnőt.

Már hozom, már hozom! Nem tudtuk, hogy gyün a százados úr, mert akkor már behoztuk volna! Kint lóg az én szobámban... De mindig behozzuk, ha tetszik gyünni!

HOTEL MAJESTIC

I

Sűrű, szürke köd szitáit. Mintha Londonban lennék - gondolta Éva.

- Úristen, bárcsak ott maradtunk volna, micsoda örültség volt hazajönni... Innen, a svábhegyi teraszról, ha sütött a nap, le lehetett látni a városra. A Duna, a hidak és a Parlament csipkézett kontúrjai gyönyörűen kirajzolódtak. Este pedig, ha ki volt világítva a város, mint egy mesevilág, a sok sok fény, a Dunán sikló propellerek, a Lánchíd íve színes villanykörték ezreivel.

De a mese véget ért, a városra ráborult a sötétség és a rémület. A háború utolsó felvonása volt ez, 1944 áprilisa. Ezen a teraszon, itt a Hotel Majesticben gyakran vacsoráztak Ákossal. Cigányzene is volt, mindig átjöttek, ha a közeli pályán golfoztak.

A golfpályán most légelhárító ágyúkat látott, ahogy kinézett az autó, a Wermacht-kocsi ablakán, amivel felhozták ide a Svábhegyre. A civil ruhás német aránylag udvarias volt. Gestapo-jelvényt viselt a kabátjának a kihajtóján. Még magyarázólag, mint valami idegenvezető, mondta:

- Hát igen, előfordul, hogy mélyrepülésben jönnek az orosz vagy az amerikai bombázók!

Éva nem válaszolt, ezzel az alakkal nem volt köteles szóba állni. Majd kihallgatják, és aztán túl lesz az egészen.

Félt. Rettenetesen félt, de nem mutatta. Majd fölényes lesz, ez a fontos. És tiltakozni fog, hogy mit akarnak tőle... Semmi köze az amerikai pilótához, nem tehet róla, hogy az megszökött.

A teraszon néhány SS-katona ácsorgott, az egyik megfordult utána, és hangosan megjegyezte: - Schöne Frau! A teraszról egy oldalajtón mentek be az épületbe.

A haliból több helyiség nyílt, keskeny lépcsőkön mentek fel a félemeletre.

- Itt vagyunk - mondta a kísérője, és megállt egy nagy, szárnyas ajtó előtt, melyen névjegy méretű fehér tábla jelezte: HAIN PÉTER

Az ajtóban két fegyveres SS-katona állt. Az egyik kinyitotta az ajtót, és beengedte Évát. Megfogta a karját, és szinte lódította befelé. A kísérője, mintha elnyelte volna a föld, már eltűnt.

Éva ott állt, szemközt a hírhedt Hain Péterrel. A Gestapo magyar osztályának főnöke úgy ült a hatalmas íróasztalnál, mintha észre sem vette volna, hogy valaki belépett.

Csúnya férfi volt, mély redőkkel a szája szögletében. Furcsa, torz vigyor volt szinte ráfagyva az arcára. Elmerülten lapozgatott az iratok között, melyek ott tornyosultak előtte.

A falon életnagyságú Hitler-kép díszelgett. Az íróasztalon, ezüst keretben, szintén Hitler. Hain, ahogy belemélyedt az iratokba, egy útlevelet is kivett a gépelt papírok közül. Éva esküdni mert volna, hogy ez az ő útlevele, amit tegnap elkértek tőle.

Hain a sötét szőrrel sűrűn benőtt kezében forgatta. Olyan keze volt, mint egy gorillának, de a körmei manikűrözve, gyöngyház színűre fényesítve. Azt beszéltek, hogy minden héten idejár hozzá egy egészen fiatal, csinos manikűrös lány, és mikor bevégezte a körömápolást, Hain csak int neki, és annak át kell vele mennie a szomszédos szobába, ahol egy nagy bőrdívány van...

Ilyenkor persze az ajtónálló katonák nem engedhetnek be senkit. Az egész csak percekig tart, utána a manikűröslány kisompolyog, lerí róla, hogy mennyire szégyelli magát.

Ez jutott most Éva eszébe, mert már többször hallotta. Persze, lehet, hogy nem is igaz... ilyen emberről, mint Hain Péter, sok mindent beszélnek... Hogy szadista, perverz, kegyetlen. Előfordul, hogy ő maga lövi agyon, akit kipécéz, a németeknek akarja mutatni, hogy milyen erélyes. A revolvere valóban ott feküdt az íróasztalon, pontosan a Hitler-kép mellett. Végre letette az iratokat, és ránézett Évára. - Foglaljon helyet, asszonyom!

Éva leült, úgyis úgy remegtek a lábai, mintha a térdei nem is

hozzá tartoznának, és a következő percben már elesne.

- Miért hoztak be ide? Mit akarnak tőlem? -kérdezte.

- Egy kis őszinte beszélgetésről lesz csupán szó! Semmi más! Az amerikai ejtőernyősről kell tudnunk egyet-mást...

- Nem tudok róla semmit!

- Biztos? Éva bólintott.

Hain most vizsgálódó tekintettel nézett rá. Majd váratlanul azt mondta:

- Nagyon szép szeme van, asszonyom!

Éva nagy, kék szemét most belepte a könny. Lehet, hogy tetszik ennek az embernek, ennek a vadállatnak, és... Vannak ilyen csodák az életben, el fogja innen engedni, nem lesz semmi baj...

Hain most egy papírvágó késsel játszott, idegesen forgatta szőrös ujjai között.

- De ha ezeket a szép szemeket kiszúrjuk, biztos, hogy fog tudni valamit az amerikaiairól!

Éva ösztönösen a szeméhez kapott, mintha így tudna védekezni. Az az éles hegyű papírvágó kés, ott az íróasztalon... Úrjézus, segíts!

- Nos, asszonyom? Sikerült kicsit megijesztenem? Majd rájön, hogy itt nem babra megy a játék! Mi azért vagyunk itt, hogy nagy szövetségesünk, a Harmadik Birodalom elleni minden aljas kísérletet megtoroljunk. Tehát válaszoljon a kérdésekre! Miért vitték be az amerikai ejtőernyőst a házukba? Miért nem adták át azonnal a hivatalos közegnek? - Megsajnáljuk... Olyan fiatal volt, talán csak húszéves...

- Gondolom, hogy az amerikaiak nem aggastyánokat tesznek be a felderítő gépekbe.

Ez humor akart lenni, mert közben kajánul mosolygott. Már letette a papírvágó kést, most az útlevelet nézegette. Éva útlevele volt.

- Maga is nagyon fiatal, úgy látom, huszonkét éves.
- Igen.
- Tehát folytassuk! Az amerikai ott volt a házukban három napon át. - Igen... A vendégszobában helyeztük el, a férjem rázárta az ajtót, arra nem gondolhatott, hogy az első emeleti ablakon át leugrik és megszökik!
- Ez mese! Ilyen nincs!
- Egy ejtőernyős az ügyes, miért ne tudna...
- És az ágyban is ügyes volt? Mert gondolom, kipróbálta ezt a fiút, és vele volt abban a vendégszobában?
- Ezt kikérem magamnak! Hogy merészel így sértegetni? Én úriasszony vagyok!
- Na és, úriasszonyok nem feküsznek le húszéves fiúkkal? Ez korhatárhoz van kötve?
- Én hű vagyok a férjemhez, miért inzultál?
- Asszonyom, önnek úgy látszik, fogalma sincs arról, hogy kivel beszél!
- Dehogynem! Csak rá kell néznie erre a Hitler-képre, ez elég!
- Nézze, szépasszony, maga még arrogáns is, amit súlyosan meg fog bántani! - Azt bántam meg, hogy hazajöttünk Angliából... - Hain Péter most nézegette az útlevelet.
- Hát igen, látom, elég gyakran voltak Londonban. A kedves férje ugyanis a British Intelligence Service-nek dolgozik. Lehet, hogy magát is beszervezték?
- Ez nem igaz! Esküszöm, nem! Mit akarnak még ránk fogni? A férjem egy vegyészeti gyárnak dolgozott, vegyészmérnök. És én? Valami Mata Hari volnék?
- Lehetséges... Persze Greta Garbó jobb ebben a szerepben, de maga most hiába játssza meg az ostobát, aki nem tud semmiről, aki nem veszi észre, hogy a férje miből költekezik úgy. A

vegyésmérnöki fizetéséből? Abból laktak a Hotel Savoyban? Abból vettek Jaguár sportkocsit? De most lebuktak ezzel az amerikai repülőssel, ez volt az a banánhéj, amin elcsúsztak!

- Értse meg, mi nem tehetünk róla, hogy az amerikai megszökött. Mi is megdöbbszünk, meg voltunk lepve! Reggel a szobalány bevitte neki a kávé, és hűlt helyét találta. Kérdezze meg a férjemet, pontosan el fogja mondani!

- Nem fogja elmondani... Már nincs alkalma tovább hazudozni! Tegnap este agyonlőtték!

- Nem igaz! Nem igaz! - suttogta Éva. - Csak blöfföl, hogy megijessen, de nem hiszem!

- Átvitettük Bécsbe, ott kapta a jól megérdemelt golyót. Fogadja őszinte részvételemet, szépasszony! - mondta gúnyosan.

Éva úgy remegett, hogy most már sikoltani sem tudott. Hang nem jött ki a torkán, mintha egy vasmarok szorítaná össze. Mintha megfulladna, most, azonnal, máris... Ákóst megölték? Ez az átkozott rohadék csak azért mondja, hogy őt vallomásra készítse. De mit vallhat? Mit mondhatna?

Egy pillanat századrészig átvillant rajta, hogy odanyúl az íróasztalhoz, felkapja a revolvért, és lelövi ezt a Haint. De akkor mi lenne? Az ajtóból a két pribék berohanna, és, és...

- Ne sírjon, szépasszony! Majd én igyekszem megvigasztalni! Ma éjjel itt marad nálam... Ha nem is vagyok húszéves, mint az amerikai repülő, de még nem jövök zavarba egy ilyen szép asszonnyal... Éva minden erejét összeszedve, felugrott a székről.

- Ha hozzám mer nyúlni, megfojtom! A két kezemmel, maga ocsmány hazaáruló!

Hain Péter most felkelt az íróasztal mellől, kezében a papírvágó késsel. Az arca elsötétedett a dühtől.

- Ide figyeljen, maga úriasszony! Már nem is kell nekem, de majd a német katonáknak igen! Itt a Majestic pincéjében sok finom ital

volt felhalmozva, ezek jól berúgnak este, és majd nekimennek magának... Egymás után mind! Legalább húszan vannak, részegek, nem finnyások... mind kiéhezve nőre...

Lenyomott egy csengőt, mire bejött az egyik ajtónálló SS-katona. - Ezt a ringyót vigyétek le a pincébe! A katona megragadta a vállánál fogva. Évának nem volt ereje ellenkezni. Ebben a pillanatban egy magas rangú német tiszt lépett be az ajtón. Lehet, hogy ezredes volt, uniformisán csillogtak a rendjelek. Hain Péter feszesen szalutált neki: Heil Hitler! A tiszt olyan hatvanéves lehetett, nagy termetű, már kissé hízásnak induló ember. Szemüveget viselt. Ránézett Évára. - Egy zsidó nő? - kérdezte. - Nem! Angol kém...

Az SS-katona elengedte a karját, merev haptákban állt.

Az ezredes most végigmérte Évát. Lehet, hogy neki is tetszett. A német most bólintott, és intett, hogy vigyék el a nőt. Az angol kémeket talán még jobban gyűlölte, mint a zsidókat.

Az SS-katona ismét megragadta, és egy rosszul világított hátsó lépcsőn levitte az egyik pincehelyiségbe. Útközben már nem szorította a karját, hanem a melléhez nyúlt, úgy megmarkolta, hogy fájt. Éva ellökte a brutális mancsot, amely a vékony selyemblúzon át tapogatta.

Két katona jött szembe velük, ezek már mintha be lettek volna rúgva. Lent a pincében olyan kép tárult Éva elé, ami felülmúlt minden képzeletet. Amit a Gestapóról hallott eddig, az úgy látszik, nem volt túlzás. Asszonyok, gyerekek (még pólyás gyerek is) zsúfoltan, kuporogva a földön, sírva, nyögve, jajveszékelve. Az egyik sarokban fiatal anya őrjöngött, karjában halott csecsemővel.

Mi volt itt? Elszabadult a pokol?... A bűz elviselhetetlen volt, innen senki sem mehetett ki, bár volt egy oldalajtó, de ott egy SS-katona állt, és egy fiatal lányt rángatott a hosszú hajánál fogva. A lány ellenkezett, védekezett, a blúza már le volt tépve róla, foszlányokban lógott. Egy másik katona jött oda, vigyorogva, egyszerűen felemelte a lányt, és az ajtó mögé vitte. A rémült sikoltást

most egy rettenetes dörrenés szakította félbe.

Ez mi lehetett? Bomba esett le, egészen közel ide, a Hotel Majestichez? Aztán még egy bomba, majd közben elkésve, de megszólalt a légiriadó szirénája.

A két katona, aki itt őrizte a szerencsétleneket, azonnal elrohant az óvóhely felé. Az valószínűleg mélyebben volt, mint ez a helyiség, nyilván betonnal biztonságosabbá téve. Akik itt vannak, ezekben a pincékben, ezek dögöljenek meg - ez volt az elképzelés. Már sehol nem lehetett katonákat látni. Eltűntek, féltették a bőrüket.

Éva a lépcső felé tartott, emlékezett arra, itt jöttek be a terasz felől. A légelhárító ágyúk hangja olyan volt, mint vad kutyák ugattak volna, a levegőben tűzhamvak, talán eltaláltak egy gépet. Éva lerohant a teraszcélra, most már az eső is elkezdett esni. Futott le a hegyről, magas sarkú cipője elakadt a sárban. Kezét a szívére szorította, mert úgy vert, mintha egy kalapács a mellkasában. Közben folyton hátrafordult, hogy nem követik-e. Ahogy észre fogják venni, hogy eltűnt, visszaviszik a borzalmak házába. Ez az átkozott Hain, ez nem fog belenyugodni abba, hogy ő kicsúszott a karmai közül..

Hová mehetne most? Hová menekülhet? A lakásába nem, ott már biztosan várnak rá. És Ákos?... Hol lehet Ákos, az nem igaz, hogy megölték, nem lehet igaz...

Újabb bombarobbanás rázta meg a levegőt, majd a légelhárító tüzérség ágyúi is újra rázendítettek. Éva csak rohant, futott. Minél messzebbre a Majesticról. Most egy keskeny mellékutcába ért itt nem voltak házak, csak néhány romos épület.

A sarok felől egy autó fordult be. Hát mégis követik, utolérték. Nincs menekülés, nincs... A sötétben és a zuhogó esőben nem láthatta, hogy milyen kocsis, Wermacht-e vagy sem. Egy férfi ült a volánnál, aki most odakiáltott neki:

- Álljon meg! Ne fusson! - Magyarul kiáltotta.
- Hamar, szálljon be a kocsiba!

- Nem, nem! Nem!

Próbált tovább futni, de az ereje már teljesen elhagyta. Úgyis mindegy, minden mindegy...

A kocsi megállt, és a férfi kiszállt. Alacsony fiatalember volt, civilben. Esőkabát volt rajta.

- Szálljon be, mert agyonázik!

- Vissza akar vinni?

- Vissza? Hová?

- A Majesticbe, a Gestapóhoz!

- Én? Én, a Gestapóhoz? Balog Balázs vagyok, evangélikus lelkész. Ne féljen tőlem, Isten akarata volt, hogy itt utolérjem, már egy ideje követtem! Éva beszállt a kocsiba, nem Wermacht volt. De még, mindig nem volt biztos benne, hogy ez a férfi tényleg pap, vagy csak törbe akarja csinálni.

- Hova visz? - kérdezte gyanakodva.

- Ahová óhajtja! Csak nem át a pesti oldalra, mert a hidakon most lezárták a forgalmat.

- Mindegy... Magam sem tudom, hová mehetnék...

- A legfontosabb, hogy megszáradjon, mert még tüdőgyulladást kaphat. Én az édesanyámat megyek meglátogatni, nem messze a fogaskerekű állomástól. Majd kap egy forró teát és két aszpirint. Édesanyám nagyon jószívű asszony, és szívesen segít mindenkinek...

II

Az évek távlatából megfakulnak az emlékek. A borzalmak, a rémület órái ugyanúgy, mint a boldogság percei. A reménység olyan, mintha saját magának hazudna, mert nem mer szembenézni a tragikus valósággal... sokáig bízott abban, hogy Ákos él. Nem vitték Bécsbe, nem lőtték agyon. Visszajön.

De nem jött, tényleg agyonlőtték. És hogy hova temették ott Bécsben, azt sohasem tudta meg. Soha nem tehetett egyetlen szál virágot sírjára... Soha senkit nem szerethetett úgy, mint Ákost. Hiszen ő volt az első szerelem, az első fellángolás.

Mikor férjhez ment Gáborhoz, még nem tudta, milyen tévedést követett el. Miért pont őt választotta a férfiak közül, akik körülvették?... Miért?... Hányszor gondolt arra, hogy el kellene válnia, akkor már Amerikában éltek, mert a forradalom után elmenekültek, ez volt az egyetlen megoldás.

* * *

A hajó már a Bahama-szigetek mellett siklott. A tenger pontosan olyan kék volt, mint a plakátokon, ahol ezt a hajótúrát hirdették. Az ég is felhőtlen volt, a nap szikrázva tűzött a fedélzetre.

New Yorkban még zimankós tél volt, hát eljöttek Gáborral erre a kéthetes hajókirándulásra. Ahogy feküdtek az egymás mellé tolt nyugágyakon, nem beszélgettek. Már régen nem volt semmi mondanivalójuk egymás számára. Nagy néha megvitattak egy-egy politikai eseményt, amiről a televízióban szó volt, vagy címlapon hozták az újságok.

Éva még mindig szép volt. Ötvenévesen is még nőnek számított.

Karcsú maradt, és sötét hajában még nem voltak ősz szálak. Kék szeme, melyet azon a nagyon régi áprilison Hain Péter ki akart szűrni, élénken csillogott.

Valaki kellene az életembe, aki érdekel, aki fontos nekem, és főleg akinek én volnék fontos. Aki szeretne... Gábort már régen nem vonzotta semmi más, mint a bridzs. Majd' minden délután elsietett a klubjába, és ugyanazzal a három öregúrral játszott. Ő maga is már kimondottan öreg ember volt, bottal járt, és kezdett meggörnyedni. Mogorván viselkedett, mindenért megsértődött. Állandóan köhécselt, krákogott, de tovább szívta a bűdös szivarjait.

Hihetetlen, hogy egy izgalmas, rövid szerelemből hogy lehet egy

unalmas, hosszú házasság. Már unták egymást, sőt Éva néha úgy érezte, hogy ez az ember, akihez odakötötte az életét, ez gyűlöli...

Miért? Gyerekük nem volt, talán ez volt a baj. Kinek a hibájából? Az orvosok sohasem őszinték, nem mondják meg az igazat. Valószínűleg Gábor volt az oka.

A háború utáni zűrzavarban, mikor összekerültek, hirtelen határozták el, hogy össze fognak házasodni. Lehet, hogy Éva ötlete volt. Már nem bírta azt a helyzetet, hogy ő a szép, fiatal özvegy, akit a férfiak biztosítanak igaz részvétükről, és mindenki az ágyába kívánczik.

Ha egy férj lesz mellette, az egészen más lesz. És Gábort választotta... Gábor már volt nős, egy énekesnő volt a felesége, aki megszökött a zongorakísérőjével. Soha nem akart beszélni Melittáról, nem akarta felkavarni a múltat.

- Te se beszélj nekem Ákosról, engem határozottan zavar!...

Ezt a hajóutat Éva készítette elő. Talán kellemes lesz, talán kicsit fel tudja vidítani Gábort az állandó deprimáltságából.

Hát sajnos ez nem sikerült. Már első nap bridzspartnereket keresett, de nem talált.

- Mit fogok itt csinálni két hétig? - méltatlankodott. Az étel nem ízlett neki, ez skandináv hajó volt, undorodott mindentől, amit feltaláltak.

- Egy jó magyaros székely káposztát, azt megennék! - mondta, miközben a pazarul dekorált tálakon különleges ínycségeket szervírozott a steward.

- Majd ha kikötünk ezen a szigeten, ott jobban fogod érezni magad! - biztatta Éva.

- Valamilyen grand hotel van itt, három napot fogunk ott tölteni!

- Na, hála istennek, utalóm ezt a hajót!

- Ezt mondhattad volna, mielőtt a jegyeket megvettem...

Gábor nem válaszolt. Odament a korláthoz, már egészen közel voltak a parthoz, a hotel is látszott innen, ahol majd meg fognak szállni.

A tengeri szél meglobogtatta az angol zászlót a hófehér márvány épületen. Csillogtak a nagy arany betűk a napsütésben: HOTEL MAJESTIC

NEM VAGYOK FEMINISTA

Valahányszor az amerikai riporterek nekem szegezték a kérdést, élénken tiltakoztam. Nem vagyok feminista, bár el kell ismerni, hogy vannak ennek a mozgalomnak logikus érvei. De a nők nevetségessé teszik magukat, felvonulnak azzal a jelszóval, hogy most majd elégetik a melltartójukat. Pont azok, akiknek nem ártana egy felemelő elgondolás. Azok a feministák, akik felháborodnak, hogy miért nem lehetnek tagjai olyan kluboknak, ahová csak férfiakat vesznek be?

Miért nem hagyják nyugodtan ezeket urakat kényelmes bőrfoteljeikben, szivarfüstjük felhőjébe burkolózva? A hölgyeket irritálja a füst, és azok a viccek is, amiket az urak egykét konyak után elmesélnek, de ha a hölgyek is jelen vannak, akkor nem illik ilyen tónusban beszélni. Még rosszabbak azok az újságírók, akik azt követelik, hogy ugyanúgy mehessenek be a mérkőzések után az atléták öltözőjébe, mint férfi kollégáik.

Egy nagy basketball verseny után a fiatal riporternő berohant az öltözőbe, jegyzetfüzettel a kezében. Nagyot sikoltott, mikor az egyik néger játékos bejött a zuhanyozóból, és bizony elfelejtett törülközőt csavarni a dereka köré.

- Micsoda inzultus!... Meztelenül jött be, pedig láthatta, hogy én ott voltam!

- Naná, majd frakkban fogok zuhanyozni!... - volt erre a válasz.

Sportról lévén szó, ott van a többszörös wimbledoni teniszbajnoknő, Martina Navratilova. Őt aztán soha nem érdekelték a férfiak... Már hét éve együtt élt a volt texasi szépségkirálynővel, Judy Nelsonnal. Ez a gyönyörű nő otthagyta miatta a sebész főorvos férjét és a két fiát. Most ennek a nagy lesboszi szerelemnek vége, mert Navratilovának megtetszett egy fiatalabb nő. Szakításuk nagy port vert fel, egész Wimbledon erről beszélt, és a meglepő perről, amit Judy Nelson indított Navratilova ellen. Az együtt töltött idő alatt a tenisz-világbajnoknő tízmillió dollárt keresett, ennek pontosan a felét követeli, ötmillió dollárt. (Mint egy otthagyt feleség...)

Hát ezt teljes mértékben jogosnak tartják a feministák. Sokszor vitatkoznak arról, hogy a karrier és a családi élet, az anyaság nehezen összeegyeztethető. Hát ez nincs így! Vegyünk néhány példát. Ingrid Bergman a legkitűnőbb filmszínésznő volt, és közben négy gyereket szült. Első házasságából származó leánya, Pia Lindström az NBC televízió speakere és színházi kritikus. A olasz Rosellinótól született három gyermeke közül Isabella Rossellini filmsztár és nemzetközi hírnevű modell, fia, Roberto Rossellini nagy businessman Itáliában, és sokáig Caroline monacói hercegnőnek udvarolt - most, hogy megözvegyült a fiatal hercegnő, lehet, hogy házasság lesz belőle. Negyedik gyerekéről nem tudok bővebbet, de biztos, hogy ő is befutott.

És ki ne emlékezne Jayne Mansfieldre, a platinaszőke hollywoodi sztárra, aki az első számú szexszimbólum volt? Öt gyerek anyja, ezek közül háromnak Mike Hargitay, az egykori Mister Universe az apja. Mikor megismerkedtem velük, nagyot néztem. A gyerekek Miklóska, Zoltánka és Maris névre hallgatnak. Mikor a világszép sztár szörnyű autóbalesetben életét vesztette, sok millió rajongójával együtt én is megsirattam... És nézzük a politikában a legnagyobb hatalmat elért nőket!

Margaret Thatcher több mint tíz évig volt Nagy-Britannia miniszterelnöke. Vaskézzel irányította az angliai politikát, a Lordok

Házában szinte senki sem mert ellenvéleményt mondani. Thatcher egy vidéki szatócs lánya, legyőzte az előítéleteket, az arisztokrata származású főrendek meghajoltak az akarata előtt. Őfelsége, II. Erzsébet királynő nem kedvelte túlságosan. Talán mert annyira népszerű volt. Pedig soha nem kritizálta a Royal Family-t, bár egyre több botrány zajlott le a Buckingham-palotában... Margaret Thatcher óriási felelősségű pozíciója mellett felnevelte két gyermekét.

Indira Gandhi a kilencszázmilliós India miniszterelnöke volt sok nehéz éven keresztül. A hinduk és a muzulmánok közötti állandó harcokban megpróbálta fenntartani a békét. Végül ő maga is áldozata lett egy orgyilkos merényletnek. Imádta a fiát, aki utódja lett. Aztán a fiút is megölték.

Golda Meir Izrael miniszterelnöke volt. A milwaukee-i szerény tanítónő lángoló hittel akarta megőrizni Izrael függetlenségét. Zsenialitását világszerte elismerték, az USA elnökök állandóan tárgyalásokat folytattak vele. Golda Meir is jó anya volt, de gyerekeit nem engedte politikai pályára lépni.

Franciaországban, ezúttal először, nő lett a miniszterelnök: Edith Grasson. Szókimondó asszonyság, akinek különös humora van, bár lehet, hogy komolyan gondolta, amit mondott. Egy televízióinterjú során kijelentette, hogy Angliában és Amerikában a férfiak huszonöt százaléka homoszexuális. Ez meglehetősen nagy felháborodást keltett, akár igaz, akár nem...Egy londoni vicclap karikatúrát közölt a francia miniszterelnöknőről, és a szöveg valami olyasmi volt, hogy ha Madame Grasson nem volna olyan csúnya, másképpen közeledtek volna hozzá az angol és az amerikai gentlemanek...

A Fülöp-szigetek elnöknője Corazon Aquino. Férje a Marcos-rezsim ellen agitált - el is tették láb alól. A filippinók a mártír özvegye mellé álltak, Ferdinánd Marcost és feleségét elűzték manilai palotájukból. (Hogy hány mázsa aranyat tudtak magukkal kihozni, az rejtély...)

Hawaiiiban telepedtek le, ahol Ferdinánd hamarosan meghalt.

Aquino azt sem engedte meg, hogy a diktátor hamvait Manilába szállítsák, és ott temessék el. Aquinónak nagy előnye, hogy kitűnően beszél angolul. Érdekes véletlen, hogy itt, a Riverdale-en, ahol lakom, van a St. Vincent College, ahol Corazón Aquino az iskoláit végezte. Érdekes módon mégsem az USA-hoz húzott, hanem inkább a szovjetekkel próbált kapcsolatokat kiépíteni. Most már ennek persze nincs értelme, hiszen Oroszországban mélypontra jutott a nyomor, úgysem tudnak sok segítséget nyújtani más országoknak.

Imelda Marcos itt ragyogó életet él; az ellene indított perekben felmentették. A Fifth Avenue-i, múkincsekkel zsúfolt otthonában állandóan partikat rendez, melyeken a felső tízezer és a művészvilág sztárjai vannak jelen.

Az egykori szépségkirálynő már elhízott és meg is öregedett, de állítólag még nagyon kedveli a jóképű fiatalembereket. George Hamiltonnal, a hollywoodi sztárral is együtt emlegették...

Képzelem, hogy irigylik és gyűlölik azok a filippinó nők, akik itt dolgoznak New Yorkban. Sokan közülük masszázsparlorokban működnek, és többen mint nőrszök helyezkedtek el az itteni kórházakban. Kedvesek és nagyon szolgálatkészek - csak éppen nem sokat értenek angolul.

Mikor súlyos balesetem után Budapestről ide szállítottak a Columbia Kórházba, egy ilyen kis filippinó nőrsz jött be a különszobámba. Nagyon szomjas voltam, és a szájamra mutatva kértem, hozzon be nekem egy pohár szódavizet. Mosolyogva kisietett, és behozott egy hőmérőt. Később megint csengettem neki. Túl hangosan bömbölt a rádióm, de nem tudtam elzárni, mert a fejem felett volt a kapcsoló, és nekem mozdulatlanul kellett feküdnöm. Megint csak mutogattam a fejem felett felfelé. A nőrsz bólíntott, ezúttal nem mosolyogva, hanem szomorú arccal, de ahelyett, hogy elzárta volna a rádiót, kisietett. Néhány perc múlva visszatért egy katolikus pappal és két ministráns gyerekekkel.

Azt hitte, hogy az utolsó kenetet akarom felvenni, azért mutogatok az ég felé. Megmagyaráztam a papnak, hogy erről szó sincs, még

nem haldoklom, és egyelőre nem kívánok a túlvilágra kerülni. Az egyik ministráns gyerek végre elzárta a rádiót. Az ajtóban akkor megpillantottam a fiamat, óriási virágcsokorral a kezében. Egyszerre minden olyan mellékessé vált. A fájdalom az összeszögelt combcsontomban, a rettenetes repülőút az óceán felett, a félelem, hogy talán sohasem fogok tudni járni.

A fiam! Az életemnek mindig ő volt az értelme. A tragédiákban, a kitelepítés szörnyű éveiben, a kényszermunkán, ahova elhurcoltak, mindig mindenütt az adott erőt, hogy átvészeljem, amit a sors keze rám mért... Ezt a fiút fel kellett nevelnem. És sikerült. Ma egyetemi professzor és tanszékvezető a New York Universityn.

Hát nem vagyok feminista... Tizennyolc könyvet, több mint hatszáz novellát írtam, de elsősorban mindig anya voltam. A siker és a hírnév másodrangú volt a szememben. A feministáknak tehát nincs igazuk. Az anyaság és a karrier nem áll szemben egymással.

FELSŐ TÍZEZER

A MILLIÁRDOS ÉS A MODELL

I

A legendás, misztikus Taj Mahal, mely India egyik csodája, adta az ötletet Donald Trumpnak, hogy az új játékkaszinóját Taj Mahalnak nevezze el. Még fel sem épült, már telekürtölték az amerikai sajtót, hogy ez lesz a világ nyolcadik csodája.

Atlantic Cityben már volt Trumpnak két pazar kaszinója, hoteljei is, de ez felülmúlt mindent. Aranyozott kupolák, indiai motívumok, óriási márványelefántok, mindehhez Párizsból hozatott hatalmas kristálycsillárok -mindaz, amit fantázia, túlzott pazarlás és főleg ízléstelenség képes összehozni. De ez kell az elbűvölt tömegeknek, akik nemcsak New Yorkból, de az USA minden államából ideérkeztek, felfokozott kíváncsisággal és lehetőleg sok dollárral, hogy majd itt elveszítsék...

Hogy Donald Trump is ezen a Taj Mahalon fogja elveszíteni a fantasztikus vagyonát, azt senki sem jósolhatta meg...

Donald Trump milliárdos volt, New Yorkban számos felhőkarcolója volt, és mellesleg megvette a patinás Plaza Hotelt, csak úgy, a mellényzsebéből négyszázmillió - dollárért, az Eastern Airline légitársaságot is, Palm Beachen, Floridában a 120 szobás álompalotát, a Mare del Lagót. Persze saját jachtja is volt. Ezt Trump Princessnek nevezte el. Csekély nyolcvanmillió dollárért vette meg Kashoggitól, aki a szaúdi uralkodó rokona, és ő

közvetítette a fegyverszállításokat a közel-keleti háborús konfliktusoknál. A hajó méretei megközelítették őfelsége II. Erzsébet jachtjának, a Britannianak a méreteit.

Donald Trumpot úgy megszedítette ez a sok siker, ez a csillagászati vagyon, hogy már azzal is foglalkozott, hogy az USA presidentje legyen. Állítólag ilyen ambíciói is voltak, (Állítólag, mert nem nyilatkozott, de sokan biztosak voltak benne...)

Egyelőre csakis a Taj Mahalról nyilatkozott, végtelenül büszke volt erre a csodára, amit létrehozott. A telket Merw Griffintől, a híres tévéproducertól vette meg, kinek néhány konkurens kaszinója van Atlantic Cityben. Minket, magyarokat, főleg azért érdekel Griff in, mert az örökifjú Gábor Éva vőlegénye. Éva már nyolc éve mutatkozik vele, a Fehér Házba is hivatalosak, ha valami fogadás van. Most aztán egy kínos ügy elhomályosította ezt az évek óta tartó, romantikus idillt. Az újságok címlapon hozták, hogy Merw Griffint háromszázmillió dollárra beperelte egy fiatalember, akivel szerelmi kapcsolatban, élt. Szerinte Merw homoszexuális, és Gábor Éva csak alibi nő volt... A perben nem kisebb tanúkat akar ez a csinos szőke fiatalember beidézni, mint Charles angol trónörökös és Diananwalesi hercegnőt, mivel ők látták, ahogy enyelegtek az epsomi derbin, Angliában.

De térjünk vissza Donald Trumpra. Az biztos, hogy ő nem homoszexuális. Kitűnő családapa, három gyereke van, és egy nagyon szép felesége - Ivana. Ivana Csehszlovákiából jött, mint síbajnoknő vett részt egy nemzetközi versenyen Kanadában.

Első látásra szerelem... A fiatal és jóképű New York-i milliomos (aki akkor még nem volt millárdos) beleszeret a karcsú, szőke cseh lányba, aki otthon elég szerény körülmények között élt. Ennek éppen tizenhárom éve... Hát a tizenhárom, úgy látszik, tényleg szerencsétlen szám, mert most történt meg az, amire senki sem számított, legkevésbé Ivana. Egyszerre csak kiderült, hogy Donald Trump egyáltalán nem mintaférj.

Szeretőt tart magának, egy ravasz, huszonhat éves modellt, aki

ahelyett, hogy csendben maradt volna a Trump által bérelt luxuslakosztályban, elhatározta, hogy közhírré teszi a viszonyt. Ez neki jó publicity, és ha a botrány nagy hullámokat fog vetni, talán Ivana úgy felháborodik, hogy hajlandó elválni. A női büszkeség és önérzet néha minden más érzést legyőz.

Marlát nem elégítette ki, hogy az elegáns Hotel San Moritzban lakhat, reggel már ott áll a hotel előtt egy hófehér Cadillac, a livrés fekete sofőrrel, hogy elvigye őt, ha véletlenül valahol modellt kell állnia. Na, de a modellkedés nem ment túl jól, a nagy sansz Donald volt. Megfogni egy ilyen milliárdost, ez igen!...

Maria Maples egy kis georgiai városkából jött fel szerencsét próbálni. Még ha kifogna egy öregedő, pocakos, kopasz milliomost, akinek, ha meg akarja csókolni, csattog a műfogsora, már az is óriási szerencse lenne egy ilyen vidéki lánynak, hát még egy ilyen csinos, magas, fess férfi. Olyan, mint egy hollywoodi filmsztár. Nem mint a mostaniak, hanem a régiek. Erről Flynn, Cary Grant, Gary Cooper.

Maria eddig nem tudott, vagy talán nem akart férjhez menni. Huszonhat éves koráig csak különböző férfiakkal élt együtt, néger baseballjátékostól másodrangú színészekig, nem volt túl válogatós. Most elhatározta, hogy akcióba lép. Tudta, hogy karácsonykor Donald a családjával együtt Aspenbe, a divatos téli sportparadicsomba megy síelni. Idejárnak a gazdagok, a híresek, a szupersztárok, még akkor is, ha soha a sípálya közelébe sem merészkednek, de ott vannak. Maria Maples a legsikkesebb és persze a legdrágább síjelmezekkel felszerelve odautazott Aspenbe. Az biztos, hogy Donald nem tudott erről a tervéről - Maria meglepetésnek szánta.

Hát meglepetés az volt, mégpedig a javából. De Donald jó arcot vágott, igyekezett úgy tenni, mintha tulajdonképpen örülne, hogy Maria ideérkezett. Beült vele a Bonny Beach Club nevű kis restaurantba, és megpróbálta neki megmagyarázni, hogy jobb, ha elkerülnek minden feltűnést...

Igen ám, de éppen a feltűnés volt Maria nagy ütőkártyája. Valami

névtelen Jóakaró megtelefonálta Ivanának, ha kíváncsi, hogy a férje hol löncsöl és kivel, hát csak nézzen be a Bonny Beach Clubba! Ivana már perceken belül ott is volt.

Meghökkenve látta férjét ezzel az ismeretlen, fiatal szőke nővel. Ki lehet? Csinos teremtés, eléggé közönségesnek néz ki, pulóverje feszül a túl nagy mellein. Nem lehet több mint huszonöt éves, ő meg sajnos most múlt negyvenkettő.

Mindez pillanatok alatt cikázott végig az agyán. Odalépett az asztalhoz, és szokásos, csendes hangja helyett szinte ráordított az ismeretlen nőre.

- Mit akar maga a férjemtől? Mit?

Maria felugrott az asztaltól. Szentelenül nézett rá Ivanára. Hogy erre képes, azt Donald sohasem tételezte volna fel. Valami olyasmit gondolt, hogy majd Maria azt mondja: véletlenül találkoztunk, foglaljon helyet, Mrs. Trump, igazán örülök, hogy megismerhettem.

Hát nem. Jó hangosan, hogy az étterem szomszédos asztalainál is hallhassák, azt válaszolta:

- A maga férje engem szeret! Engem! Válgon el tőle, hogy el tudjon venni feleségül, apámtól már megkérte a kezemet!

Ivana sírva rohant ki a vendéglőből, Donald persze utána, és próbálta megnyugtatni. Azt, hogy egy fotóriporter ült egy közeli asztalnál, vehetjük merő véletlennek. Fényképek készültek a nagy jelenetről, melyekben másnap már gyönyörködhetett a New York-i újságokat olvasó közönség. A síjelmezbe öltözött két szőke szépség, ahogy majdnem egymásnak ugranak.

Persze erről szó sem volt. De az újságok mindent eltúloznak, pláne ilyen szenzációt. Ez az, amit habzsol az olvasó. Másnap Donald már nyilatkozott, hogy hát sajnos igen, a házasságuknak vége, de ő szépen fog gondoskodni Ivanáról és a három gyerekéről, akiket imád.

Mit is jelent az, hogy „szépen gondoskodni”? Pontosan huszonötmillió dollárt, hiszen van egy megegyezésük, amit a

házasságkötés előtt írt alá Ivana, hogy válás esetén ennyi végkielégítést fog kapni.

Na de tizenhárom évvel ezelőtt Donald Trumpnak még nem voltak milliárdjai, akkor ez az összeg még arányban állt a vagyonával. De most?... Az ügyvédek rögtön összeültek, Ivana ügyvédje közölte, hogy ez a megállapodás érvényét veszítette. Ivana legalább százötvenmilliót követel, és a Plaza Hotelt, amelyet most a saját ízlése szerint alakított át. Néhány repülőgépet, Connecticutban a több ezer holdas birtokot a kastélyai együtt, természetesen a jachtot és főleg a három gyereket. A New York-i sajtó két pártra szakadt. Akiket Donald lefizetett, természetesen az ő oldalára álltak. De néhány újságíró, részben asszonyi szolidaritásból, részben nyilván nemcsak szimpátiából, Ivana mellé állt. Ivana nemcsak szép, nemcsak kiváló, jó anya, aki három gyönyörű gyereket szült a neki, de nagyszerű üzletasszony is, hiszen vezeti a Plaza Hotelt, sőt az egyik Atlantic -i játékkaszinót is. És akkor jön egy ilyen „gold digger” (ezt a kifejezést használják Amerikában az ilyen nőkre, magyarul „aranyásót” jelent), akinek egy célja van, kifogni egy milliomost. (Ebben az esetben milliárdost.)

Hogy ki adta a tanácsokat Mariának, hogy nyilatkozzon az újságokban és a tévében, azt nem tudjuk. De mindenesetre kissé merész kijelentés volt a New York Post címlapján, hogy neki még ilyen jó szexpartnere nem volt, mint Donald! Olyan az ágyban, mint egy tigris! (Ezt nem értem, eddig tigriseket csak állatkertben láttam és cirkuszban, idomítva. De ágyban?...) Ezek után a riporterek kicsit utánanézték Donald Trump szerelmi múltjának. Még kikkel tigriskedett az ágyban?

Hát hamarosan kiderítették, hogy még Maria előtt viszonyt folytatott Catherine Oxenberggel, a szexi, szőke filmstarlettel, aki a Dynasty című tévésorozat egyik szereplője. Catherine mamája nem más, mint Elisabeth jugoszláv hercegnő, papája a gazdag textilgyáros Oxenberg. A szülők már régen elváltak. A jugoszláv hercegnő nem vonult bánatában zárdába. Dehogy... Richárd

Burtonnel élt együtt Svájcban, mikor az pont nem volt összeházasodva Elisabeth Taylорral. A kis Catherine ott lakott velük, és talán Richárd Burton beszélte rá, hogy kezdjen filmezni. Talán tanítgatta is a színpadi hatásokra, vagy egyebekre, ki tudja?...

Donald kedvelte a változatosságot, ez is hamarosan kiderült. Az arisztokrata, előkelő származású szőke Catherine után a Harlemből származó néger Robin Givens következett, a bokszvilágbajnok Mike Tyson elvált felesége. Sokat szerepelt a tévében, azt mondják, ő a legszebb néger nő Amerikában.

Utána Peggy Fleming jött, az olimpiai műkorcsolyázó-bajnoknő, aki az Atlantic Cityben szereplő jégrevű primadonnája. De Donald Trumppal szemben nem védte semmiféle jégpáncél,.. Egyiküknek sem sikerült Donaldot elválasztani Ivanától, de úgy látszik, Maria Maplesnek sikerülni fog. Újabban már nemcsak ő nyilatkozik az újságíróknak, de a mamája is. A Star magazinban áradozva dicsérte a lányát. Milyen jólelkű, milyen okos, remekül tanult az iskolában. (Vajon mit tanult? Hogy kell egy „tigris” szórakoztatni az ágyban?..)

A mama azt is leszögezte, hogy Maria soha nem dúlta volna fel Donald és Ivana között a harmonikus házasságot. Jaj, isten ments! Trumpék között már régen voltak ellentétek. Biztos, hogy ezt nem ez az aranyos, naiv Maria okozta. Ez igazi szerelem volt. Marlát a világért sem az vonzotta, hogy Donald az USA egyik leggazdagabb embere!

Hát nem hinném, hogy egy állástalan kereskedősegedbe is ilyen viharosan beleszeretett volna... Egy anyától persze nem kívánhatjuk, hogy ne a legjobbakat mondja a gyerekéről. Legutóbb a tévében láttam egy anyát, könnyes szemekkel magyarázta, hogy az ő fia milyen tiszta lelkű, jó jellemű, még egy légynek sem ártana. De annak a négy fiatal nőnek, akiket megfojtott majd gondosan feldarabolt, amiért életfogytiglanra ítélték - hát azoknak valahogy mégiscsak tudott... Az anya még azt is hozzátette, hogy az ő ártatlan fia minden vasárnap templomba is járt. Hát lehet, hogy azért, mert

ott szemelte ki a következő hölgyet, akit majd feldarabol...

De térjünk vissza Donald Trumpra és Mariára. Itt egy kis epizód, vagy mondjuk közjáték, zavarta meg a nagy, lázas szerelmet. Donaldnak természetesen vannak saját testőrei, mint minden milliomosnak, gengszternek vagy szupersztárnak. Ezeket nemcsak azért fizeti, hogy megvédjék esetleges támadás vagy emberrablók ellen, de lehetőleg figyeljék meg Maria Maples minden lépését. Itt került bele az eseményekbe Tom Cruise, a szívödlegesztő, fiatal filmsztár. Mariának régi ambíciója volt, hogy nemcsak farmernadrágokat és tornagyakorlatokat hirdessen mint modell, de filmen is főszerepeket kapjon. Tehetséget érzett magában, hogy a lepedőn is nagy sikereket arathatna. (A lepedő ezúttal függőleges, a filmvásznat jelenti...)

Tom Cruise - aki nagyon temperamentumos fiatal férfi, egy időben Stephanie, a monacói hercegnő is kedvelte - nemcsak Hollywood mellett, Malibuban tart fenn egy villát, de itt, New Yorkban, a Greenwich Village-ben is. Hogy Maria miért látogatta meg, azt nem tudhatjuk. Filmszerep ügyében? Lehetséges.

De nem kell túl élénk fantázia ahhoz, hogy elképzeljük őket, ahogy egész éjjel tárgyalnak, és egy-két üveg pezsgő van az ágy mellé készítve. Jól behűtve persze, hogy a forró vérű Tom Cruise-t és a szuperszexi Marlát esetleg lehűtse.

Sajnos Tómnak is van egy szépséghibája, ő is nő. Felesége Mimi Rogers, egy kissé már hervadó színésznő. Régen tervezik a válást, ez nem lenne probléma. Mimi majd megkapja a malibui villát, és szépen eltűnik Tom Cruise életéből. De erről nincs szó. Lehet, hogy az egész kalandot Cruise-zal Maria azért agyalta ki, hogy Donaldot féltékennyé tegye. Ez régi és jó trükk. Mert hiszen tudhatta, hogy a bodyguardok azonnal jelentik, hogy ő meglátogatta Cruise-t.

Persze balul is sikerülhet az ilyesmi. Donald nem az a férfi, aki eltűrné, hogy őt megcsalják.

- De hiszen erről szó sem volt - esküdözik Maria, és ránéz azokkal

az ártatlan kék szemeivel, kislányos mosolyával. - Csak filmszerepekről tárgyaltunk, és rajtam kívül még három rendező is jelen volt! Esküszöm!

A bodyguardok azt nem említették meg jelentésükben, hogy más vendégek is voltak a Greenwich Village-i házban. Tehát semmi baj, Donald, hisz Mariának, ez fontos.

II

A válóper megindul, és ugyanekkor megindul egy lavina is, amely magával rántja Donald Trumpot. Talán ha Ivana ügyvédei nem követelnének teljes elszámolást Trump többmilliárdos vagyonáról, nem történik meg ez a meglepő összeomlás.

A bankok, a hitelezők mintha mind összefogtak volna ellene. A csodálatos Taj Mahal nem hozott be annyit naponta, amire számítottak. Az Atlantic City-i álompalota súlyos ráfizetést jelentett. Közben a két másik játékkaszinó, a Trump Plaza és a Trump Castell sem ment úgy, mint azelőtt, mert a közönség inkább az új csodapalotába ment, tehát az konkurenciát okozott. Az újságok már nem is a szenzációs házasságtörési komédiáról írtak, hanem a csódról. Hová tűntek a milliárdok? azonnal el kellene adni a jachtot, vagy inkább az Eastern Airline repülőtársaság részvényeit.

Lehet, hogy Donald Trump deficitben van? De még mielőtt a válópert benyújtották a New York-i bírósághoz, Ivana egy utolsó kísérletet tett, hogy visszahódítsa Donaldot. Mégiscsak a három gyerekének az apja, és mégis nagyon szerette valamikor. A baj az, hogy ez a kis dög, ez a Maria huszonhat éves, és ő bizony negyvenkettő.

Mi lenne, ha elmenne egy hollywoodi plasztikai sebészhez, aki őt is átformálná húsz évvel fiatalabbá, mint ahogy a filmsztárokkal csinálják? Az egyik filmen még tokájuk van, zacskós a szemük, a legközelebbi szerepükben már üde, sima arccal mosolyognak

premier plánban a rajongó közönségre.

Ivana tehát felkereste dr. Steven Hoefflint, aki a műtőjében valóban csodát művelt Ivanával. Amúgy is szép, de már kissé markáns arcából egy elsőbálos bakfis édes arcocskája lett. A három gyerek szoptatása miatt ellazult mellei úgy feszültek, mint egy szobornak. Egy teljesen új, fiatal Ivana lett, aki sokkal különb Mariánál. Mindenkinek ez volt a véleménye, kivéve Donaldnak.

Miután megivott két Martinit, kijelentette, hogy ha csak hozzáér Ivana plasztikból vagy szilikonból készült mummelleihez, egyenesen undor fogja el...

Hát ezt mégsem lett volna szabad mások előtt mondania. Az ilyen hálósobai intimítások maradjanak titokban. Mert vannak Jó lelkek, akik sietnek visszamondani, aztán megindul a telefonálás, és másnap már egész New York tudja... Igen, hogy Donald undorodik ezektől a szoborszép mellektől, neki csakis valódi kell...

Ivana most már vérig volt sértve. Felszállt az első repülőgépre, és lement Palm Beachre a gyerekekkel. Ott volt a 120 szobás Mare del Lago, ezek után már ezt is követelte. Telefonált az ügyvédjének, hogy csakis százötvenmillió dollárt fogad el végkielégítésnek. Ebben az időben Donald ügyvédje még százmillió dollárt ajánlott fel.

Aztán jött a nagy krach. Ha egy ilyen hatalmas vagyon alatt megremeg a föld, magával ránt mindenkit. Akik bármilyen kapcsolatban voltak Donald Trumppal, akik szintén jól befutottak az ő révén, nem tudhatták, hogy mi lesz. Kiszállhatnak a Cadillacükből, és majd metrón kell járniuk?

Ed Koch, a volt New York-i polgármester bizonyára kárörvendően élvezte ezt, hiszen nagy ellensége volt Trumpnak, és sosem engedélyezte neki a West Side-i felhőkarcoló komplexum építését. De a jelenlegi New York-i polgármester, a néger Dávid Dinkins most mellé állt. Hát ezzel nem ért túl sokat. De az biztos, hogy nem vádolhatják azzal, hogy rasszista, mert hiszen több nagy bokszversenyt rendezett Atlantic Cityben, ahol a bajnokok mind

négerek voltak.

Mindez persze nem lendített azon, hogy a hitelezők nem voltak hajlandóak tovább türelemmel várni. Csődeljárást kérni Trump ellen, már ez volt a terv. Ivana ügyvédje, aki házasságtörés címén adta be a válópert, és csak gúnyosan mosolygott, mikor százmillió dollárt ajánlottak fel Ivanának, most szégyenszemre megelégedett tízmillióval. (Abból sem kell éppen éhen halni...)

Ami legjobban bántja Donaldot, hogy a fia, a tizenkét éves Donny nem akar szóba állni vele. Hát képzeljük el egy ilyen kisfiút, mikor az iskolában gúnyos megjegyzéseket hall, kiröhögik a gyerekek, hogy a papája micsoda tigris ennek a szőke nőnek az ágyában... A két kisebb gyerek nem jár iskolába, hozzájuk tanítónő jár. Ők még örülnek, ha látják a papájukat, aki elvitte őket az állatkertbe (Bronxba), ahol csinált néhány felvételt. Maria is rajta van. Persze az újságok hozták a fotót, és mindenki meg volt döbbenve.

Miért kellett Marlát is elvinni erre a vasárnap délutáni kis sétára az állatkertbe? Maria bájos mosollyal fogja a gyerekek kezét. Hogy merészeli? Több mint szemtelenség, aljasság! És a gyerekek milyen vidáman tértek haza, igazán nagyszerű volt.

- Apukával volt egy nagyon kedves, fiatal hölgy! Vett nekünk mogyorót, amit bedobtunk a majmok ketrecébe is! És luftballont is vett, de az elrepült. Azt mondta, majd máskor is vesz! Mariának hívják, majd máskor is ott lesz, ha apukával találkozunk!

Ivana visszatartotta magát, hogy azt ne mondja: ez egy aljas dög, ez rontotta el az életünket. .. Nemcsak az enyémet, de a tietekét is... Átment a másik szobába, mert képtelen volt visszatartani a könnyeit. Kitért belőle a zokogás.

- Ez a szemét, ez a rongy, ez a cafat... Most a gyerekeimet is el akarja hódítani...

Lehet, hogy ez adta az ötletet, hogy igenis interjút fog adni a televízióban Barbara Waltersnak. Barbara már régen kéri, de eddig nemet mondott.

Barbara Walters itt Amerikában a leghíresebb televízióinterjúkat csinálja, egész Amerika nézi. Ő volt az első, aki évi egymillió dollárt kapott. Ivanának még fogalma sem volt, miket fog kérdezni tőle Barbara, és hogy ő miket fog neki válaszolni... Egy biztos, hogy Donald nagyon hiú ember. Tehát főleg olyasmit, ami majd bántja a hiúságát.

Könyvet is írt, mert ambícióit nem elégítette ki az épületek, játékkaszinók, hotelek, repülőársaságok felvásárlása, de ezenfelül mint író is akart brillírozni. Első könyvének a címe: The Art of the Deal (Az üzletkötés művészete). Persze szétkapkodták, mindenkit érdekelt, hogyan lehet sikeres üzletet csinálni. Donald Trump bebizonyította, hogyan lehet...

Vagy mégse?

Túlságosan hitt magában és a fantasztikus szerencséjében. Most már megírták az újságok, hogy csak a kamat, amivel jelenleg tartozik, több mint negyvenmillió dollár.

Ivana nem volt kárörvendő, hiszen ha ez az anyagi összeomlás nem állt volna be, százmilliót kapott volna. Igaz, hogy a válóperekben sosem a férj vagy a feleség között folyik a harc, hanem a két szemben álló ügyvéd között. Amelyik ügyvéd rámenősebb, kíméletlenebb, az győz. Ebben az esetben Donald ügyvédje, Jay Goldberg volt az erősebb. De ki is merült ebben az ügyben, és most elment a francia Riviérára kipihenni ezt a sok izgalmat. (Hát telik neki, sok százezer dollárt kaphatott Donald Trumptól.)

Közben egy újabb kis közjáték történt. Donald egy teljesen ismeretlen nővel jelent meg Atlantic Cityben. Együtt vacsoráztak, majd karonfogva távoztak. Ki lehet az? A szemfüles riporterek, akik mindenütt ott vannak, ahol esetleg történhet valami, máris kinyomozták, hogy a hölgyike neve Rowanne Brewer.

Nem túlságosan szép, nem túlságosan sikkes, de egészen fiatal. Talán csak huszonhárom éves. Nem modell, nem színésznő, nem társaságbeli lány. Mondjuk úgy, egy kis senki. Mit szól ehhez

Marlaa? Lehet, hogy őrjöng, minden oka megvolna rá. Ő akasztotta le Donaldot a feleségéről, ő vette rá a válásra, és most jön egy ilyen...

- Azonnal vegyél feleségül - sikoltozta, könyörögte, de Donald még nem döntött véglegesen. Most elfoglalják az idejét a bankokkal való tárgyalások, a kiegyezések. Sok millióról van szó. A nagy büszkeségét, a Taj Mahalt talán el fogja veszteni.

Pont ez hiányzott, hogy most Ivana gúnyos megjegyzéseket tegyen, és Barbara Walters nem túlságosan tapintatos kérdéseire válaszoljon. Mint például arra, hogy igaz-e, hogy Donald kopaszodása ellen haját plántáltatott a feje búbjára, de az ügylet sajnos nem sikerült. Meg hogy a tokáját is felvarratta - miért?... Nem bonviván, nem színész, miért akar olyan szépfiú lenni? Inkább a businessben lett volna óvatosabb, mi a csodának akart mindenkivel konkurálni, minek kellett ezt a Taj Mahalt felépíteni, mely nemhogy a világ csodája, de egy vásári, ízléstelen fürmedvény, amely elcsúfítja Atlantic Cityt...

Mariára is kérdezett Barbara Walters, de Ivana erre még kitérő választ sem adott, egy megvető kézlegyintéssel intézte el. Én is néztem ezt a televíziós műsort, és megállapítottam, hogy Ivana nemcsak gyönyörű és szép, de kitűnően feltalálta magát. Valóban, jobb nem is lehetett volna, mindenki el volt ragadtatva tőle. Csak éppen Donald Trump nem...

Ivana sértő és főleg hitelrontó kijelentéseit meg fogja torolni. Miután a válási megegyezésben az volt leszögezve, hogy nem nyilatkozhat sehol, se az újságokban, se a tévében, ezt megszegte. Most jön a retorzió. Ezentúl Donald nem fizeti neki a megállapodott tartásdíjat. Ezt Donald ügyvédje jelentette ki, aki éppen aznap érkezett meg a Riviéráról, mikor ez a televízióadás ment. Erre Ivana ügyvédje, Michael Kennedy (nem rokona a President családjának, ez olyan gyakori név az USA-ban, hogy tíz oldal Kennedy van a New York-i telefonkönyvben) közölte az újságírókkal:

- Donald fenyegetése pontosan olyan üres, mint a zsebe!... Hát ez persze túlzás volt, de nagyon rosszul hangzott. Ivana hamar

menesztette az ügyvédjét, lehet, hogy ezért, de különben sem volt meglepődve vele.

Hogy most ki lesz az ügyvédje, azt senki nem tudja. De hogy ki a boyfriendje, az már nem titok. Egy magas, őszes hajú gentleman, a londoni businessman kíséretet. Állítólag már be is költözött Ivanához. A neve: Ken Lieberman. Őt valószínűleg egyáltalán nem zavarja, hogy a szép Ivana mellei nem valódiak, a lényeg, hogy a milliói valódiak legyenek...

Hogy Marlaa Maplesnek sikerül-e férjhez mennie Donaldhoz, az még rejtély. Az is, hogy sikerül-e Trumpnak megmentenie a Taj Mahalt, a világ nyolcadik csodáját, vagy összeomlik, mint a kártyavár. Atlantic Cityben tovább pezseg az élet, forog a rulett, pazarok a revük, és senkit nem érdekel túlságosan, hogy egy szerelmes milliárdos és a ravasz modell hány embernek tette tönkre az életét...

A KÉT CAROLINE

Lehet, hogy átok van a Kennedy-csaladon és a Grimaldi hercegeken is? Én nem hiszek az ilyesmiben, de ha sok tragédiáról olvasunk, a gyíkosságoktól kezdve az autószerencsétlenségekig, a monte-carlói motorcsónakverseny halálos kimenetelig, akkor már nem is tűnik olyan valószínűtlennek ez a bizarr babona. A két Caroline-t egy világ választja el. Caroline Kennedy itt él New Yorkban, Caroline hercegnő Európában, a Földközi-tenger partján, a miniatűr monacói birodalomban. Hogy hogyan tudom őket mégis közös neveire hozni?

Mindketten hitbuzgó katolikusok, mégis ha halálos bűnt követtek el az egyház szemében. A magyarázat, természetesen, a szerelem... És még valami, ami talán irányította a sorsuk alakulását, hogy mindketten híres, ünnepezt, a világsajtóban állandóan szereplő anyák búvkörében nőttek fel.

Mert Jackie Kennedy Onassiszról és Grace Kellyről többet írtak, mint a koreai és a vietnami háborúról együttvéve. Caroline Kennedy hatéves volt, mikor apját, John F. Kennedyt, Amerika elnökét egy orgyilkos golyója Dallasban leterítette.

Emlékszünk a temetésre, melyen koronás fők is részt vettek, ahogy ott állt a kis Caroline gyászruhás anyja mellett, és öccse, a hároméves John-John szalutált az elhaladó gyászmenet előtt. Ez olyan megindító volt, hogy még a legridegebb emberek szemébe is könnyeket csalt.

Jacqueline-t a két kis árvájával az egész nemzet, sőt az egész világ a szívébe zárta. Piedesztálra emelték, és rajongva néztek fel rá.

A szőke fürtös kis Caroline imádta az apját. Sok képet láttunk, ahogy a Fehér Házban besurrant az Óval Office-ba, és a President ilyenkor megszakította a tárgyalásait, csak hogy megcsókolja az édes kislányát.

Jacqueline rövidesen leszállt a piedesztálról, amelyet az illúziók építettek fel a számára. Férjhez ment a görög Krózushoz, Arisztotelész Onassiszhoz. Ebben az időben őt tartották a világ leggazdagabb emberének. Úgy látszik, Jackie-t nem elégítették ki a Kennedy-milliók és a President után járó magas évi nyugdíj, neki az Onassisz-milliókra is fájt a foga. Mert mi másért ment volna a nálánál jóval idősebb, rendkívül rossz megjelenésű, válláig sem érő, gnómszerű emberhez?

Ennek a házasságnak valóban csakis business alapja volt. Megállapodás az ügyvédek között, hogy ahány évet eltölt Jackie Onassiszal, annyi millió dollárt fog kapni. Onassisz végtelenül hiú ember volt. Neki volt a legnagyobb és legszebb jachtja a világon. Ezen olyan állandó vendégei voltak, mint a görög exkirály, Churchill angol miniszterelnök, Greta Garbó és persze barátnője, Maria Callas, a világhírű operadiva. Miért nem őt vette el? Az nem hatott volna olyan jól, mint hogy elvette az Egyesült Államok volt First Ladyjét.

Ez a házasság, illetve business nem sikerült, már válásról suttogtak, különböző botrányok voltak. Jackie meztelen képeit több olasz magazin közölte, ahogy Scorpio szigetén napozik, és még bikinijét is elfelejtett felvenni. Már ez is válóok lett volna, de közben Onasszisz súlyosan megbetegedett, és egy párizsi kórházban meghalt.

Jackie természetesen nem volt mellette, de a temetésre eljött. Itt éles összeütközésbe került Christinával, Onasszisz leányával, aki első perctől fogva gyűlölte őt. (És talán okkal.)

A fantasztikus vagyont, számos tankhajót, szigeteket, mindent Christina örökölt, végül kiegyezett Jackie-vel, hogy kap huszonhárommillió dollárt, de soha nem teheti be a lábát sem Scorpio szigetére, sem bármilyen Onasszisz által birtokolt területre.

Jackie végül beleegyezett, és most már élte a milliomos vígözvegy életét.

Akárhol jelent meg, ünnepelték. Egy időben Leonard Bernstein, a világhírű dirigens is kísérgette. Ez csak platói barátság lehetett, hiszen Bernsteinről is megírták, hogy titokban homoszexuális volt. Kevésbé volt platói Jackie kapcsolata a nála jóval fiatalabb, csinos újságíróval, Petre Hamillel, akit Shirley MacLaine-től hódított el.

Shirley MacLaine nemcsak Hollywood egyik szupersztárja volt, de mint író is nagy sikert aratott. Fivére, Warren Beatty, a legszexibb férfisztár Hollywoodban Madonna boyfriendje.

A kis Caroline közben felnőtt, komoly nagyleány lett, egyetemre járt. Hogy a mamájának kik a kísérői, az udvarlói, azt gyakran csak az újságokból tudta meg.

Aztán következett a másik, rettentő csalódás. Az apjáról volt szó... Könyvek jelentek meg, cikksorozatok, televízióműsorok, amelyek leleplezték, hogy az amerikai elnök micsoda szoknyavadász volt, és miféle nőket vitt be magával a Fehér Házba. Az egyik ilyen call girl ugyanakkor az egyik maffiafőnök szeretője is volt, azzal együtt tervezgették, hogy Castrót, a szakállas kubai vezért elteszik láb alól.

De mindez semmi sem volt a Marilyn Monroe-ügyhöz képest.

Marilyn, a szőke sex symbol énekelte a Happy Birthday a Presidentet ünneplő estén Washingtonban. Ekkor már régen viszonyuk volt, amiről Hoover, az FBI igazgatója tudott. Mikor Marilyn Monroe titokzatos körülmények között meghalt, és eleinte öngyilkosságra vagy tévedésből bevett nagy adag nyugtatóra gondoltak, akkor jött a sötét gyanúsítás, hogy megölték...

Az egyik televíziós adásban, amelyet legalább ötvenmillió néző látott, nyíltan gyanúsították a két Kennedy fivért, az elnököt öccsét, Bobbyt, a szenátort. Állítólag mindkettőnek viszonya volt szőke filmsztárral. Milyen érzés lehetett ez a fiatal, érzékeny lelkű Caroline-nak?

Ebben az időben Jackie már Moritz Tempelmannal járt, illetve vele élt együtt. Ez a kapcsolat most már sok-sok éve tart. Tempelman izraeli ékkő- és briliánskereskedő, kinek nevét jól ismerik Tel-Avivtól Amszterdamig. Mindenütt Jackie-vel jelenik meg, .hát legyünk őszinték, semmivel se jobb külsejű, mint Onasszisz. Elhízott, kopasz, tokás, de hát sok-sok milliója van.

Vajon ehhez mit szól Caroline? Semmit. A tanulmányainak él, most tette le az ügyvédi vizsgát, és közben férjhez ment egy nála tíz évvel idősebb textilmérnökhöz, Sloszberghez. Már két gyerekük van, és miután Sloszberg vallásos zsidó, és Caroline nem kapott tőle reverzálist, hogy a gyerekeket katolikusnak keresztelje, ezzel halálos bűnt követett el az anyaszentegyház törvényei ellen. Mire képes a szerelem?

* * *

Caroline, a monacói hercegnő életének első fejezetében még nem ismerkedett meg a tragédiákkal. A kis rulettbirodalomban, amely alig nagyobb mint a New York-i Central Park, csak fény és pompa vette körül. Apja Rainier herceg, a szuverén uralkodó, anyja a csodaszép Grace Kelly. Azaz pardon Princess Grace...

Mikor Rainier elvette Hollywood Oscar-díjas filmsztárját, az egész világ ünnepelte ezt a mesebeli, romantikus szerelmet. Grace Kellyt, aki írországi emigráns kőműves unokája, feleségül vette egy szuverén európai uralkodó.

Hogy Grace apja már multimilliomos lett Philadelphiában, és nagy hozományt tudott adni a hercegnek, aki kizárólag a monte-carlói kaszinó rulettbevételeiből élt, hát ez sem homályosította el a romantikus eseményt. Grace Kelly volt az évszázad legszebb menyasszonya. Ha ereiben királyi vér folyta, akkor sem lehetett volna előkelőbb légies karcsúságával, hosszú hattyú nyakával, szőke haján a szikrázó gyémánttírával és a mirtuszokkal. Rainier valamivel alacsonyabb volt nála, de abban az időben még jól nézett ki. Most már megrokkant öregember benyomását kelti, akit megtörték a tragédiák. Az átok, ami megfogant a Grimaldikon?

A házasságból három gyerek született. Albert, a trónörökös, Caroline és Stephanie. Amíg kicsik voltak, nem is volt velük semmi baj. Alberttel, a trónörökössel később sem. Csendes, szemüveges, szerény fiatalember, Amerikában járt egyetemre és a párizsi Sorbonne-ra. De Caroline? Már tizennyolc éves korában több időt töltött a párizsi night-clubokban, mint kellett volna. Túlságosan dekoltált ruhákban jelent meg, és nem kimondottan jó társaság vette körül. Gyönyörű volt, de nem örökölte Grace finom, szőke szépségét. Kreol bőrével, nagy fekete szemével inkább olasz típusnak tűnt. Aztán jött a kínos meglepetés, beleszeretett egy hírhedt francia playboyba, Philippe Junot-ba, és elhatározta, hogy hozzá megy feleségül. Szülei képtelenek voltak lebeszélni, és az esküvő megtörtént. Megfelelő pompával ugyanabban a monte-carlói székesegyházban, ahol Rainier herceg esküdött örök hűséget Grace Kellynek.

De ebben az esetben nem volt szó örök hűségről. Hát nem. Philippe Junot már röviddel az esküvő után playboy stílusban folytatta az életét, és nem sokat törődött fiatal feleségével.

Két év múlva elváltak. Rainier herceg mindent megpróbált, hogy a

Vatikán érvénytelenítse ezt a rosszul sikerült házasságot, de a pápa nem annulálta. így tehát Caroline halálos bűnt követett el az egyház szemében, mert hiszen a doktrínák szerint a házasság szentség, és a válás megbocsáthatatlan bűn.

A monacóiak rendkívül vallásos katolikusok, ez súlyosan érintette őket. Aztán jött a nagy tragédia. Princess Grace egy autóbalesetben életét vesztette. Hogy ő vezette-e a kocsiját a meredek szerpentinen vagy a tizenöt éves Stephanie, az mindmáig nem derült ki... A mesebeli hercegnő úgy feküdt a hófehér, ezüstözött koporsójában, mintha csak aludna. Mint Hófehérke, akit majd felébreszt az álmok hercege. De az álom véget ért...

Caroline ismét sokat járt Párizsba és Olaszországba is. Súlyos bánatában Roberto Rossellini próbálta vigasztalni, Ingrid Bergman és a híres filmrendező, Rossellini fia. Már mindenki biztos volt benne, hogy ebből házasság lesz, csak arra várnak, hogy a pápa megsemmisítse a junot-val kötött házasságot. De ez nem történt meg, és ekkor jött a meglepetés. Caroline férjhez ment, de nem Robertó-hoz, hanem egy nála néhány évvel fiatalabb olasz businessmanhez, Stefano Casiraghihoz. Templomi szertartás persze nem lehetett, úgyhogy a katolikus egyház szemében ez ismét bűn, és a három gyerek, akik gyors egymásutánban születtek, az egyház szerint törvénytelenek.

De Caroline és Stefano boldogok voltak, és talán ez a legfontosabb. Rainier herceg is kedvelte vejét, Casiraghit, és imádta három unokáját, csak azt kifogásolta, hogy Casiraghi túl sok időt tölt sportolással, részt vesz a rendkívül veszélyes motorcsónakversenyeken. Már világbajnokságot is nyert, többször ígérte, hogy abba fogja hagyni, de egy utolsó versenyen még mindig részt akart venni.

Rainiernek sok bosszúságot és szégyent okozott a fiatal Stephanie hercegnő. Viselkedése már az egész világot felháborította, kedvenc témája lett az európai és az amerikai újságok pletykarovatának. Váltogatta a boyfriendjeit, ahogy megtetszett neki valaki, legyen az

színész, night-club tulajdonos vagy gitáros, fogta a kofferjeit, és máris odaköltözött hozzá. Divattervezéssel is foglalkozott, fürdőruhákat kreált, amelyeket ő maga mutatott be különböző revükön. A strandokon csakis meztelen mellett mutatkozott. Erotikus dalokat is komponált, amelyeket lemezre énekelt. Albertről, a trónörökösről keveset hallottunk. Volt szó arról, hogy ha Rainier leköszönne, átadná az öröklendő jogot Caroline-nak. De lehet, hogy ez csak feltevés volt.

Monte-Carlo virágzott, felhőkarcolók épültek, a kaszinó ragyogóan ment, se Las Vegas, se Atlantic City, beleértve Trump Taj Mahalját, nem vehette fel a versenyt a patinás, legendás Monte-Carlóval. Az igazi gazdagok és előkelők ide jártak.

És akkor történt az újabb, megdöbbentő tragédia. Caroline hercegnő fiatal, harmincéves férje a motorcsónak-bajnokságon, a nagy nemzetközi versenyen életét vesztette. Caroline éppen Párizsban volt, oda telefonálták meg neki a szörnyű hírt. Első pillanatban el sem akarta hinni. - Nem igaz! Nem igaz! Nem lehet igaz! - sikoltozta önkívületben. De sajnos igaz volt. A három kis árva és a negyedik, aki már útban volt, elvesztette az édesapját. A Grimaldikra ismét lesújtott az átok...

MI TÖRTÉNT A KENNEDY-VILLÁBAN?

Ilyen óriás betűkkel az újságok címlapján még Szaddam Huszeinről sem írtak az utóbbi időben, mint erről a titokzatos esetről. Teljesen felzaklatta a közvéleményt, nemcsak Palm Beachen, ahol történt - de az egész USA-ban. Azt már régen tudjuk, hogy a Kennedy család férfitagjait nemcsak a politika, de a női bájak is túlságosan vonzották. Kezdve az elhunyt Joseph Kennedytől, a család fejétől, a multimilliomostól, aki Angliában volt nagykövet. Jó családapa volt, de közben viszonya volt Glória Swansonnal, a hollywoodi szupersztárral - nem volt titok. Miatta ment bele a film-

businessbe.

De most nem Josephről van szó - nyugodjék békében. Fiáról: John Kennedyről, akinek többek között a platinaszőke szexbálvány Marilyn Monroe is a szeretője volt, és öccséről, Róbert Kennedy szenátorról, akihez a színésznő szintén járogatott - hát ez persze a családban maradt... Marilyn Monroe titokzatos halálával kapcsolatban sok könyv, cikk és dokumentumfilm is készült, melyek szerint nem is tévedésből, vett be túl sok altatót, hanem megölték.

De most beszéljünk az utolsó fivéről, aki még életben van: Ted Kennedy szenátorról. Szintén nagy szoknyavadász hírében áll, ezért vált el tőle felesége, Joan, mert már unta a megcsalt feleség szerepét. Bánatában inni kezdett, és ez a gyönyörű, szőke nő hamarosan saját maga árnyéka lett.

Mindenki emlékszik a chappaquiddicki tragédiára, amely majdnem lehetlenné tette Ted Kennedy további politikai karrierjét. Hány éve már, nem tudnám pontosan, de az biztos, hogy a szenátor akkor még nős volt. Mégis szép felesége nélkül ment el arra a víkendre, ahol a társaságtól korábban elbúcsúzva a fiatal titkárnőt, Mary-Jo Kopechne-t kísérte haza. Útközben át kellett menni egy rozoga kis hídon, valamilyen öböl közelében. Az autó lecsúszott a hídról, bele a mélyvízbe. Kennedy ügyesen kimászott, de otthagya a szerencsétlen fiatal lányt, aki megfulladt.

Ted Kennedy hazament a motelbe, ahol megszállt. Nem hívott se mentőket, se tűzoltókat, nem tett semmit... Illetve fél kettőkor, éjjel, pizsamában bekopogott a motel vezetőjéhez:

- Micsoda disznóság ez, nem tudok aludni, a szomszéd szobában hangosan televízióznak.

- Ez valóban felháborító - mondta a vezető, s az órájára nézett. - Ilyenkor, fél kettőkor, éjjel?! Majd leintem őket! - ígérte.

Tehát megvolt a pontos alibi. Ted Kennedy fél kettőkor a szobájában volt pizsamában. Ez olyan tökéletes alibi, hogy még egy Hitchcock-rém drámában sem lehetett volna jobb.

A fiatal titkárnő tehát egyedül volt a Cadillacben, mikor a szerencsétlenség történt. Hogy nem ült a vezetőülésen a volánnál, az nem jelentett semmit. A holtteste a vízzel megtelt kocsiban lebegett, közel a hátsó ajtóhoz, talán azt próbálta kinyitni, de hiába. Az egész ügyet el lehetett volna tussolni a Kennedy-nimbusz és megfelelő nagy pénzek segítségével. De az egyik rendőrtiszt rámutatott a tényekre, és majdnem minden kiderült. Majdnem...

A fiatal Mary-Jo szülei hatalmas kártérítést kaptak, de ez nem támasztotta fel az egyetlen leányukat. Ted Kennedy pedig folytatta politikai pályafutását, újra megválasztották Massachusetts szenátorává, és időnként még kacsingat az USA elnöki posztjára. Ez a botrány, amely nagyszombaton hajnalban történt, persze több mint kellemetlen.

Ted Kennedy lement a húsvéti víkendre a Palm Beach-i villába, magával vitte fiát, a huszonhárom éves Patricket és unokaöccsét, William Smidtet, aki harmincéves. A Kennedy-villa, illetve villák - több pompás épület - az óceán partján terülnek el, hatalmas datolyapálmák árnyékában, trópusi virágok, vízesések álomszép környezetében, amit csak multimilliomosok engedhetnek meg maguknak.

Ted a két fiatalemberrel elment vacsorázni, majd benéztek a divatos diszkóba, az Au Bárba. Remek a zene, kitűnőek az italok, a hangulat, az igazán sikkes társaság idejár táncolni. Mindenki nagyon elegáns volt, általában Palm Beach-i bennszülöttek, villatulajdonosok, akik ismerték egymást.

A márvány bárpult sarkánál két ismeretlen fiatal nő ült. Nagyon rövid miniszoknyát viseltek, harisnya nélkül, combjuk remekül le volt sülve. Az egyik szőke, rövid frizurás a másiknak sötétbarna, hosszú haja a válláig ért. Nem volt velük férfi kísérő, csak egymással beszélgettek, nagyokat nevettek és ittak. Mikor Kennedyék bejöttek a helyiségbe, mintha meg lennének igézve, csakis Ted Kennedyt nézték - lehet, hogy először látták. Nem volt rajta sok megcsodálni való, az utóbbi időben már megöregedett, kövér is lett, az arca szinte

négyszögletű. Már jóval túl volt az ötvenen. A két hölgyike kihívó pillantásainak hamarosan meglett az eredménye, már ott ültek Kennedyékkel, és együtt itták a Chivas Regalt - ez volt mindig Tednek a kedvenc whiskyje. Háromkor volt záróra, akkor már együtt távoztak. Mint utóbb kiderült: a közeli Kennedy-villába mentek. Hát legyünk őszinték, ha két nő beül egy diszkóba, nyilván azért, hogy ismerkedjen, azok nem ártatlan kis bakfisok. Nem is lehetnek olyan naivak, hogy azt higgyék, a férfiak azért hívják meg őket a lakásukra, hogy megvitassák velük az iraki háború eseményeit, avagy esetleg sakkozzanak... Nem. Itt egészen másról lehetett szó. Azt pedig bízunk a kedves olvasók fantáziájára.

De arra, ami történt, senki sem gondolhatott. A Palm Beach-i rendőrségre véresre verve bevánszorgott az egyik nő, hogy őt megtámadták, és erőszakot követtek el rajta. Az ügyeletes rendőrtiszt bevitte a nőt a Humana Hospitalba, ahol négyórai vizsgálat és kezelés után hazaküldtek.

Ki a tettes a három Kennedy közül, az még nem derült ki, s hogy a nő kicsoda, azt sem árulták el a sajtónak. De a botrány óriási port vert fel, és mindenki csodálkozik. Érthetetlen lenne, hogy a multimilliomos szenátornak miért kellett volna erőszakoskodnia egy nővel. Hiszen nincsen olyan nő, aki ne omolna boldogan a karjaiba.

Patrick, a fia, szintén a Kennedy-milliók örököse, még hozzá nagyon jóképű is. Neki tízéves korában csontrák miatt tőből amputálták a lábát. Múlába van, de így is remekül sportol, és hogy az egyéb testrészei valódiak, az biztos...

William orvostanhallgató, idén fog végezni. Ahány medika van körülötte, az mind ki akar kezdeni vele - miért kellene valakit megerőszakolnia? És ki volt ez a fiatal hölgy, ott a bárban? Egyelőre ez is rejtély.

A SZENÁTOR ÉS A SZÉPSÉGGKIRÁLYNŐ

Diadalmasan megnyertük a háborút, felszabadítottuk Kuvaitot, de Irakban továbbra is folynak a vérengzések, Szaddam Husszein még mindig létezik.

A közönség már belefásult ebbe a sok rémségbe, és már valami mást akar. Izgalmas botrányokat szerelemről, szexről. Nem torzonborz arab katonákat kíván nézni, inkább szőke szépségkirálynőket.

Hát most itt van az alkalom. A New York-i újságok hozzák, hogy Chuck Robb, a virginiai szenátor megcsalta a feleségét az USA-szépségversenyen szereplő Miss Virginiával, aki nyilván nem virgin (szűz).

Robb felesége nem más, mint Linda Byrd, a néhai USA-President, Lyndon B. Johnson leánya. Már több mint huszonhárom éve élnek boldog házasságban, több gyerekük is van. Robb a szépségkirálynővel állítólag a New York-i, nagyon elegáns Hotel Pierre-ben volt együtt kettesben, egy pazar lakosztályban. Ez február 7-én történt, mégpedig 1984-ben. Hát ilyen régi randevúkról is tudomást szereznek a riporterek, akiknek talán nem tetszik, hogy Robb mint demokratikus elnökjelölt kezd esélyes lenni. Mostanában nagyon fontos, hogy aki politikai pályán akar felfelé haladni, ne legyen gyanúsítható házasságtöréssel. Isten ments!...

Robb, aki most ötvenegy éves, akkor tehát csak negyvennégy volt. Esküszik rá, hogy közte és a szőke szépségkirálynő között semmi sem történt. Miss Tai Collins csak masszírozta őt az ágyban. Hát fő, hogy nem unatkoztak...

Mit szól ehhez Linda Byrd, a feleség? Lehet, hogy jobban járt volna, ha annak idején férjhez megy George Hamiltonhoz, a hollywoodi színészhez? Sokáig jártak együtt, az USA-President fiatal lánya és a szívdöglesztő filmsztár. Aztán vége lett az ügynek, és Linda férjhez ment Robbhoz, aki abban az időben kapitány volt a hadseregben.

George Hamilton csillaga közben már lehanyatlóban van.

Legutóbb belekeveredett Imelda Marcos, a Fülöp-szigeteki volt First Lady botrányos, peres ügyébe. Az elhízott, öregedő hölgy nemcsak a szép cipőket kedvelte, de a hollywoodi szép fiúkat is...

Hollywoodról lévén szó, a legújabb hír, hogy Zsazsa is ír könyvet, mégpedig saját élettörténetét. Az lesz a címe: Egy élet nem elég... Örökifjú Zsazsánk azt ígéri, hogy az összes férfit fel fogja sorolni, akivel szerelmi kapcsolata volt. Hát ezek szerint egy akkora sorozatra számíthatunk, mint a Révai Nagy Lexikona...

Frank Sinatra is benne lesz, és Sean Connery, aki a legendás James Bondot játszotta a világhírű angol filmsorozatban. De Sinatra? Minden könyvben szerepel? Egyszer Nancy Reaganhez megy löncsölni a Fehér Házba, máskor Zsazsával enyeleg?

Gábor Éva is benne van most az újságokban, mióta kiderült, hogy a vőlegénye, Merw Griffin nem is őt szerette. Hát kit?... Egy szóke, jóképű fiatalembert, bizonyos Brent Plott nevűt, aki most csekély háromszázmiliót követel tőle. Szerelmi partnerek voltak, nyolc évig egy ágyban aludtak - állítja. Griffin sokszoros milliomos, több játékkaszinója van Atlantic Cityben, mint Donald Trumpnak. Trump már teljesen leégett, eladósodott, gyönyörű felesége, Ivana is elvált tőle.

Ezzel szemben Merw Griffinnak megvannak a sikeres tévéshow-i, megvan Gábor Éva is, aki lelkesen védi, és csupán rágalomnak nevezi a szépfiú elleni vádakat. Hát lehet, hogy rágalommal van tele a sajtó, a fő, hogy szex legyen a téma alapja.

Most már a Kennedy-villában, Palm Beachen történt kínos incidens is más színben tűnik fel... Az egyik hölgyike, akit szintén az Au Bárban szedtek fel azon az éjszakán, összevissza nyilatkozik. A Channel 5 programján, a Current Affairben most gyakran szerepel. Ez a fiatal pincérnő se kimondottan a zárdából jött... Egy fotóriporter valahonnan megszerezte régi meztelen képeit, ahol perverz jelenetben látható egy fiatalemberrel, aki szintén nincs frakkban.

Michelle Cassone - így hívják a pincérnőt - először azzal hencegett, hogy a Penthouse magazin kétszázötvenezer dollárt ajánlott fel neki, ha elmondja, hogy tulajdonképpen mi is történt azon a hajnalon a Kennedy-villában. A főszerkesztő most kijelentette, hogy soha semmilyen ajánlatot nem tett ennek a csúnya lánynak.

A másik hölgyike, akit állítólag megerőszakoltak, és akinek a nevét közölte a New York Times, sokkal csinosabb. De ez se zárdanövendék, hát nem... Minden este a különböző Palm Beach-i bárókban, diszkókban látható, és sosem volt férjnél, de van egy hároméves gyereke. (Talán tombolán nyerte?)

Persze Ted Kennedynek sokat árt ez a botrány. Ez a Michelle Cassone még azt is elmondta, hogy Ted kergette őt, és nem volt rajta más, mint egy T-shirt. (Alul semmi.)

Hát egy USA-szenátor ne viselkedjen így, és lehetőleg igyon kevesebb Chivas Regalt, és ne vigyen a villájába éjjel ilyen nőket, mert egyszer csúnyán rá fog fizetni. Talán éppen most?...

SINATRA ÉS A FIRST LADY...

Volt-e viszonya Nancy Reagannek az énekessel? Ehhez hasonló kérdésekre válaszol ez az életrajz, melyet Kitty Kelly írt a Fehér Ház legszigorúbban őrzött titkairól.

Ha valamikor Magyarországon bárkinek eszébe jutott volna Horthyra gúnyos megjegyzéseket tenni, vagy rosszindulatú humorral kritizálni, akkor biztos, hogy legalább négyévi börtönt kapott volna kormányzósértésért. Hát itt az USA-ban nem így van... Mindenki azt ír vagy mond, amit akar. Ez a most megjelent könyv, melyet huszonöt dollárért kapkod a közönség, döbbenetesen rosszindulatú, de pár millió dollárt fog hozni a szerzőnek, Kitty Kellynek, aki már írt hasonló életrajzot Jackie Kennedyről és Frank Sinatráról is. Ezzel a könyvvel már nem árthat a nyolcvanéves

expresidentnek, Ronald Reagannek, mert hogy megcsalta-e a felesége vagy sem, az nem változtat azon, hogy kitűnő President volt. Szerették és respektálták nemcsak az USA-ban, de az egész nyugati világban. Nancyról, First Ladyről, ezt nem mondhatjuk el...

Ez a csontvázra fogyasztott nő határozottan ellenszenves volt, aki úgy akart kinézni, mint a modellek, akiken a kreációkat bemutatták. Csakis a legdrágább divattervezők szalonjaiba ment, volt, hogy huszonháromezer dollárt is kifizetett egy estélyi ruháért. Bár sokak szerint azt is elvárta, hogy neki ingyen adják oda a ruhákat, mert hiszen nagy reklám, ha ő, a sikkes, ragyogó First Lady abban jelenik meg. A fodrászát mindig magával vitte, még Európába is, Charles angol trónörökös esküvőjére. Az arca már ijesztő volt a sok arcfelvarrástól, a szemöldökét olyan magasra varrta a plasztikai sebész, hogy úgy nézett ki, mintha mindig csodálkozna.

Igaz, lett is volna oka csodálkozni, mikor például a Buckingham-palotában teázott őfelségével, az angol királynővel. Hát erre a szerepre biztos, hogy soha nem számított... Csak pár szavas kis szerepei voltak, mikor még Hollywoodban élt, és Kitty Kelly szerint mindenkivel lefeküdt egy szerződés érdekében. Már harmincéves volt, mikor Ronald Reagan, a jóképű cowboyszínész megismerkedett vele. Három hónapja jártak együtt, mikor Nancy az ócska, de jól bevált trükkel megfogta Reagant. - Másállapotban vagyok - zokogta. Ronald Reagan erre elvette feleségül, és hat hónapra meg is született a kis Patti, aki szerencsére kiköpött apja volt. (Hasonlíthatott volna másra is...)

Nancy befejezte amúgy is sikertelen színésznői kísérleteit, és nagyon élvezte, hogy rövidesen Kalifornia állam First Ladyje lett.

Reagen hátat fordított Hollywoodnak, és teljesen a politikának szentelte életét. Közben még egy gyerekük született, Ronny, akinél csúnyább fiút még nem láttam. Nancyre hasonlított, ami pech! Baletttáncosnak készült, de később rádióriporter lett, és időnként cikkeket írt a Playboy magazinba.

Mindenki meg volt győződve, hogy homoszexuális, de Kitty Kelly

könyve szerint nem az. Mert már tizenhét éves korában viszonya volt Ricky Nelson, a híres énekes negyvenéves feleségével. Egyik gyerek sem kapott túl sok szeretetet a szülőktől, sőt Nancy, havaiamiért megdühödött, képes volt a hajkeféjével arcul ütni a szép kis Pattit.

Nancy sohasem fényképeztette magát a gyerekeivel, ellenben mindenütt a világon a Presidenttel kézen fogva jelent meg. Mintafeleség volt. Vagy csak szeretett szerepeim? Kiszállni az elnöki különgépből, elvégre az USA-President hitvese. Arcára fagyott, mesterkéltséggel mosolyát már kezdték unni öt világrész tévénezői. Hogy közben megcsalta a férjét, erre senki sem gondolt...

Mégpedig Frank Sinatra volt az, aki feljárt hozzá a Fehér Házba löncsölni. A hátsó bejáraton ment be, és ilyenkor bezárkóztak a privát lakosztályba.

A Fehér Ház személyzete természetesen tudott erről az idillről, de volt eszük, és befogták a szájukat. Ezek a romantikus löncsök általában két-három órát tartottak. Ezalatt a telefont sem volt szabad odakapcsolni, még akkor sem, ha a President telefonált valahonnan.

Amit legjobban csodálunk: mit szólt ehhez Sinatra szép felesége, Barbara? És Sinatrának mi tetszett ezen az aszalt szilva kinézésű öreg nőn? Talán csak az imponált neki, hogy First Lady. Na meg Nancy, ha már félre akart polkázni, miért nem egy fiatalabb udvarlót választott, miért Old Blue Eye-t, ahogy Sinatra magát nevezi. Mert az „öreg kék szemű” már pocakosodik, kopasz fejére beültetett néhány hajszálat, a hangversenyeire már nem tolonganak úgy, mint egykor.

Ami Ronald Reagan illeti, a könyv szerint ő sem volt kimondottan szent. Még hollywoodi színész korában igen erőszakosan tette magáévá a Selene Walters nevű, tizenkilenc éves, szőke starletet. Egy Christine Larson nevű svéd szépséggel hónapokig járt, és mikor mégsem őt, hanem Nancyt vette el, lelkileg összeomolva mondta neki: „Most az életemnek vége!...”

Nancyról nagyon sok rosszat ír a könyvben Miss Kelly. Ha csak a fele igaz, már az is sok! Hogy több millió dollárt gyűjtött a kábítószer elleni küzdelemre, de ennek csak egy kis részét látta a nemes célú intézmény. Hová lettek a milliók? Ha nem saját magáról volt szó, akkor igazán takarékosnak bizonyult. A rengeteg ajándékot, amit kaptak, átcsomagolva másoknak adta, nagy grandezzával. Előfordult, hogy valaki a saját karácsonyi ajándékát kapta vissza.

Életének talán legborzasztóbb pillanata az lehetett, mikor az egyik mellét, rák miatt, le kellett venni. Nem tudta eltitkolni, és így mindenki tudta, hogy a dekoltált, félvállas estélyi ruhában az egyik melle hiányzik. Hiúságára ez volt a legnagyobb csapás. Miért nem vett példát Betty Fordról, aki szintén First Lady volt, mikor ezt a súlyos operációt elszenvedte? És Happy Rockefeller, a Vice President felesége is csodálatos hősiességgel viselte el sorsát. Mindketten élnek, egészségesek, és bátorságukkal, nyíltságukkal sok ezer hasonló sorsú nő életét mentették meg.

Nancy, az öreg divatbáb soha senkinek az érdekét nem vette figyelembe. Miért törődött volna bárkivel, ha saját gyerekei sem voltak fontosak a számára?...

Most ez a könyv, amelyért nagyon elítélem Kitty Kellyt, teljesen tönkretette azt a mesterséges nimbuszt, amit Nancy teremtett maga köré.

GERALDO, A GENTLEMAN...

Eddig csak arról volt nevezetes ez a Geraldo Rivera, hogy egy délutáni „talk-show”-ja van. Hogy micsoda alakok szerepeltek műsorában, kiktől kért interjút, engem nem érdekelt.

Férfiak, akik egymással boldog házasságban élnek, vagy háromszáz fontos nők, akikért kis, sovány férfiak rajonganak. Vagy anyák, akik negyven éve nem látták egyetlen gyermeküket, mert kitették egy kosárában a templomajtó elé, és most véletlenül

ráakadtak.

Geraldo személye is ellenszenves volt nekem. Legalább egy rendes zakót vett volna fel, de ingujjban jelent meg, piros nadrágtartóval. Fekete, dús bajszával, göndör hajával úgy néz ki, mint valami levitézlett torreador, vagy inkább egy pincér a Harlemből.

Hát most könyvet írt, melynek címe: Exposing Myself... (Megmutatom magam...). Hiszen ha csak magát mutatná meg, az nem lenne baj. De azokat a hölgyeket is megmutatja, akik nem tudtak ellenállni neki. Akik a karjaiba omlottak, mert ilyen férfi, mint Geraldo, eddig nem jelent meg az életükben. És nehogy azt higgyük, hogy olyan nőcskékről ír, akik a 42nd Street és a Broadway sarkán sétálnak esténként... Akkor ki venné meg a könyvét?

De ha világhírű neveket dob be, a First Ladyt, egy világbajnoknőét, szenátorfeleségét, filmsztárét, az már igen, az már érdekli a közönséget. Pontosán részletezi a legintimebb jeleneteket... Valamikor teljesen elképzelhetetlen volt, hogy egy gentleman elárulja, mi történt közte és a vele szerelmi kalandba keveredett hölgy között.

Emlékszem, sok éve Londonban voltam, és egy érdekes színdarabot láttam. A férfi főszerepet Sir Lawrence Olivier játszotta. Ezt a gentlemant gyilkossággal gyanúsítják. Tökéletes alibije volna, mert a bűntény elkövetésekor egy társaságbeli dáma budoárjában tartózkodott... De a gentleman, nem akarván a hölgy jó hírét kockáztatni, inkább szembenéz a súlyos váddal. Hát Geraldót nem faragták ilyen fából, az biztos. Ő egy olyan gentleman, aki leírja izgalmas találkozását a kanadai volt First Ladyvel, Margaret Trudeau-val, Kanada volt miniszterelnökének, Pierre Trudeau-nak elvált feleségével. És milyen romantikusan indult! Itt New Yorkban, a Central Park taván csónakáztak, mint az ifjú szerelmesek. Azután egy elhagyott, bokrokkal szegélyezett parton kötöttek ki. A kék szemű, hideg mosolyú, előkelő angol szépség egyáltalán nem viselkedett hűvösen. Sőt... Meglepő szenvedélyességgel simult Geraldo ölelő karjaiba, mint aki eddig nagyon sokat mulasztott, és

most igyekeznek mindezt kárpótolni. A viszony, amely a Central Park bokrai között kezdődött, elég sokáig tartott.

A kanadai First Lady után következett Wimbledon First Ladyje. Chris Evert, a tenisz-világbajnoknő. Állítólag ő sem volt képes Geraldónak ellenállni. Minden teniszmeccsnél fontosabb volt neki ez a tüzes vérű spanyol férfi, aki „megtanította a szerelemre”. A tréner kétségbe volt esve, mikor meglátta Chris Evertet a pályán álmosan és fáradtan a Geraldóval töltött viharos éjszakák után. Egy másik nagy hódítás Marian Javits volt. Ez már itt, New Yorkban történt. Jacob Javits szenátor sikkes, elegáns feleségével, Mariannel valamilyen partin ismerkedett meg Geraldóval. Csak egymásra néztek, és már érezték, hogy nincs türelmük kivárni az estét vagy egy másnapi randevút. Állítólag Marian kiment a fürdőszobába, és intett Geraldónak, hogy diszkréten, feltűnés nélkül menjen utána. És Geraldó ment... Ebben a luxus fürdőszobában, ahol a plafonon és a falakon is körös-körül tükrök voltak, történt meg közöttük, aminek nem lett volna szabad megtörténni...

Ez a viszony is elég sokáig tartott. Javits szenátorról azóta elnevezték a pazar Javits Centert, azt a monumentális épületet, ahol nagy kultúresemény zajlanak. A szenátor most, hogy ez a könyv megjelent, bizonyára forog a sírjában. Aztán részletes leírás következik a Bette Midler-kapcsolatról.

Bette nemcsak sztár, énekesnő, de kitűnő színésznő is. Filmjeivel nagy sikert arat. Szépnek épp nem mondható, de szuperszexi. Dekoltált ruhái nem sokat takarnak. Geraldó szerint a szerelemben fáradhatatlan volt, és ezt persze a partnerétől is elvárta. Hát ezek szerint jobb partnert nem is választhatott, mint Geraldót (írja szerényen önmagáról a finom gentleman). Bette Midler azóta férjhez ment, két gyereke is van. Ha majd felnőnek, nem lesznek elragadtatva mindattól, amit a mamájukról az ellenállhatatlan férfi megírt...

Ami a saját házasságát illeti, Geraldó Kürt Vonnegutnak, a híres írónak a leányát, Edie-t vette el. Miért nősül meg egy ilyen alak? Már

a nászúton megcsalta feleségét, még hozzá két nővel egyszerre. Ezt igyekeznek humoros megvilágításban leírni. Ha a perverzitás és erkölcstelenség szórakoztatja az olvasókat, akkor érthető, hogy Geraldo - aki mindennek nevezhető, csak nem diszkrét gentlemannek - megírta szexuális tapasztalatait. De a Bantam kiadóvállalatot; mégsem értem!

Van erre mentség, ilyen életrajzot piacra dobni? Nem félnek a sajtóperektől? Michael Levine, a volt kanadai First Lady-nek, Margaret Trudeau-nak az ügyvédje már nyilatkozott a New York Postban. Szerinte a Margaret Trudeau-ra vonatkozó részletek valótlanok. Egy szó sem igaz belőlük, az egész csak Geraldo Rivera beteges fantáziájának túlfűtött képzelgése...

KI ÖLTE MEG A FÉLVÉR LITÁT?

Florida legelegánsabb fürdővárosa Palm Beach. Már évtizedek óta ide építették pazar villáikat a multimilliomosok. A csodálatos pálmaligetek között ezerszínű trópusi virágcsodáktól körülvett álompaloták, errefelé, ahol a legkékebb az óceán, és mindig felhőtlen az ég. Szébb jachtok horgonyoznak itt, mint Monte-Carlóban, és állandó társasági élet van.

De nem elég gazdagnak lenni, az is fontos, hogy előkelő legyen valaki, hogy bevegység az exkluzív társaságba. Hogy mindenki milyen sznob, arra jellemző, hogy húsz évvel ezelőtt, amikor még élt a windsori herceg, ha feleségével, Wallisszal megjelent egy partin, a boldog háziasszony diszkrétén átnyújtott neki egy borítékot. Ebben ötezer dollár volt. (Abban az időben ez sok pénznek számított, de megérte, mert másnap a társasági rovatban olvashatták, hogy partijukon jelen volt a hercegi pár.)

És legyünk őszinték, ha Las Vegasban egy énekesnő ennyit kap a fellépéséért, hát akkor egy volt angol király pláne megér ennyit... Palm Beachen a válásokat csendben és nagyon finoman intézik.

Kivéve a néhány éve lezajlott Pulitzer-válást. Nekünk, magyaroknak ez különösen érdekes volt, hiszen a playboy Pulitzer Péter a magyar újságkirály, Pulitzer József unokája, akinek sok milliós alapítványa az újságírók Oscarja. Pulitzer elvette a nagyon szegény Roxanne-t, aki nem volt oly szende, mint Cyrano de Bergerac Roxanne-ja. Hát nem. A butler szerint előfordult, hogy három fiatalember is volt az ágyában, egy néger sportoló, egy kubai énekes és egy szőke tenisztréner. Hát nem unatkozott... Azóta elváltak, és már mindenki el is feledkezett róluk.

Most még nagyobb és izgalmasabb válóper foglalkoztatja a Palm Beach-i társaságot. Ezúttal egy titokzatos gyilkosságról is szó van... A multimilliomos James Sullivantól, kinek tengerparti villája ötmillió dollárt ér, válni akar Suki nevű koreai felesége. Ez a nő egy igazi ázsiai szépség, eddig már több férjet „fogyasztott”. A bíróság előtt meglepő vallomást tett. Azért akar válni Sullivantól, mert fél, hogy őt is megöleti...! Őt is? Hát igen, egyszer, miután több konyakot ivott meg, bevallotta, hogy első feleségét, Litát ő intézte el... (Ez egy finom kifejezés, havalaki bérgyilkost fogad fel.) Lita is szép volt, de félvér.

Sullivannek, aki üzleti vonalon zseniálisnak bizonyult - rengeteg likőrüzlete volt -, úgy látszik, társadalmi vonalon nem volt kritikai érzéke. A négernek számító feleséggel Palm Beach-re költözött, egy csodálatos villába. Azt remélte, hogy a társaság beveszi őket, de soha senki nem hívta meg. A klubban sem lehetett tag. Palm Beachen csak a pincérek, szobalányok, sofőrök voltak négernek, de nem a feleségek!

Lita szenvedett attól, hogy így ki vannak közösítve, és elköltözött Atlantába. A válóper megindult, és egy nappal a tárgyalás előtt különös dolog történt. Lita részére virág érkezett, pompás, rózsaszín csokor, melyet egy küldönc hozott. A küldönc fején az egyik virágszalonnakapja volt. Lita nyitott ajtót, meglepetéssel látta a szép rózsákat, de a nagyobb meglepetés ezután következett. A csokor alatt egy revolver volt, és a „küldönc” egyetlen lövéssel fejbe lőtte a

szerencsétlen teremtetst.

Egy ideig James Sullivant gyanúsították, hogy ő bérelt fel valakit, ami lényegesen olcsóbb megoldás, mint egy válóper. De aztán tökéletes alibit bizonyított, nyilván kitűnő ügyvédje volt. Tudjuk, hogy az USA-ban a milliomosokról mindig kiderül, hogy ártatlanok, vagy legrosszabb esetben elmebetegek. Kilenc hónappal Lita titokzatos halála után James újra megnősült. Hát ezt a koreai szépséget sem vette be az előkelő társaság.

Sukinak igen nagy igényei vannak, havi kilencezer dollár tartásdíjat követel, sőt a vagyon felét is, na meg az óceánparti villát, melynek értéke ötmillió dollár.

Közben kiderült róla, hogy számos házasságtörést követett el, lehetséges, hogy ő is egy rózsacsokrot és egy golyót kapott volna, de így megúszta. És a Palm Beach-i társaság most kíváncsian várja a fejleményeket, mi fog még kiderülni James Sullivanról, aki mindig tévedett, mikor feleséget választott...

ANGLIÁBAN NINCS HALÁLBÜNTETÉS

Hát ez igazán szerencse, mert aki őfelsége, az angol királynő kalapjait tervezte, az megérdemelné, hogy felakasszák... II. Erzsébet királynő megérkezett Washingtonba, férjével, Fülöp herceggel, udvarhölgyével és megszokott kíséretével. A szenátusban beszédet mondott, és senkinek nem volt annyi esze, hogy egy dobogót tegyen a nagyon alacsony termetű uralkodó alá. Így a zsúfolt sorokat megtöltő USA-politikusok nem láthatták a királynő finom arcát, csak az elébe tett mikrofonokat, és felette azt a borzalmas lila kalapot.

A kalap imbolygott a levegőben, olyan volt ez, mint valami rosszul sikerült bűvészmutatvány.

Még nagyobb ügyetlenség vagy mondjuk baklövés volt a protokoll

részéről, ami Miami-ban történt. Tudjuk, hogy államfők, ha más országokba ellátogatnak, megkoszorúzzák az ismeretlen katona sírját, vagy elmennek valamilyen árvaházba, és megsimogatják a gyerekek fejét. A királynő Miami-ban a hajléktalanok menhelyét tisztelte meg látogatásával. Itt egy kövér, öreg néger asszony odaugrott hozzá, átölelte és megcsókolta. Nagyon kínos volt.

Tudvalevő, hogy a királynőhöz még hozzáérni sem szabad. Akinek kitüntetésként kesztyűs kezét odanyújtja, csak mély meghajlással, vagy (ha angol alattvaló) térdet hajtva fogadja ezt a rendkívüli megtisztelést. A brit követségen, ott jól sikerült a fogadás, nem volt semmi zökkenő. Ellenben egy szerencsétlen véletlen, hogy ugyanazon a héten, mikor őfelsége itt tartózkodott, a Star című magazinban egy olyan cikk jelent meg, amit jobb lett volna elsüllyeszteni a szerkesztőség papírkosarába. A május 28-i számban, a címlapon ott volt Edward hercegnek, a királynő legfiatalabb fiának a képe...

Sajnos a királynőnek nincs túl sok öröme a gyerekeiben. Kezdve Charlestól, a trónörököstől, akinek a házassága a gyönyörű Dianával, úgy látszik, nem sikerült. Nincs olyan hét, hogy ne írnanak arról az újságok, hogy mennyire elhidegültek egymástól, előfordul, hogy hetekig nem is találkoznak. A két kisfiúcska sem tartja össze őket. Diana, mielőtt walesi hercegnő lett, egy londoni óvodában tanított. Bár kitűnő származású (Lady Spencer), ősei mind a királyi családdal rokonságban álló arisztokraták, de teljesen elszegényedtek. Saját maga által kötött pulóvereket, olcsó esőkabátot viselt. Autóbuszon járt a munkahelyére, még kocsija sem volt.

Most, ha kiszáll a Rolls-Royce-bói a csodálatos ruhákban, remek prémekben, őt tartják a világ legelegánsabb asszonyának. Mellesleg jó anya, sokat foglalkozik a két fiával - na de Charles, a trónörökös nem foglalkozik vele...

Aztán itt van a királynő egyetlen leánya, Anna hercegnő. Nem nevezhető szépnek, nagy szenvedélye a lovas sport. Ezért ment

feleségül a polgári származású Mark Philipp kapitányhoz, aki olimpiai versenyző. Sajnos, ez a házasság sem sikerült. Hogy kinek a hibája? Állítólag Anna hercegnőt nemcsak a lovas sport érdekli, de a fess lovastisztek is... Mark viszont könnyen vigasztalódik szépségkirálynőkkel, sőt call girlökkel. Két gyerekük van, legutóbb az a hír is napvilágot látott, hogy az egyik gyerek gyanús módon hasonlít egy testőrtisztre...

Már külön élnek, és bár a válás az anglikán vallás szerint bűnnek számít, és az egyház feje az uralkodó, mégis el fognak válni. Őfelsége második fia, Andrew herceg boldog házasságban él Sarah Fergusonnal. Ez a vörös hajú, vidám mosolyú teremtmény, akit Fergie-nek becéz az egész világ, már szült két szép gyereket, és igazán jól viselkedik. A baj csupán az, hogy az angolok nem tudják elfelejteni, hogy mielőtt a királyfi elvette, öt évig együtt élt egy autóversenyzővel. Hát ez letagadhatatlan. Szülei sem kimondottan a puritán angol erkölcs mintaképei. Mamája évekkor ezelőtt megszökött egy argentin lovaspóló-játékoskal, papája, Ferguson őrnagy viszont, ki a királynő férjének lovaspólócsapatát trenírozza, gyakran jár bordélyházakba szórakozni...

Hát persze Fergie még mindig sokkal jobb választás volt Andrew hercegnek, mint előző szerelme, ő, egy amerikai pornósztár. Most aztán itt van Edward herceg. Már az is rosszul hatott, hogy kilépett a tengerészeti akadémiáról. Kijelentette, hogy ő inkább színész szeretne lenni, mint tengerésztiszt. Ez még viccnek is rossz, őfelsége fia mint színész?... Edward szeretett utazgatni, New Yorkba is eljött. (Vesztére.) Itt a híres Helmsley Palace nevű hotelben szállt meg, mely eleganciában felveszi a versenyt még a Buckingham-palotával is. Sokat olvashattunk a tulajdonosokról, Harry és Leona Helmsleyről, kiket adócsalással vádoltak.

Övék mellékesen az Empire State Building is, mely a világ legmagasabb épülete volt, azt hiszem, 120 emelet. (Most éppen ja japánok alkudoznak rá, meg is fogják venni. De mit nem vesznek meg?...) Tehát Edward herceg itt szállt meg. Itt egy Duane Hoffman

nevű „major-domo” volt alkalmazva, és most, hogy elbocsátották a Helmsley Palace hotelből, szívesen nyilatkozik. Négy évig volt ott, ezalatt meglepően érdekes emberekkel találkozott. Ebben az exkluzív interjúban elmondja, hogy mikor Edward, az angol királyfi megérkezett, megkülönböztetett figyelemmel fogadták. Duane Hoffman azonnal érdeklődött, vannak-e különösebb kívánságai.

Hát voltak...

- Arra kért, hogy nagyon diszkréten intézzem, de azt szeretné, ha este felküldenénk a lakosztályába egy kellemes modorú fiatalembert. A látogatása persze egész éjszakára szólna. Rögtön Kirkre gondoltam, ez egy huszonkét éves, lányos képű gentleman, az ára nyolcszáz dollár. (Ezt is le lehet számlázni a brit követségnek.)

- Én magam kísértem fel Kirköt a hátsó, személyzeti liften a királyfihoz. Másnap reggel eszembe jutott, jó lesz figyelmeztetni, hogy nyolckor már esetleg jöhetnek a szobalányok takarítani, vagy a cipőket kivinni pucolásra. Bekopogtam tehát. Edward herceg csak fürdőköpenyben volt, mezítláb. Az ágy mellett üres pezsgőspoharak. Kirk már éppen öltözködött. Edward átölelte, és mintha ott sem lennék, szájon csókolta, majd megköszönte neki a gyönyörű éjszakát... (Kirknek már a zsebében volt a nyolc százás. Ebből persze leadott nekem.)

Legközelebb Edward herceg 1987 tavaszán érkezett New Yorkba. Természetesen ismét a Helmsley Palace hotelben foglaltatott szobát. Első dolga volt, hogy engem felhívatott, és kért, megint hozzam össze Kirkkel. De sajnos Kirk már nem volt New Yorkban, leköltözött Kaliforniába. Ott ugyan nincsenek hercegek, de akadnak multimilliomos businessmanek, filmesek, akik szintén szívesen fizetnek ilyen szép fiúnak. De itt volt egy másik fiatal gentleman, a szintén kék szemű, szőke Hans.

Több ízben küldtem fel Merw Griffinhez, ha itt szállt meg nálunk, a Helmsleyben. Ő is nagyon meg volt elégedve vele... Hans valóban jóképű volt, és mikor másnap korán felmentem, örömmel láttam, hogy a királyfi tőle is csókkal búcsúzik. A hálószoba most is tele volt

konyakos- és pezsgősüvegekkel. Nekem a lényeg, hogy a nyolcszáz dollárból megkaptam a megfelelő százalékomat. Hogy mindez igaz-e, vagy sem, ki tudja. Lehet, hogy csak Duane Hoffman meséi. De semmi esetre sem hatnak ránk olyan romantikusán, mint Offenbach örökszép operája, a Hoffmann meséi.

HOLLYWOOD

OSCAR

Már többször elhatároztam, hogy az Academy Awardot nem fogom megnézni. Éjfél utánig elhúzódik, és halál unalmas. Hiába mondják meg a kitüntetetteknek, hogy röviden köszönjék meg a kis aranyozott szobrot és a velejáró nagy dicsőséget, mindenki hosszú hálahörgésbe kezd.

Először a jelentéktelenebb művészek kerülnek sorra: a dízlettervezők, technikai szakemberek felrohannak a színpadra, és boldogan veszik át a szobrocskát. Megköszönik az Akadémiának a díjat - ami rendben van. Aztán a kollégáknak, akik nélkül nem lett volna ilyen siker. Felsorolnak nyolcat, persze a kihagyott kilencedik halálosan megsértődik. Aztán széttárt karokkal, átszellemült arccal köszönik meg odaadó feleségüknek, hogy mellettük állt, hogy művészi munkájukat végezhessek. Közben mindenki olvasta, hogy a feleség megszökött egy gitárművésszel, és csak nemrég tért vissza, mert a gitáros fogott magának egy fiatalabb nőt. Köszönik édesanyjuknak, aki most biztosan boldogan nézi a televízióban a fiát. Mindig hitt a tehetségében, és serkentette az ambícióit.

Hát a néni bizony már nem nézi, mert teljesen vak, és a nursing home-ban, ahová bedugták, egyébként is elromlott a tévé. Apját is hálásan emlegeti, aki sajnos nem élte meg ezt a nagy sikert, de mindig arra tanította, hogy a becsületes munka eredményt hoz. (Azt, hogy a megboldogult papa börtönben halt meg, mert csekkeket hamisított, szerencsére csak kevesen tudják.) Amíg Bob Hope konferált, más volt... És a műsort tarkító számok? Madonna...

Próbálta utánozni Marilyn Monroe-t, de nem sikerült. Közönséges volt, minden mozdulata erőltetett, az éneke szinte trágár. A platinaszőkére festett hajával, busa, koromfekete szemöldökével még csak csinosnak sem nevezhető. Szerencse, hogy jelenlegi kedvence, Michael Jackson nem szerepelt. Ez a néger szupersztár, aki milliókat keres már régen nem hasonlít önmagára. Aki látta gyerekkori képeit, csak bámult, hogy a sebészet ma már mire képes. A vastag orrból, duzzadt szájából kivágtak egy csomó húst, így most keskeny orra van, keskeny szája, bongyor haja kisimítva, és fekete bőre valamiféle csodainjekcióktól kivilágosítva. Csak a kezei maradtak feketék, épp ezért visel mindig kesztyűt. Vannak fura szokásai: például oxigénsátorban alszik. Hogy kivel - az titok... Egy időben mindenütt egy tizenkét éves fiúcskával jelent meg, aki ugyanolyan fantasztikus egyenruhát, aranyzsinóros dolmányt viselt, mint ő. Mostanában egy Bubbles nevű kis csimpánzot vezet, azt csókolgatja, imádja. Hát ez ízlés dolga!

De térjünk vissza az Oscarra... A legjobb színész díját Jeremy Irons nyerte el, jóképű angol színész, de szmokinghoz miért hord tornacipőt...? Ez lenne a divat most Londonban?

Még jó, hogy Cher nem lépett fel idén. Tehetséges nő, csak miért képzelem, hogy mindenki a testére kíváncsi? Átlátszó csipkeruhái vannak, melyek csak itt-ott takarnak valamit. Eddig állítólag tizennyolc plasztikai műtéten esett át - hasából elvettek pár dekát, melleihez viszont hozzátettek -, s már semmi sem valódi rajta. Ezt persze a bulvárlapok pletykálják. Boyfriendjei - a péklegénytől kezdve, aki nagy szerelme volt - átlag húszévesek. Megmondta őszintén, hogy ezekkel nem unatkozik az ágyban... A lánya, Chastisy huszonhárom éves, leszbikus hajlamú, s nagyon büszke erre. Fia csak tizenöt éves, az ő szexuális hajlamairól még nem vagyunk tájékoztatva.

Itt nem marad semmi titok. Azt is tudjuk, hogy Oprah Winfrey, a sikeres délutáni talk-show néger hostesse évi negyvenmillió dollárt keres. Meglepő, hogy milyen vendégei vannak, kik adnak neki

interjút. Ezeknek ő ad erkölcsi tanácsokat... Férje sosem volt, jelenlegi boy-friendje a félvér Stedman Graham, akihez talán hozzá fog menni, talán nem. Akit érdekel, olvashat erről a problémáról, avagy arról, hány fontot fogyott Oprah és hányat hízott vissza. Azt is többször elmondta már, hogy tizenkét éves korában erőszakot követtek el rajta. (Pedig nem is ment el a Kennedy-villába, Palm Beachre...)

Az Oscar-est fénypontja, természetesen Sophia Loren volt. Változatlanul gyönyörű. Két fiával, Carlóval és Eduardóval jelent meg, s elkísérte férje, a huszonöt évvel idősebb Carlo Ponti is.

Sophia Loren meseszerű karrierjét Pontinak köszönheti, ő fedezte fel a szegény nápolyi kislányt, aki a háború alatt éhezve kéregetett a katonáktól. Most múkincsekkel zsúfolt palotái vannak Olaszországban, Franciaországban, és birtoka itt, Kaliforniában. Tehetségével és egyéniségével megigézte az egész világ moziba járó közönségét.

Mikor az első Oscart kapta - Az Egy asszony meg a lánya című filmért, még egészen fiatal volt. Azóta hány filmet vitt sikerre, nem tudom, de senki sem hasonlítható hozzá. Jane Fonda is jó színésznő, nyert ő is Oscaroikat, de mégsem szeretik. Azt, hogy Hanoi-ban az amerikai katonák ellen uszított, sosem bocsáthatjuk meg neki. Jelenleg Ted Turner a vőlegénye, a multimilliomos tévés nagymogul. A színésznő most már nem politizál - hát jobb - is, hogy abbahagyta.

Vanessa Redgrave viszont, aki Anglia legjobb színésznője, túl sokat dicsőítette Szaddam Huszeint, és túl sokat agitált a palesztin terroristák érdekében, már nem jöhet ide, New Yorkba. A Broadwayen tervezett vendégszereplését lemondták. A színész ne politizáljon, maradjon csak a világot jelentő deszkákon. Kivétel csak Ronald Reagan volt, a cowboy-színész, akiből kitűnő USA-elnök lett.

APÁK HOLLYWOODBAN (de házasság kizárva)

A leghírhedtebb „playboy”, aki most ünnepelte ötvennegyedik születésnapját, egyszerre apának érzi magát. Warren Beatty, aki több ízben közölte a sajtóban hogy eddig 1299 nője volt, és nevekkkel is szolgált az érdeklődő riportereknek, most semmi másra nem vágyik, mint hogy végre apa legyen.

Ahány híres sztár van vagy volt Hollywoodban, az mind szerepelt Warren izgalmas múltjában. Van, aki bevallja, van, aki tagadjavele való kapcsolatát... Például Joan Collins, a Dynasty sztárja, és életben is femme fatale, megírta önéletrajzát, és abban úgy említi meg Warren Beattyt, mint a szex világbajnokát...

A legutóbbi nagy szerelme (ha az efféle kapcsolatot szerelemnek lehet nevezni Madonna volt. Legutóbbi filmjében, a DickTracyben Madonna volt a sztár. Énekelt, vonaglott, mindent elkövetett, ami a sikerhez kell. Mégsem volt sikere, és Warren ráfizetett erre a produkcióra. Ugyanis újabban nemcsak játszik a filmjeiben, de rendező és producer is. így nem csoda, ha Madonna összebarátkozott vele, hogy megkapja a női főszerepet. Ezt a Madonnát egyszerűen nem bírom! Már az is felháborít, hogy pont Madonna néven dobta be magát a show businessbe. Ha a televízióban szerepel, amint hirdeti koncertjeit vagy clipjeit - hát inkább a japán autók hirdetéseit vagy a mosóporok reklámjait nézem. Azoktól legalább nem fordul fel a gyomrom.

Mikor Marilyn Monroe-t próbálja utánozni, az a legszörnyűbb! Most, hogy a Warren Beatty-filmnek nem volt sikere, hamar szakított Warrennel, és új boyfriendje egy húszéves néger táncos. Ki is jelentette, hogy nemcsak a színpadon szenzációs, de a bedroomban is. Warren, a legendás nőcsábász, erre mit tehetett? Hogy nimbuszát ne hagyja megtépázni, azonnal kikezdett Annette Beningszel, aki szintén a lánya lehetne. Ez az Annette színésznő,

főleg arról nevezetes, hogy aktképei jelennek meg a különböző magazinokban.

Az udvarlásnak most meglett az eredménye, Annette Benings gyereket vár, és így az ötvennégy éves Warren végre apa lesz. Házasságról nincs szó... Mit szól ehhez az örömhírhez Warren nővére, Shirley MacLaine? A kitűnő sztár, aki tehetséges író is, még nem nyilatkozott.

Jó néhány éve annak, hogy Shirley MacLaine-nel megismerkedtem. Itt, New Yorkban a Pen Club adott a tiszteletére koktélpartit abból az alkalomból, hogy egy könyve jelent meg, melyet kínai útjáról írt. Ez nem sokkal azután volt, hogy Nixon a „ping-pong” kapcsolatokat felvette a vörös Kínával. A Pen Club a hétfői klubnapokat a nagyon elegáns Hotel Pierre különtermében tartotta. Ahányszor egy angol nyelvű könyvem megjelent, és én rajta voltam a New York Times bestsellerlistáján, én is díszvendég voltam a Pen Clubban.

Most MacLaine volt a díszvendég. Bevallom, kíváncsi voltam a hollywoodi sztárra, akit sok filmben láttam. Remekül táncolt, hiszen egykor táncosnő volt a Broadwayen. Ez alkalomra felvettem egy fiitteres koktélruhát, hogy megfelelően stílusos legyek, ha ilyen sztárral kerülök össze. Ezúttal a partit nem a Pierre Hotelben tartották, hanem egy East Side-i magánklubban.

A kapu előtt az utcán csoportosulás volt egy fekete Rolls-Royce körül. A livrés sofőr magyarázta, hogy ne várjanak, mert Miss MacLaine sokáig fog időzni, és különben sem ad az utcán autogramot. Ez igen!... - gondoltam. Ilyen Rolls-Royce-szal érkezni, akár az övé a kocs, akár a kiadó bocsátotta a rendelkezésére! Felmentem a liften, a terem tömve volt. A titkárnő rögtön odavezetett a sztárhoz. Hát meglepődtem. Mindenki ki volt öltözve a tiszteletére, nemcsak én voltam koktélruhában, majdnem mindenki. De ő?

Szürke, kissé gyűrött nadrágban, pepita zakóban, melynek könyökén drapp bőrpacsnik - ezeket még férfiöltönyökön is utálom.

Fűzős sportcipőt viselt és egy olcsó, piros pulóvert. Az arcán semmi make-up, nagyon szeplős volt, a szemét rövidlátósan húzta össze és hunyorgott. Mikor a titkárnő bemutatott, hogy én vagyok a magyar bestseller író, meglepve mért végig.

- Azt hittem, a magyar nők mind alacsonyok és kövérek!

- Hát tévedett, Miss MacLaine... - mondtam. - Mert látja, én még magasabb vagyok, mint maga!...

Erre nem reagált.

- Voit már Kínában, Miss Kenneth?... - kérdezte. - Nem, és nincs is szándékomban odamenni!

- Pedig érdemes! Bámulatos, hogy az a rendszer mit tud produkálni. Ha látná, hogy milyen szorgalommal dolgoznak a nők is a rizsültetvényeken...

- Ezért kár volna odamennem, ezt már láttam Magyarországon, ahol két éven át dolgoztam rizsföldeken. Persze kényszer munkán... És ezért vagyok itt, Amerikában...

Amit még gondoltam magamban, azt nem mondtam ki. Hogy könnyű úgy dicsérni a kommunista rendszert, ha valakit Rolls-Royce vár lent a kapu előtt. De térjünk vissza a többi, hollywoodi playboyra, akik most apák lesznek.

Az ugyancsak ötvennégy éves Jack Nicholson, aki hosszú évekig járt Angelica Houstonnal, a világhírű rendező leányával, most egy fiatal, ismeretlen nővel egyszerűen összeköltözött. Hogy ez valami összefüggésben lenne azzal, hogy Houston meghalt, és már nem jelent a kapcsolat annyit, mint eddig? Lehetséges... Bár Nicholson jó színész, de természetesen mint hősszerelmes már nem jöhet számításba. El van hívva és erősen kopaszodik. De ennek a Rebecca Broussard-nak, úgy látszik, tetszik. Annyira, hogy szült neki egy kislányt, akit Lorraine-nek kereszteltek. Házasságról itt sincs szó... Végül a harmadik playboy, John Travolta. Ő legalább fiatal, csak harminchat éves.

Szupersztár, a filmjei nagy sikert aratnak az egész világon. A Kelly

Preston nevű, nagyon csinos hölgyike, ha eddig olyan ábrándokat ringatott magában, hogy ő is filmszerepet kaphat - most jobban járt. Egy bölcsőt ringat majd, s benne John Travolta bébijét. Ha Travolta nem is veszi el, de közel került a számlálatlan dollármilliókhöz. És ha netán vége lesz a szerelemnek, akkor perelhet. Egyelőre azonban tart a szerelem, és a szívdöglesztő Travolta boldog és büszke, hogy apa lett. De persze ne képzeljük el úgy ezeket a hollywoodi apákat, hogy majd a Sunset Boulevard-on tologatják a babakocsit...

ELISABETH TAYLOR ISMÉT FÉRJHEZ MEGY

A világ legszebb asszonya, Hollywood legnagyobb sztárja most ismét az oltár elé vonul. Az új férj egy teherautó-sofőr, Larry Fortensky. Elég nagy kontraszt ahhoz képest, hogy legutóbbi férje, John Warner szenátor volt, aki sokáig mint hadügyminiszter működött.

Ez a Fortensky, mikor legelőször feltűnt Elisabeth Taylor oldalán, marcona kinézésű, fekete hajú, nagy, lógó harcsabajszú, behemót alak volt, akin úgy állt a szmoking, mint tehénen a gallér... Most? Aranyszókére festette a haját, válláig omlanak szőke fürtjei, és bajszát is leborotválta. Nyilván így tetszik jobban Elisabeth-nek.

Korban remekül összeillőnek, Elisabeth most lesz hatvan, a boldog vőlegény harminckilenc éves. Pont annyi, mint Elisabeth fia, Christopher Wilding. Éppen a minap szerepelt a televízióban Eddie Fisher, aki a negyedik férj volt. Elmondta, hogy a szupersztárt csakis a szex érdekelte, és amikor házasok voltak, alig győzte a sok szerelmeskedést... Hát ez a teherautósofőr elég fiatal, és majd bírja az iramot -tette még hozzá finom (nem is olyan finom) gúnyal Eddie Fisher.

Hogy Elisabeth hol szedte fel ezt az embert, azt már tudjuk. A Betty Ford Centerben, ahol mindketten alkoholelvonó kúrán voltak. Persze az is rejtély, hogy ilyen drága helyre, mint a Rancho Mirage

Kaliforniában, hogyan jutott be a teherautó-sofőr?... Elisabeth az esküvőt egészen különleges ötletekkel tervezte meg. A színhely a néger , rockénekes, Michael Jackson kaliforniai ranchán lesz. És Jackson lesz az, aki a menyasszonyt - miután apja már nem él - bevezeti és átadja a vőlegénynek. (A néger apahelyettes most harmincéves - hát ez is bizarr, nem?...)

De Elisabeth Taylornek ez lesz a nyolcadik esküvője, hát miért ne lenne különlegesebb, mint a többi? Igaz, mikor Richárd Burthonhoz másodszor ment férjhez valami egzotikus szigeten, egy bennszülött fekete pap eskette őket, és mindketten virágkoszorúkat viseltek a fejükön. Az első férj, Nick Hilton az agg hotelmágnás fia. így Elisabeth Taylornek tulajdonképpen Zsazsa volt az anyósa, hiszen Zsazsa egy időben Conrad Hilton felesége volt. Ez a Nick furcsa fiatalember volt, a nászéjszakán elment kuglizni a barátaival, és csodaszép tizennyolc éves menyasszonyát unatkozni hagyta a baldachinos ágyban.

Hát azóta Elisabeth nem túl sokat unatkozott, az biztos... Sürgősen elváltak, és hozzáment a neves angol színészhez, Michael Wildinghez. Ebből a házasságból két fiú született. De ez sem tartotta őket össze, elváltak. Most következett Mike Todd, a zseniális filmrendező, aki a 80 nap alatt a Föld körül című filmet készítette. Elisabeth az ő kedvéért áttért a zsidó vallásra, a rabbi, aki eskette őket, Mike Todd apja volt. Ez örök szerelemnek indult, kislányuk is született, Liza. De a sors közbeszólt, Mike Todd repülőgép-szerencsétlenség áldozata lett. Elisabeth majdnem beleőrült a bánatba. Vigasztalhatatlan volt. Vagy mégsem?...

Eddie Fisher próbálta vigasztalni, mindennap ott volt nála. Felesége, Debbie Reynolds, a filmsztár, már kezdett gyanakodni, túlzásnak találta ezt a vigasztalást, ezt a mély részvétet. És okkal. Egy napon Eddy otthagyta őt, két kisgyerekével, és feleségül vette a gyászoló özvegyet. Őket is rabbi eskette. Eddie Fisher ebben az időben már befutott énekes volt, eredetileg Catskillben kezdte, mint „éneklő pincér”.

Nem is lett volna semmi baj ebben a házasságban, ha nem szerződtetik le Elisabeth Taylort a Cleopatra filmfőszerepére. Ezt a gigantikus filmeoszt Rómában forgatták, húszmillió dolláros költséggel, ami abban az időben fantasztikus befektetés volt - rá is fizettek csúnyán. Antonius szerepében a kiváló angol színész, Richárd Burton volt Cleopatra partnere. A többit tudjuk. Hiszen ez a vad szerelem, ez a házasságtörés még nagyobb port vert fel, mint most Donald Trump és Ivana válása a szőke Maria Maples miatt. Az európai sajtó és az amerikai is részletesen hozta, hajnalban hány órakor távozott Burton a Róma melletti villából, ahol Cleopatrájával töltötte az éjszakát...

Szegény Eddie folyton tiltakozott, cáfolta a híreket, pletykának tartotta, de mikor Richárd Burton elvált feleségétől, Sibyllától, hogy elvegye nagy szerelmét, Elisabeth Taylort, akkor rádöbbsent, hogy ő a vesztes fél. A viharos szerelemből viharos házasság lett. Most már együtt filmeztek, milliókat kerestek, szórták a pénzt. Saját repülőgép, saját jacht. Olyan udvartartással utaztak, mint a királyok. Titkárokat vittek magukkal, nevelőnőket, mert Elisabeth ragaszkodott ahhoz, hogy gyerekeit is mindenhol magával vigye. A három saját gyerekén kívül még adoptáltak egy kislányt Németországban, aki csípőficammal született. Az állatokat is kedvelték, kutyákat, macskákat, papagájokat is vittek, persze kínai szakács, francia komorna, angol butler és minimum ötven bőrönd is volt velük. Richárd nagyon gavallér volt, azt meg kell hagyni. Csodás ékszerekkel halmozta el világszép feleségét. Születésnapjára megvette a Perregrina nevű, óriási méretű igazgyöngyöt, mely egykor Izabella spanyol királynő nyakát ékesítette.

A baj csak az volt, hogy Burton ivott. Ilyenkor nagy veszekedések zajlottak le közöttük, még össze is verekedtek a személyzet és a gyerekek előtt. Arról nem is beszélve, hogy részegen Burton képes volt különböző kis starletekkel kikezdeni a filmgyárban. Ez végképp felháborította Elisabethet, és ez volt az oka, hogy a nagy szerelemből nagy kiábrándulás lett, és elváltak. Richárd Burton rögtön elvette

egy híres autóversenyző fiatal özvegyét. Elisabeth Taylor pedig számos rajongója közül John Warner szenátort választotta, akinek mellesleg milliói voltak.

De a washingtoni élet, az unalmas szenátorfeleségek társasága nem neki való volt. Vágyott vissza a filmhez, a színpadra is. Már nem nevezhették a világ legszebb asszonyának, nem vigyázott az alakjára, rettenetesen elhízott. Középkorú, kövér asszony lett, semmi sex appeal, semmi csillogás... Ez volt a legrosszabb házasság. Elváltak. Elisabethnek sikerült lefogyasztania magát, dupla tokáját eltüntette a plasztikai sebész. A Broadwayen szerepet kínáltak neki, amit örömmel elfogadott, mert Londonból megérkezett Richárd Burton, és ő lett a partnere. Újra fellángolt a régi, vad szerelem. Burton közben már elvált, és így semmi akadályja nem volt, hogy újra összeházasodjanak.

De felmelegítve csak a káposzta jó - a szerelem nem... Rövid ideig tartott a boldogság, csak veszekedtek, marták egymást. Végül ismét elváltak. Burton elvett egy jelentéktelen külsejű színházi titkárnőt, Elisabeth pedig különböző férfiakkal vigasztalódott. Aztán következett a dráma befejező akkordja. Burton meghalt. A sok alkohol vitte korán a sírba. Elisabeth egész életében sokat betegeskedett, több mint húsz műtéten esett át. Egyszer Londonban majdnem meg is halt. Akkor még Eddie Fisher volt mellette. Abban az évben nyerte el az első Oscart. Most megint beteg lett, súlyos tüdőgyulladást kapott. Az orvosok már kételkedtek abban, hogy meg lehet menteni. Az ágya körül ott voltak a gyerekei. Angliából megérkeztek a Wilding fiúk, leánya, Lisa Todd és az adoptált lány, Maria Burton. De aki ott virrasztott a betegágya mellett és fogta a kezét, egy marcona külsejű, fiatal férfi volt.

- Ki lehet ez?... - kérdezték az orvosok és a nőrszök is.

Egyszer aztán Elisabeth felnyitotta ibolyakék szemét, és halk hangon bevallotta.

- A vőlegényem, Larry... És az ő kedvéért akarok meggyógyulni, hogy vele új életet kezdhessenek...

MARLON BRANDO, A GYLKOS APJA

Hollywood egén úgy tűnt fel már húszéves korában, mint egy szupersztár. . Férfiszépség volt, csodálatos profillal, különös, mélyen zengő hanggal. A nők egyszerűen bálványozták, mint egykor, a némafilmek idején Rudolf Valentinót.

És tehetséges volt, remek színész. Minden filmből világsiker lett, amelyben ő játszott. A fiatal fickó Nebraskából jött Hollywoodba szerencsét próbálni. És milyen szerencséje volt! A filmgyárak vetekedtek érte, ő volt az első, aki millió dolláros gázsikat kapott, számos Oscart nyert. Ma? Egy öreg, barázdás arcú, elhízott ember. A legutolsó szerepében maffiafőnököt játszott, a keresztapát.

És most az élet tragikus szerepet osztott rá. A gyilkos apja...De térjünk vissza a múltba. Brandót nem érdekelték a hollywoodi sztárok, a legigézőbb pillantások sem tudták felgyújtani. A szőke szépségek, kezdve Marilyn Monroe-tól a szexszimbólum Jayne Mansfieldig egyáltalán nem hatottak rá. Csak az egzotikus, kreol bőrű, fekete hajú nők vonzották.

Az első ilyen lángoló, nagy szerelem Anna Kasfi volt. Az indiai szépség a homlokába beékelt nagy zöld smaragddal mintha India misztikumát hozta volna magával Amerikába. Marlon Brando feleségül vette, hamarosan gyerekük született, akit Christian névre kereszteltek. Tehát nem hindu, se nem mohamedán, se nem zsidó vallású lett, mint Markon. A boldogság csak nagyon rövid ideig tartott, mindennap több és több veszekedés, sértegetés volt közöttük, előfordult, hogy Marlon megütötte fiatal indiai feleségét, aki többször is megszökött tőle. Elváltak, mert nem volt más megoldás. A kisfiút, Christiant Anna is követelte, de Marlon is. A bíróság előtt viharos jelenetek zajlottak le, egymást vádolták. Marlon szerint Anna Kasfi nem volt alkalmas arra, hogy a fiút felnevelje, mert állandóan kábítószereket használt. Anna Kasfi ügyvédje szerint ez aljas rágalom volt, a fiatal anya tiszta életű, ellenben Marlon csalta fűvel-fával, még a színes cselédlányokat is

bevitte az ágyába, nem is egyet, kettőt egyszerre.

Ebben az időben Brando a sok millióból, amit keresett a filmjeivel, vett magának egy déltengeri szigetet, Tetiorolát. Végül a bíróság úgy döntött, hogy Christiant az apának ítéli. Néhány év múlva Anna Kasfi kijelentette hogy interjúban, hogy Christian sajnos a család „fekete báránya”. Valóban sok probléma akadt a fiúval, aki nem akart tanulni, és semmi más terve nem volt a jövőjére nézve, mint hogy a szigeten hancúrozott a félmeztelen lányokkal, akik tudták, hogy a milliomos filmsztár fia. Ez volt a fő vonzereje.

Marlon Brando, alighogy elvált Anna Kasfitól, elvett egy Tarita nevű bennszülött nőt, akivel valamilyen filmben játszott. Taritának nem volt nagy szerepe a darabban, de annál nagyobb szerepet játszott Brando életében. Ez az egyszerű teremtés teljesen a hatása alatt tartotta. Mikor kislányuk született, már biztos volt benne, hogy Marlon Brandót egy életre magához kötötte. A kislány, Cheyenne gyönyörű volt. Kedvence lett Marlonnak, kényeztette, imádta.

Múltak az évek...Marlon egyre kevesebb filmben játszott, ritkán tartózkodott Hollywoodban, bár ott is volt egy pazar háza a Mullhollan Drive-on, ahol még sok sztár lakik, kezdve Frank Sinatrától Barbra Streisandig. Cheyenne tizenhat éves volt, amikor megismerkedett Dag Drolettel, egy Tahitin szolgáló francia konzulátusi hivatalnok fiával. Az ilyen déltengeri szigeteken másképpen élnek és szórakoznak, mint Amerikában vagy Európában. De a szerelem ugyanaz... Dag Droletnek nem volt nehéz elcsábítania naiv félvér leányt.

A langyos vizű, átlátszóan kék tengerben, a buja trópusi virágok és pálmafák alatt megtörtént, aminek nem lett volna szabad megtörténnie... Már három éve tartott ez a lázas, nagy szerelem, mikor kiderült, hogy baj van. Cheyenne elment a szigeten élő varázslóhoz, hogy segítsen rajta. A varázsló csodafüveket kotyvasztott, és különös füstfelhőben hókusz-pókuszokat rajzolt a lány homlokára, ám mindez nem segített rajta. Már nem merte a

fügefalevél méretű bikinit felvenni, mert kezdett formátlanná válni a karcsú, aranybarna teste.

- Mi van veled?... - kérdezte Marlon, és gyanakodva nézte a lányát.
- Kövér vagy. Talán túl sokat eszel?

Cheyenne sírva vallotta be, hogy gyereke lesz Dag Drolettól. Marlon éktelen haragra gerjedt. Lehet, hogy abban a tévhitben élt, hogy ez a Drolet csak kísérgeti a lányát, de nem mer hozzányúlni. Hát mert... Dag Drolet apjának szintén nem tetszett az ötlet, hogy a fia elvegyen egy félvér lányt, még ha az apja hollywoodi sztár és multimilliomos is. Még az is komplikálta az esetet, hogy Dag közben egy francia nőnek is udvarolt, aki szintén a konzulátuson dolgozott Tahitin, és az udvarlás eredményeként szintén gyereket várt.

És most következett be a tragédia, amihez hasonló még a legjobb filmíró fantáziájában is ritkán alakulna ki. Marlon Brando magával vitte Cheyenne-t Hollywoodba. Hogy mi volt a terve, azt egyelőre nem közölte se Taritával, se a szerencsétlen, rémült lánnyal. Christian is éppen Hollywoodban tartózkodott, lehet, hogy ebben az időben arra gondolt, előbb-utóbb ő is kaphatna szerepet valamelyik filmben, hiszen a legendás Brando fia. Mindig rengeteg nő vette körül, bár egyáltalán nem volt jóképűnek nevezhető.

Mi tetszett rajta a nőknek? Nyilván, hogy a filmsztár fia. Ezen az estén elvitte Cheyenne-t vacsorázni Santa Monicába. Nagyon valószínű, hogy perverz szerelemmel viseltetett a féltestvére iránt. Egy hangulatos helyen ültek, zene is volt.. Christian simogatta Cheyenne kezét, és közben hallgatta panaszait.

- Dag nem akar elvenni, csak elcsábított! Most mi lesz velem? Itt fogok állni egy szerelemgyerekkel, és mindenki ki fog nevetni! Oh, istenem, miért voltam olyan bolond, miért hittem neki...

Mikor hazamentek, az a meglepetés várta őket, hogy Dag megérkezett Tahitiről. Váratlanul jött, meg akarta lepni Cheyenne-t és közölni vele, hogy mégis elveszi feleségül.

De mielőtt bármit mondhatott volna, Christian, aki sokat ivott, és

tele volt gyűlölettel a francia fiatalember iránt, kivette a fiókból 45 kaliberes Magnumját, és agyonlőtte. Dag Drolet a helyszínen meghalt. Ami ezután következett, felzaklatta egész Hollywoodot.

„Marlon Brando fia, Christian agyonlőtte hűgának csábítóját” - ordították hatalmas betűkkel előbb csak a Los Angeles-i újságok, majd a rádió, a televízió és az egész világsajtó. Christian Brandót letartóztatták. Ügyvédje, a híres bűnügyi védő, William Künstler nem tudta elérni, hogy óvadék ellenében szabadlábban védekezhessen.

A tahiti konzulátuson a francia tisztviselők mind fel voltak zúdulva, hogy a nagy jövőjű huszonöt éves fiatalembert egy elmebeteg félvér lány miatt megölték. Mert most már az is kiderült, hogy Cheyenne nem is normális: egzaltált. Öngyilkos akart lenni, ezért betették egy ideggyógyintézetbe, ahol 24 órán át vigyáztak rá, hogy fel ne vágja az ereit, vagy fel ne akassza magát, mert többször is próbálkozott, hogy saját hosszú haját a nyaka köré tekerje. A gyereke itt született meg, az ideggyógyintézetben. A temetésen, Tahitin - mert Dag Drolet holttestét oda szállították - felzúdult tömegek vettek részt. Ott volt a szőke titkárnő a francia konzulátusról, akinek közben szintén gyereke született Dag Drolettól.

Marlon Brando visszavonult a filmezéstől. Kedvenc fia börtönben, tíz évet kapott gyilkosságért, lánya az elmebetegintézetben. Kisunokájára rá sem tud nézni, őt Taritá vette gondozásba, akiből közben csúnya, öreg, megtört asszony lett. Ezek a bennszülött nők csak fiatal korukban szépek és vonzóak. A sziget, Tetiorola is teljesen el van hanyagolva. Az utak ápolatlanok, a ház is. Szupersztár olyan, mint egy remete, nem akar senkit látni maga körül. Így végződött egy csodálatos siker, egy fantaszikus karrier. Interjút nem ad, a sajtónak nem hajlandó nyilatkozni. Idegileg olyan mélypontra van, képtelen egy mondatot befejezni, a televízióban nagy néha bemutatják filmjeit, szinte hihetetlen, hogy ugyanaz a Marlon Brando szerepel bennük, akit legutóbb a Los Angeles-i

bíróságon láttunk...

ÖRÖKÖSÖK

Legyünk őszinték, vannak olyan szerencsétlenek, akik az apjuktól csak a tüdőbajt öröklik, vagy esetleg hajlamot a hízásra. Ezek nem is érdekesek, de akik milliós vagyonokat örökölnek, azok igen.

Itt, Amerikában olyan csillagászati, szinte kiszámíthatatlan dollármilliókról - gyárakról, olajkutakról, bérpalotákról - van szó, amelyeket képtelen lennék felsorolni. Ebben a két esetben, amelyekről itt szó lesz, az elhunyt nem gyáros, nem is Wall Street-i mágus, hanem az egyik USA-President, a másik pedig rock sztár. De nincs értelme, hogy a nevüket ne írjuk ki...

Lyndon B. Johnson jó pár éve, hogy meghalt. Özvegyét, Lady Byrdöt nemcsak az elnöki nyugdíjjal hagyta itt, hanem a texasi olajkutakból csörgedező milliókkal, számos televízió-állomással és hatalmas, értékes telkekkel is. Két leányára, Lindára és Lucyre is maradt bőven.

Elvis Presley, a rock and roll koronázatlan királya több mint tíz éve, hogy már az égieknek énekel és gitározik. A hatvanmillió dollárt és az állandó jogdíjakat lemezei és filmjei után, valamint Gracelandet, ahová úgy zarándokolnak rajongói, mint az arabok Mekkába vagy a katolikusok Lourdes-ba, egyetlen leánya, Liza-Marie fogja örökölni, ha huszonöt éves lesz. Egyelőre elvált felesége, Priscilla kezeli a hatalmas vagyont. A szép Priscilla közben filmsztár lett, ilyen ambíciói is vannak. A Dallasban főszerepet játszik. Nem is tehetségtelenül. Az életben pedig (a Dallas mintájára talán?) egy kisfiút szült, akinek az apja egy nagyon jóképű spanyol fiatalember. Együtt laknak. Csak úgy mellékesen: tizenkét évvel fiatalabb Priscillá-nál. Ezen sokan felháborodnak, sokan nem...

Elvis halálának tizedik évfordulóját az egész világ számon tartotta. Könyvek jelentek meg róla, őszinte és kevésbé őszinte írások. A volt

body-guardjai is megírták emlékeiket, Priscilla is - természetesen -, Elvis and Me címmel. A legérdekesebb könyvet, ami eddig megjelent, egy bizonyos hölgy írta, aki azt állítja, hogy ő Elvis Presleynek nagy szerelme volt, és ennek a lázas, nagy szenvedélynek gyümölcse is van, mégpedig egy huszonkilenc éves, gyönyörű leány. A hölgy neve: Lucy de Barbin. A könyv címe: Are You Lonesome Tonight? (Magányos vagy ma éjjel?-a híres Elvis-dal címe.)

Lehet, hogy bestseller lesz a könyvből, mert Mrs. Barbin a leányával együtt Phil Donahue délutáni show-jában adott interjút. Ugyanebben a műsorban szerepelt az a bizonyos hölgy is, aki azt állítja, hogy neki Johnson elnökkel volt viszonya hosszú éveken át, és íme, elhozta fiacskáját, aki ebből a viszonyból született. A „fiúcska” egy harmincéves, szakállas, nagy behemót alak, fején nyolcgallonos texasi cowboykalap, így jobban hasonlít a néhai Presidentre, aki szeretett ilyen kalapokban megjelenni. (Egyébként semmi más hasonlatosság nincs!) Hát ilyen kalapot mindenki vehet, nem nagy befektetés, talán húsz dollár, és ha azt vesszük, hogy tízmillióra akarja perelni az örökösöket, igazán megéri...

És itt álljunk meg egy pillanatra. Az ötlet egyáltalán nem új, már réges-régen Magyarországon is szállingóztak ilyen legendák... Két vagy három színésznő, akinek gyereke 1917-ben vagy 1918-ban született, azt állította, hogy a gyermek igazi apja Károly király. Hát nehéz elhinni, hogy tragikus sorsú utolsó királyunk a vesztett háború és a Monarchia előrelátható összeomlása idején primadonnák budoárjaiban enyelgett volna.

De térjünk vissza a Phil Donahue-show-ra. A két nő ott ül. Mindegyik mellett a titokban szült gyermek, akikről eddig senki sem tudott.

- Senki? Még Lyndon Johnson sem sejtette, hogy ön egy fiút szült?... - kérdi kissé kételkedve Donahue.

- Nem... Sohasem mondtam meg neki! - a szakállas fiúcska bólogat, és most ő is megszólal:

-Így van! Anyám soha nem árulta el nekem születésem titkát... Felnöttem testvéreim között, és közben mindig éreztem, hogy apám, akit apámnak hittem, engem nem kedvel.

- Szóval önnek férje is volt közben? - kérdezte egy hölgy a nézőtérről.

- Természetesen - válaszolja az USA-elnök állítólagos volt barátnője.

- És nem szégyelli magát? - kiabál be valaki megrökönyödött hangon a nézőtérről.

Donahue igyekszik elsimítani a kínos incidenst. Elvégre nem azért szerepelteti a show-jában ezt a két hölgyet, hogy bárki is inzultálja őket. A szakállas fiúcska most átveszi a szót.

- Először meg voltam döbbenve, mikor megtudtam, hogy tulajdonképpen vagyok... De most már büszke vagyok rá, hogy apám az USA Presidentje volt, és ragaszkodom jogaimhoz is, a névhez is, amely nekem ugyanúgy dukál, mint leányainak, Lindának és Lucynek, valamint az örökségből legalább tízmilliót követelek, és perelni fogom...

- Hány éven át folytatott ön viszonyt az elnökkel? - kérdi tapintatosan Donahue.

- Egészen haláláig...

Hát megírták sokszor, hogy Lyndon B. Johnson nagy nőbarát volt, és állandóan félre-polkázott. Volt alkalma válogatni a legszebb nők között, hiszen tudjuk, mi megy végbe Washingtonban... Szodoma és Gomorra ahhoz képest Disneyland.

Esetleg még Marilyn Monroe is számításba jöhetett volna, hiszen ő szívesen foglalkozott USA-Presidentekkel, például annak idején John Kennedyvel... Na de Lyndon B. Johnsonnak pont ez a nő kellett? Ahogy nézzük a televízió képernyőjén, ez egy csúnya öregasszony, olyan, mint egy lestrapált vidéki szakácsnő, és minimum hetvenéves. Tehát amikor ez a fiú készült, már akkor is lehetett vagy negyven.

- Mivel tudná ön alátámasztani, hogy viszonyuk volt? Segítette önt anyagilag a President?

- Óh, hogyne! Kaptam tőle egy nercbundát, meg autót is vett nekem.

- És miért nem közölte vele, hogy fia született? Talán örült volna, mert hiszen csak leányai voltak.

- Hát nem közöltem... Félttem, hogy megharagszik, és abbamarad a kapcsolatunk.

- És a President nem vette észre, hogy ön állapotos?

- Hát abban az időszakban nem találkoztunk...

A közönség soraiból többen nevetnek, olyan valószínűtlenül hangzik mindez. Főleg, hogy a Secret Service emberei, akik az elnök minden lépését követik, soha nem hallottak erről a nőről, sem ezekről a titkos randevúkról, melyek állítólag egy washingtoni hotelben zajlottak, de gyakran a Fehér Házban is.

A szomorú poén, hogy a szakállas fiú kijelenti, hogy ő már úgysem élhet sokáig, mert mirigyrákja van. De büszkén hozzáfűzi, hogy örökölte, mert Lyndon B. Johnson édesanyja is ebben halt meg. A másik hölgy jóval fiatalabb, talán csak ötvenes éveiben jár, és látszik rajta, hogy valamikor szép lehetett. Állandóan premier plánban mutatják a huszonkilenc éves lányát, aki serényen mondogatja, hogy tudja, mennyire hasonlít apjához, Elvishez. Egy kellemetlen hang most felszól a nézőtérről:

- Olvastuk valahol, hogy ön plasztikai sebésznél volt, azzal a céllal, hogy átalakíttassa az orrát olyanra, mint Elvis Presley-é olt. Igaz ez?

A szép fiatal hölgy kissé zavarba jött. Erre a kérdésre nem számított. De hamar feltalálja magát.

- Igaz, hogy volt arcműtétem, de előtte még sokkal inkább hasonlítottam apámhoz, Elvis Presleyhez!

A mama álmodozó arccal, ábrándos mosollyal emlékezik

Presleyre, aki csakis őt szerette, senki mást. De ugyanúgy, mint a másik hölgy, ő sem tartotta fontosnak megmondani, hogy gyereket vár. Ebben a romantikus, nagy szerelemben ez esetleg zavaró momentum lett volna...

Pontosan beszámol, hogy melyik koncert után, melyik városban - a hotelt is precízen megnevezve - és mikor történtek ezek a szenvedélyes és romantikus találkozások, mámoros, felejthetetlen éjszakák. Különös persze, hogy Elvis body-guardjai soha nem látták ezt a hölgyet, pedig az Elvisért hisztérikusan őrjöngő összes bakfist, akik közül kiválasztott magának valakit egy-egy éjszakára, látták bemenni és kijönni a lakosztályából.

Persze, hogy ezek a koncertek mikor és hol zajlottak le, azt nem vics meg tudni, ehhez csak régi újságokat kellett összegyűjteni, vagy esetleg Priscilla életrajzát elolvasni.

Mrs. Barbin nem egyedül írta a könyvet, hanem egy ügyes társszerzővel, bizonyos Dary Materával. Neki valóban merész fantáziája van, és miután Elvis Presley nem fog kiszállni a sírjából, hogy tiltakozzék - sok pénzt fog behozni a könyv.

Hogy a másik hölgy, illetve szakállas fiacskája megnyeri-e a pert és kap-e tízmillió dollárt a Lyndon B. Johnson-hagyatékból, az csak hosszú évek múltán dőlhet el. Ha kissé módosítjuk a régi közmondást -hát jobb ma egy bestseller a kézben, mint egy milliós örökség reménye a távoli jövőben.

NAPÓLEON ÉS JOSEPHINE

Emlékeimben néha még felbukkan az a régmúlt karácsony Kairóban... A Hotel Semiramis terasza, magasan a Nílus felett. A fehér burnuszos, piros mezes pincérek, akik felszolgáltak. Az asztaloknál nemzetközi társaság ült, és elvegyülve közöttük az Egyiptomban állomásozó angol Cold Stream Gárda tisztjei, pompás uniformisaikban. (Pontosan úgy, ahogy első, Éjszaka Kairóban című

regényemben megírtam.) A Nílus túlsó partján volt a híres night-club, a Kit-Kat. Bejárata előtt hatalmas diadalív, elmosódó betűkkel: „Itt végezte be Napóleon a piramisok csatáját. Anno domini 1798.” Néhány fénykép valahogy megmaradt erről az egyiptomi nászútról. Pár évvel később azon a szörnyű karácsonyon, Kolopon nem készültek fényképek. Micsoda éles kontraszt volt a Nílus-parti grand hotel és a romos tanyai ház, ahol denevérek röpdöstek a fejünk felett, és mezei egerek kergetőztek fekhelyeink körül a földre terített lópokrócok között, amelyeken összezsúfoltan aludtunk. A Tisza csatornáitól vízzel elárasztott rizsföldeken dolgoztattak bennünket. A kényszermunka legkegyetlenebb formája volt. Ezt nevezték kitelepítésnek.

1951 májusában hurcoltak el minket Budapestről. Ponyvával letakart teherautókon szállítottak ki a Ferencvárosi pályaudvarra, ahol már ott álltak a vagonok, hogy ismeretlen sorsunk felé vigyenek el bennünket... Mi voltunk az első transzport: miniszteri családok, grófok, hercegek, úgynevezett osztályellenségek.

Én a házasságom révén egy tragikus történelmi nevet viseltem. Nem sorolom fel, hogy kik voltak ott, mert megírtam már másutt, de az biztos, hogy Bethlen Margit grófnő szeretete adott erőt a szenvedések és megaláztatások átvészelésére.

Itt barátkoztam össze a két fiatal Montenuovo hercegnővel, Mimivel és Fannyval. A rizsföldön combig érő vízben, mezítláb, hogy a zsenge vetést ne tiporjuk le, a kard élességű nádtól véresre vágott karokkal dolgoztunk napfelkeltétől estig. Délben nagy kondérban hozták az ételünket az állami gazdaságból, amit csajkába mérve fogyasztottunk el az árok szélén ülve, mint a cigányok.

Többnyire avas birkapörköltet kaptunk, faggyú úszott a tetején, és hozzá penészes kukoricakenyeret. A gyönyörű szép Mimi és Fanny sosem zúgolódott. Szőke hajukon nap szívott kartonkendő, és ahogy néztem őket, mindig eszembe jutott, hogy dédnagyanyjuk, Mária Lujza még Napóleon császári koronáját viselte a fején. Aki az iskolában nem hiányzott a történelemórán, az tanulhatta, hogy

Mária Lujza, Ferenc osztrák császár leánya férjhez ment Montenuovo herceghez. Attól több gyermeke is született.

Napóleon fiának, a szerencsétlen sorsú Sasfióknak a története, amelyet annyi regényben és színdarabban feldolgoztak, énrám mindig mélységesen hatott. Azon a karácsonyon, ott Kolopon, miközben ki voltunk rendelve trágyát talicskázni, a napóleoni időkről beszélgettünk a Montenuovo hercegnőkkel. Apjuk a nosztrai szigorító börtönben sínylődött, az én férjemmel, Bárdossy Pállal együtt. Hogy élnek-e, vagy már agyonverték őket, azt akkor nem tudhattuk... Csak reméltünk és imádkoztunk értük.

Az én imámat meghallgatta ajóisten, férjem évek múltán kiszabadult, de Montenuovo herceget a pribékek halálra kínozták. Az amnesztia után szétszéledt mindenki, és nem tudtunk többé egymásról. Tavaly hallottam egy kedves barátnőmtől, hogy Bécsben meglátogatta Mimit, aki visszakapta az osztrák kormánytól a Montenuovo hercegi palotát. Fanny nemrégiben meghalt, és Mimi is megtörtnek és betegnek tűnt.

Hiába adták neki vissza a palotát, ami még Ferenc császár nászajándéka volt leánya, Mária Lujza számára, már késő... Az elrabolt fiatal éveit, azt soha nem adhatja vissza senki... Most, hogy a televízióban bemutatták a Napóleon és Josephine című folytatásos drámát, ami egy európai koprodukció, biztosan ő is nézi. Bécsben szintén műsorra tűzték. Vajon mit érezhet közben?

A történelmi múlt csillogó pompája és a kolopi karácsony keserves emléke hogyan keveredik össze az egykor csodaszép hercegnő lelkében? Ezen a karácsonyon a gondolataim odaszállnak hozzá, és könnyes szemekkel simogatom meg most már őszes szőke haját.

* * *

És most megpróbálok beszámolni arról a filmről, amelyet olyan nagy reklámmal harangoztak be, és húszmillió dollár költséggel

készült - Franciaországban, Marokkóban és Angliában forgatták.

A vélemények nagyon megoszlanak. Vannak, akik lelkesen dicsérik - végre egy komoly, magas nivójú, történelmi téma. Tökéletes rendezés, korhű jelmezek, és ami a lényeg, remekül megválasztott szereplőgárda. A szigorúbb kritika szerint csupa anakronizmus, és Napóleon hadjáratai giccses csatajelenetekké vannak összezsugorítva, időrend tekintetében is zavaros összevisszaságban. A felvonulások és udvari bálók, főleg amikor Bonaparte Napóleon önmaga teszi saját fejére a császári koronát, színpompás felvételeket hoznak a filmbe. Ami a címszerepet alakító Armand Assante játékát illeti, drámai kitöréseiben és epileptikus rohamaiban szinte megrázó. Szerelmi jeleneteiben kevésbé, majdnem lagymatag, nem tüzes, a rajongó korzikai, akit megigézett az egzotikus szépségű Josephine.

Tudjuk, hogy Napóleon nem volt délceg, magas férfi, kimondottan alacsony növésű volt, de semmi esetre sem kövér. A színészen viszont feszült az uniformis, és premier plán képein Liberace-re, a híres zongoraművészre emlékeztetett, aki nemrég halt meg AIDS-ben.

Josephine-t az angol sztár, Jacqueline Bisset alakította. Hát ez megbocsáthatatlan tévedés volt. Nem mintha nem volna kitűnő színésznő, de tipikus hideg angol szépség, éles „British” akcentussal beszél. Hófehér bőrű és világos szemű. Josephine de Beauharnais kreol volt és fekete hajú. Martinique szigetén született félvér. Én például Sophia Lorent képzelném el ebben a szerepben, ez neki való lenne. Jacqueline Bisset azt mondja, hogy negyvenhárom éves. El is hisszük neki, bár általában ha egy színésznő „őszintén” bevallja, hogy negyvenhárom, akkor minimum ötven...

Sok filmben sztárolták, láthattuk mint Anna Kareninát is, de legjobb volt amikor druszáját, Jacqueline Kennedyt játszotta a görög mágnás című filmben, amely Onassziszról szólt. A sors furcsa ironiája, hogy Bisset, aki nem hisz a házasságban, és eddig még soha nem ment férjhez, az ezüst vásznon mindig világhírű férfiakat fog ki

magának.

John Kennedyt, az USA elnökét, Onassizst, a görög Krózust, és most íme a halhatatlan Napóleont. A magánélete nem titok, már hat éve együtt él Alexander Godunowal, az orosz balett-táncossal, aki az egyik turné alkalmával lelépett a szovjet táncsoporttól, és itt Amerikában kért menedékjogot. Godunov is jó néhány évvel fiatalabb nála, akárcsak Napóleon volt Josephine-nél. Josephine szeretett flörtölni, de hogy valóban megcsalta-e Napóleont, az itt nem derül ki. A budoárjában szexi negligészet viselt, de a fogadásokon nem láttunk rajta olyan pazar ruhakreációkat, amelyek jellemezték a korszakot. A merészen dekoltált kebleket alig elfedő brokát- és bársonyköltemények helyett sima estélyi ruhája van, mintha most vette volna a Bloorningdale-ben a téli kiárusításon. A legmeglepőbb, hogy az aranyozott hintóban mint császárné fedetlen fejjel, lobogó hajjal ült Napóleon oldalán. Ilyen nincs! Feltornyozott, csigákba sütött frizurájukon kalapcsodákat viseltek abban az időben a dámák, melyeken virágok, tollak, sőt egész madárfészkek díszeltek. Még egy polgári nő, vagy ahogy a francia forradalom utáni korszakban mondták, még egy polgártársnő sem járt hajadonfővel - hát még a császárné...

A történelmi dráma szempontjából ezek mellékes részletek. De egy ilyen sokmilliós produkciónál mégis több figyelmet szentelhetek volna annak, hogy minden korhű legyen. A szereplők közül kimagaslóan legjobb Talleyrand megszemélyesítője, Anthony Perkins volt. Nem viaszfigura, akit most hoztak elő a panoptikumból, hanem élő, intrikáló és zseniális diplomata. Lord Nelsont egy Nicholas Grace nevű jó angol színész alakította, Napóleon anyját, Letiziát pedig Jane Lapotaire. -gonosz mosolyával igazi anyós volt, már a tekintetével is szinte felnyársalta Josephine-t,

A fiatal Walewska grófnőnek kis szerepe volt a filmben, mint ahogy Napóleon életében is. Wendy Stoke játszotta, de akik valaha látták Greta Garbó remek filmjét, amelyben ő játszotta a romantikus

lelkű lengyel grófnőt, azoknak ez nyilván semmit sem jelentett. Mária Lujza, Ferenc osztrák császár leánya, akit csupán azért vett el Napóleon, hogy utódot szüljön neki, már csak a harmadik részben szerepel. Isabella Gardien játssza. Ez a harmadik rész nagyon szomorú és megható. Napóleon már indul Elba szigetére a száműzetésbe, de még búcsút vesz Josephine-től.

Josephine halálos ágyán fekszik, azt hiszem, a tüdővész végső stádiumában. Még mindig meglepően szép és fiatal - ami ismét egy nagy rendezői hiba, mert a betegség és az elmúlt húsz év egyáltalán nem viselte meg. (Ez még manapság, az arcfelvarrások idejében sem elképzelhető.) A dráma első része is tragikusan indult, a guillotine körül a vérszomjas csőcselék szadista élvezettel figyeli, hogy sújt le a halálraítéltekre az éles, ferde bárd. Josephine-nek és két kisgyerekének is ez lett volna a sorsa, másnapra volt kitűzve a kivégzésük. Ha Napóleon nem lép közbe, az ő szép feje is véresen hull be a fűrészporos kosárba, mint Mária Antoinette-é és a többieké...

Hogy Bonaparte Napóleon, aki már huszonhat éves korában generális volt, így került össze végzetes szerelmével, az lehet véletlen, de lehet a sors különös akarata. Ha a martinique-i kreol szépség nem bolondítja magába minden idők legzseniálisabb hadvezérét, talán másképpen alakul Franciaország történelme. És ha Európa vérzivataros háborúit tanulmányozzuk, a megdöntött trónokat, a frontokon elpusztult sokmilliós emberáldozatot, a jeltelen tömegsírokat, akkor sem tudhatjuk meg, hogy minden intrika, hadüzenet és bosszúhadjárat mögött nem volt-e valamilyen szerencsétlen szerelem...

MUSSOLINI

Itália fasiszta diktátoráról több könyvet, tanulmányt és cikket írtak, mint talán bárkiről a második világháború vérzivataros

korszakának alakjai közül. Már azt hittük, úgyis mindent tudunk róla, és senkit sem fog érdekelni ez a több mint hétórás film, melyet az NBC televízióállomás mutatott be három folytatásban.

Hát tévedtünk! Ilyen sok millió nézője eddig egyetlen adásnak sem volt. Hogy ennek a fantasztikus sikernek mi lehetett az oka, azt nehéz lenne megállapítani.

Az el nem mondott történet (The Untold Story) nem száraz történelmi dokumentumokon alapult, leöntve egy kis érzelmes szószsal, izgalmassá téve bombázással és harci jelenetekkel - nem, ez Mussolinit, az embert mutatta be fiának, Vittorióinak a naplója és őszinte feljegyzései alapján. A főszerepet George S. Scott vállalta, akit ma Amerika legnagyobb színészének tartanak. Ő játszotta néhány évvel ezelőtt General Pattont, mellyel Oscart is nyert. Szinte megdöbbenő a hasonlatosság Mussolinival, amikor premier plánban látjuk, ahogy odaáll Július Caesar mellszobra mellé, és igyekszik ugyanazt a pózt, ugyanazt az arckifejezést felvenni.

George S. Scott az előreugró állával, a hatalmas, kopasz koponyájával, keskeny, kegyetlen szájával teljesen átalakul a cezaromániás diktátorrá. Mikor fia, Bruno lezuhan repülőgépével, csodálatosan érzékelteti a megtört apát, aki elvesztette a fiát. A közönség ellágyul és vele érez, de aztán rádöbben, hogy az ő hatalmi tébolya miatt hány ezer apa vesztette el fiát, és tovább nézi a filmet, objektív érdeklődéssel.

A szereposztásban vannak nagy hibák is. Tudjuk, hogy Mussolini felesége, Rachele egy korán elhízott, egyszerű vidéki asszonyság volt, aki sosem érezte magát otthonosan a miniszterelnöki palotában. Ahányszor csak tehetett, kiosont egy hátsó kijáraton, kendővel a fején, szatyorral a karján, és elment a piacra, ahol hosszan alkudozott a kofákkal, mielőtt a cekkerjébe rakta a paradicsomot és zöldpaprikát. Hát erre a szerepre nem volt alkalmas a sikkes, karcsú Lee Grant, aki mindig modern nőket szokott játszani rövid miniszoknyában, hosszú szipkával a szájában.

Ellenben Mussolini leányát, Eddát kitűnően elevenítette meg egy

Mary Mastrantonio nevű olasz színésznő. Energikus volt, okos, és főleg tisztán látta, hogy apja a vesztébe rohan, és Olaszországot is magával rántja a Hitlerrel való kapcsolatával. Mint tudjuk, Mussolini eleinte gyűlölte Hitlert, de aztán mégis a hatása alá került. Hitler nem sokat szerepel a darabban, a német Gunnar Moeller játssza. Megszoktuk, hogy túlságosan karikírozzák a Führert, ami nem csoda, ez az üvöltöző pojácapofa a kocka alakú bajuszával, homlokba hulló egyenes hajtincsével egy emberi lénynek csak karikatúrája lehet.

Edda férjét, gróf Cianót, aki közismerten nagyon szép férfi volt, egy Raul Julio nevű bazedovos szemű, kopaszodó, kimondottan nem jóképű színész játszotta. Gróf Ciano mint olasz külügyminiszter több ízben járt Pesten a háború alatt. A nők egyenesen megőrültek érte. Az olasz követségen káprázatos partit adtak a tiszteletére, itt egy magyar bárónő (kinek a nevét nem írhatom le!) első látásra beleszeretett, és lement vele a Balatonra víkendezni. Kettecskén... Állítólag három napig ki sem mozdultak a Balaton-parti villa hálósobájából.

Edda persze tudott férjének kalandjairól, de három gyermekének érdekében szemet hunyt hűtlensége felett. Mikor gróf Ciano megpróbálta nyugati hatalmakkal különbékét proponálni, Hitler karmaiból kimenteni Olaszországot - árulásért halálra ítélték. Mussolini kegyelmet adhatott volna vejének, megmenthette volna a kivégzéstől - de nem tette. Példát akart statuálni.

Mikor Edda, számos udvarlója közül, gróf Galeazzo Cianót választotta, Mussolininak imponált, hogy leánya contessa lesz. Talán mert ő maga egészen alacsony sorból származott. Apja egy kazánkovács volt az észak olaszországi Romagnában. Az apa vad szocialista, fiát a mexikói forradalmár, Benitojuárez után nevezte el.

Azt hiszem, a jellemvonások mindenkiben már gyermekkorban mutatkoznak. Benito Mussolinit apja papok iskolájába adta be, ahonnan hamarosan kicsapták, mert veszedelmesen viselkedett, sőt zsebkésével megszurkálta egyik osztálytársát, aki vitatkozni

merészelt vele.

Soha életében nem túrt meg ellenvéleményt. Konok volt, és hitt abban, amit akart. Fekete inges fasisztái vakon bíztak benne, elvakult rajongásuk már tömeghisztériává fajult. Mikor 1940-ben Olaszországot beállította a háborúba, még mindig hitt a győzelemben, bár Líbiában és Görögországban szégyenteljes, csúfos vereséget szenvedett. Meglepő, hogy milyen nagy embereket is képes volt megtéveszteni, például Arturo Toscanini, a világhírű dirigens is hívévé szegődött.

De beszéljünk Mussolini nagy szerelméről, a nála legalább harminc évvel fiatalabb gyönyörű Clara Petacciról, aki az utolsó pillanatig hűségesen kitartott mellette. Egy nagyon szép, szőke színésznő, Virginia Madsen játszotta ezt a nehéz és kissé kényes szerepet. Mert nehéz volt elhinni, hogy ez a bájos és üde teremtés rajongva, és odaadóan kínálja fel magát a dúcénak, aki úgy néz ki a film vége felé, mintha a saját nagyapja.

Volt néhány ízléstelen, túlságosan erotikus jelenet, mikor az ágyban, ölekezés közben Mussolini azt kérdi Clarától, hogy ő ugye különb, mint bármely fiatal szerető...

- Igen! Igen! Különb vagy! - lihegi Clara aléltan a gyönyörtől. Mikor 1943-ban bekövetkezik az előrelátható, teljes összeomlás, és Mussolinit letartóztatják s a sziklás Appenineekben, Gran Sassón tartják foglyul, oda is követni akarja. De ezt az áldozatot Mussolini nem fogadja el fiatal kedvesétől. Egyedül akar szembenézni sorsával. Arra, hogy innen valaha élve kiszabaduljon, nincs semmi remény...

Hogy Hitler megbízza mindenre elszánt pribékjét, Skorzenyt, a vakmerő kalandort, aki egy bámulatos bravúrstiklivel, helikopterrel leszáll az Alpok csúcsán, s kiszabadítja - erre senki se számított. Perceken belül lefegyverezte az őrséget, és így Hitler szerencsétlen csatlósa, Mussolini ismét szabaddá vált. Egy bábkormányt állított össze Gargnanóban, a Garda-tó párján. Itt a szerelmes Clara csatlakozott hozzá.

Skorzenyt egy német színész játssza, hogy ki, arra nem emlékszem. Arra azonban sokkal inkább, hogy a való életben Skorzeny volt az, aki 1944. október 15-én szőnyegbe csavarva elrabolta ifi. Horthy Miklóst, hogy a kormányzót ezzel rákényszerítse a lemondás aláírására. Horthy kormányzó féltette egyetlen megmaradt fiát, és bármit aláírt volna, így történhetett meg, hogy a kormányzó, aki délben még beolvasta a rádióba a különbéke-proklamációt, átadta a hatalmat Szálasinak.

Ennek a napnak a drámai eseményeit, hogy mi történt tulajdonképpen a kulisszák mögött, csak Tost Gyula repülőezredes, a kormányzó szárnysegéde ismerhette. De ő, ahogy a német tankok közeledtek a királyi vár felé, a kormányzó ajtaja előtt főbe lőtte magát. Néhány fontos iratot még sikerült megsemmisítenie, aztán inkább a halált választotta, mint hogy a nácik kezére kerüljön.

Tost Gyula, akit Zsülnek becéztek, férjemnek a legjobb barátja volt. Zsül sokszor vacsorázott nálunk, és ilyenkor érdekes élményeiről mesélt. Mint fiatal repülőőtiszt, Addisz-Abeában az abesszin légierőket képezte ki, amiért Hailé Szelasszié császár (a négus) nagy kitüntetésekben részesítette. Abesszínia már tudott Mussolini tervéről, és igyekeztek a fasiszta lerohanás ellen védekezni. De hiába. 1938-ban Mussolini nagy túlerővel elfoglalta Abesszíniát. Zsül ugyanúgy gyűlölte a fasiszta rendszert, mint Hitler náciizmusát.

De térjünk vissza Mussolinihoz. A bábkormányt természetesen Hitler dirigálta Berchtesgadenből. Mikor Montgomery hadserege végre partra szállt Itáliában, már hiábavaló lett volna minden ellenállás. A fasiszta katonaság eldobta fegyvereit, mindenki mentette a bőrét, teljes káosz uralkodott. Néhány csapattest átállt a szövetségeseihez.

Ebben az időben játszódik a Randevú Rómában című regényem, melyet közvetlenül a háború után írtam. 1945 áprilisában Mussolini számára még kínálkozott egyetlen alkalom a menekülésre: ha német egyenruhában álcázza magát, és egy teherautó-karavánnal a

semleges Svájc felé igyekszik eljutni. Clara vele volt. De néhány feldühödött partizán átkutatta a ponyvával lefedett teherkocsit, és megtalálta őket. Ott helyben agyonlőtték, szép kedvesével együtt.

A két holttestet Milánóba szállították, ahol Piazzale Loretón, egy garázs tetejéről fejjel lefelé felakasztották őket. Ugyanazok az emberek, akik istenítették, kik hatalmi tébolyában felsorakoztak mögé, most leköpdösték a holttestét, trágár átkokkal szidalmazták. A film ezzel végződik. A két eltorzult arcú holttestet látjuk premier plánban. Borzalmas látvány... A közönség bizonyára szeretné tudni, hogy mi történt Mussolini családjával? Az olasz népharag őket is felelősségre vonta-e, vagy nem törődött további sorsukkal?

A felzaklatott kedélyek lecsillapodtak, a háború véget ért. Rachel asszony nyugodtan élte le öreg napjait egy csendes vidéki házban, és kilencven-éves korában halt meg. Mussolini legfiatalabb fia, Romano Mussolini bárzongorista lett, azt, hogy Sophia Loren húgát, Mariát vette feleségül, megírta minden európai magazin. Azóta is boldogan élnek, ha el nem váltak.

Edda, aki sohasem ment újra férjhez, mint contessa Ciano a római arisztokrata társaság középpontja. Villájában sok érdekes vendég fordul meg, de mind tudják, hogy a múlttól nem szabad előtte beszélni. Valamikor hollófekete haja most már hófehér. Körülbelül hetvenéves lehet. Ha ezt a filmet esetleg bemutatják Olaszországban is, biztos, hogy könnyfátyolon át nézi a televíziót. Hiszen visszaidéz mindent, amit szeretne elfelejteni... Galeazzo Cianót, akit annyira szeretett, és nem tudott megmentem. A szörnyű háborút, amitől a hazáját szintén képtelen volt megmentem. És végül az apját, „El Duce”-t, akinek soha, még a síron túl sem hajlandó megbocsátani...

FORRADALOM MOLDÁVIÁBAN

Kedves olvasóim, nehogy tévedésbe essenek, és azt higgyék, hogy itt Moldováról lesz szó, amely Romániának egy kisebb

tartománya. Ez a Moldávia egy képzeletbeli kis ország, valahol Európában, melyet a Dynasty című tévésorozat írói agyaltak ki. Májusban volt a szezonzáró epizód, amelyben láthattuk a királyi esküvőt, ahol Moldávia ifjú trónörököse oltárhoz vezeti a szép Sandrát, a milliomos Carringtoii, a denveri olajmágnás leányát. A királyi palotában hemzsegnek a lakájok, aranysujtásos frakkban és térdnadrágban, mintha csak Versailles-ban lennének, XIV. Lajos udvarában. Lehetséges, hogy egy régi filmből használták fel ezeket a jelmezeket.

A király viszont a szürke öltönyében úgy néz ki, mint egy segéd bármely Madison Avenue-i cipőüzletben. De jóképű férfi, és mikor Alexis, a femme fatale kettesben marad vele, rögtön a karjaiba omlik, mert emlékezik rá, hogy valamikor régen lázas szerelem dúlt közöttük. Ez az Alexis bárkivel találkozik össze - legyen az arab sejk vagy angol lord, esetleg operaénekes, aki a múltjából felbukkan -, azzal mindegyikkel volt valami vad szerelmi ügye. Úgy látszik fiatal korában nem nagyon unatkozott. Igaz, hogy most sem...

Jelenlegi férje, Dex, remek külsejű fiatalember, rosszkor lép be a szobába. Na de ő se túl hűséges, hiszen a szende menyasszonnyal volt viszonya, mielőtt a trónörökös belekerült a darabba. A trónörököst egy kezdő színész játssza, akit el kellett volna küldeni nyiratkozni, mert a haja rálóg a gallérjára, ami való egy gitárosnak valami harmadrendű kávéházban, de nem a leendő uralkodónak még egy ilyen kis meseországban sem. Az esküvő káprázatos, a násznép ragyogóan elegáns - divatrevübe illő ruhakreációk és kalapok. A püspök éppen áldását adja a frigyre, amikor berohannak a marcona forradalmárok, akik kötélhágcsókon ereszkedtek le a palota tetejéről, és legéppisztolyoznak mindenkit.

A násznép a következő pillanatban már a földön fekszik, mintha mindenki meghalt volna. Egyetlen mozdulat, egyetlen hörgés nélkül mind fekszenek némán, mint egy panoptikum viaszfigurái. Lehet, hogy mindenki halott? Ezzel végződik a jelenet, és egész nyáron mindenki törheti a fejét, hogy mi lesz a folytatás...

Most tehát, végre, a szezonnyitó premieren, a sok millió néző kíváncsian ült le a tévé elé, hogy választ kapjon arra az izgalmas és sorsdöntő kérdésre, hogy tulajdonképpen mi is történt a moldáviai királyi palotában?... Hogy közben földrengés volt Mexikóban hétezer halottal, hogy tűzvész volt New Jerseyben, hogy hurrikán közeledett New York felé - az mind eltörpült a Dynasty premierjéhez viszonyítva. Hát mi történt? Akik mozdulatlanul feküdtek, most összevissza szaladgálnak, a karjukon vagy a vállukon van egy piros folt, ez jelzi, hogy a lövés ott érte őket, na de se baj, ettől még élénken tudnak rohangálni. Mitől tértek magukhoz egyszerre? A géppisztolyos martalóccokkal összejátszott b testőrség gálád parancsnoka, aki gúnyos fölényel utasítja rendre Carringtont. Egyik szemén fekete pacsnit visel, úgy néz ki, mint Móse Dajan fénykorában.

Hogy hány áldozata van a vérfürdőnek, azt még nem lehet tudni. Az első, akit látunk, Steve Carrington szerelme, Luké, a szépfiú. Egy sezlonon fekszik, homlokán kis fehér kötés, melyen szivárog a vér. Tehát fejlövést kapott - eddig azt hittem, hogy akinek az agyába hatol a golyó, az képtelen beszélni. Hát ez a Luké nyugodtan beszél, megható szavakkal ecseteli Steve iránt érzett örök, síron túli szerelmét. Steve imádattal a tekintetében fogja a kezét, és szintén nagy szerelméről biztosítja. Megható jelenet ez, ahogy így glorifikálják ezt a homoszexuális kapcsolatot, most, mikor az AIDS-járvány az egész világon pánikot okoz, és minden újságban erről olvashatunk vezércikkeket.

Luké, a szépfiú szerelmi vallomása elhalkul, és egyszerre csak üveges lesz a tekintete. Meghal. Steve zokogva borul rá. Mikor apja, Blake Carrington bejön, meglepő jelenet következik. Blake mély részvétellel öleli át fiát, és együttérzéséről biztosítja. Megérti őt, sőt osztozik nagy bánatában, mert hiszen életstílusában nem talál semmi kivetnivalót... Egy négy évvel korábbi epizódban még annyira fel volt bősziülve, hogy Steve akkori buzi barátját leütötte, amiért gyilkossági vádat is emeltek ellene.

A királyi esküvő legelőkelőbb vendége, Lady Ashley szintén az áldozatok között van. Őt szerencsére nem látjuk haldokolni, földi maradványait már el is szállították. Hová és kik, erről nincs szó. Jeff, aki éppen megkérte Lady Ashley kezét, rettenetesen le van törve. Hogy miért szeretett bele Lady Ashleybe, azt nem értjük. Ez a nagy darab nő a bozontos fekete szemöldökével úgy hat, mint egy őrmester női ruhában, nem pedig mint egy angol arisztokrata hölgy. Mellesleg legalább húsz évvel volt idősebb Jeffnél. Jeff a Dynasty legszimpatikusabb szereplője, okos és becsületes fiatalember. Miért kell őt állandóan megnősíteni?...

Először Fallont vette el, Carrington leányát, akire a legszerényebb jelző, hogy nimfomániás volt. Vagy a sofőr ágyában láttuk, vagy az olasz orvos karjaiban vonaglott - nyilván ki akarta próbálni, milyen egy igazi latin lover. De többeket kipróbált, a tenisztrénertől kezdve mindenki sorra került nála. A közönség fellélegzett, mikor elvált Jefftől. Igen ám, de ekkor Jeff beleszeretett a komornyik basedovos szemű, ártatlan mosolyú lánykájába, és azt vette el. Mint kiderült róla, csak a mosolya volt ártatlan...

Ez a házasság sem tartott soká, a nej eltűnt a balfenéken, illetve Párizsba ment. Rövidesen Jeff újra megnősült, de hogy ez a hölgyike ki volt, és miért vette el, nem tudom - mert akkor hiányoztam... Na de térjünk vissza a moldáviai királyi palotába, ahol a hatalmat egy őszes, joviális külsejű férfi vette át, aki az értelmi szerzője volt ennek a puccsnak. De a politikán kívül, úgy látszik, a nők is érdeklik. A szép, szőke Crystle-t közelíti meg, akit valami pincehelyiségbe zártak be. Meg akarja csókolni Crystle-t, de az pofon vágja, ami elég nagy merészségre vall ebben a helyzetben.

Az őszes, joviális férfiú távozik, és percekben belül már a néger énekesnőnek, Dominique-nek tesz ajánlatot. Jöjjön el vele a királyi család pazar nyári palotájába, ahol boldogan élhetnének... Dominique megvetően utasítja vissza ezt a kecsegtető ajánlatot. Önérzetes fekete nő, aki mellesleg Blake Carrington féltestvére. Csak tavaly került be a Dynastybe, mégpedig minden komplikáció nélkül.

Egyszerűen megjelent Blake hivatalában, és közölte vele: mi testvérek vagyunk!...

Blake Carrington döbbsent csodálkozására elmagyarázta, hogy a kedves papa, aki egy vén kujon volt, negyven évvel korábban a New Orleans-i karneválon megismert és megkedvelt egy fekete varrónőt, és ő ennek a karneválnak a gyümölcse... Pontosan negyven évig tartott, amíg ezt kinyomozta, és levelekkel is tudja igazolni. Azt, hogy Blake Carrington, egy előkelő denveri olajmágnás ettől kezdve a családhoz tartozónak tekinti, sőt büszke is rá - azt kötve hisszük. (Texasban még nem túlságosan keverednek a fehérek a feketékkel.) Mellesleg Blake olyan sznob, hogy leányát sok millió dollár hozománnyal csakis azért beszélte rá erre a házasságra, hogy hercegnő legyen.

A leány, Sandra szintén csak egy éve szerepel a darabban. Ő az anyjához, Alexishez állított be, már a válás után született, és Alexis valahol Angliában neveltette, hogy Blake ne is tudjon róla. Nem is árulta el leányának, hogy ki a papája, de hát az ilyesmi előbb-utóbb kiderül, és Blake boldogan ölelte keblére az eddig számára vadidegen fiatal leányt. Hát ez eléggé naiv, primitív fantáziára vall. Egyszerűen nem tudom elképzelni, mi lett volna, ha amikor évtizedekkel ezelőtt Amerikába érkeztünk, elmentem volna Nelson Rockefellerhez, és azt mondtam volna neki: maga az apám! Ha talán emlékszik, egykor a Riviérán egy szép magyar nő sikkkeskedett, és kellemes kalandjuk volt... Ennek emléke vágyóként!

Erre Nelson Rockefeller boldogan ölelt volna keblére „drága leányom!...” felkiáltással. Megkérdezte volna, tudok-e autót vezetni, és rögtön meglepett volna egy Mercedesszel, azt is megkérdezte volna, kedvelem-e a tengeri kilátást, és máris vett volna számomra egy villát Southamptonban. Akik ezt a tévédrámát írják, igyekeznek időnként aktuális témákat is bedobni. Például jó ötlet, ezt Bejrútból vették, hogy az egész násznépet túszként tartják Moldáviában, és csak ötmillió dollár váltságdíj fejében mehetnek vissza Amerikába. Pénz beszél, kutya ugat. A terroristáknak nagy kedvük volna

lemészárolni a gyűlölt amerikaiakat, de a félszemű í testőrparancsnok meggyőzi őket, hogy ötmillió dollár többet ér, mint néhány holttest. A fontos, hogy a királyt megölték, így a puccs tökéletesen sikerült.

A trónörökös most teljesen tanácstalan, azt se tudja, mit csináljon. Szerintem most volna ideje végre hajat vágatni, na de ez veszélyes, mert esetleg a fejét vágják le.

Egy távolsági beszélgetés a denveri bankkal, máris átutalják a váltságdíjat, és a násznép repül vissza az USA-ba. Persze viszik magukkal a szerencsétlen trónörököst, mert őrá már semmi szükség sincs Moldáviában. A denveri repülőtéren fotóriporterek, újságírók hada várja Őket. Rengeteg kérdést szegeznek nekik - mi volt, hogy volt, miképpen történt ez a katasztrófa??? Az egyik újságíró egyenest Sandrának teszi fel a kérdést:

- Mit érzett, Sandra, mikor a fegyveresek behatoltak a templomba? Mielőtt válaszolhatna, a trónörökös felháborodva vág közbe:

- Hogy merészeli őfelségét Sandrának nevezni? Ő most már királyi felség, az én hitvesem, és miután atyámat megölték, én vagyok Moldávia törvényes királya! Hát itt tartunk jelenleg, és hogy ezek után még mi fog következni, azt már nem fogom J megtudni... Mert elhatároztam, hogy soha többé nem nézem a Dynastyt. Soha.

AMERIKAI TALÁLKOZÁSOK

KRISZTINA KIRÁLYNŐ

Amikor először láttam Pesten, a Váci utcai korzó moziban a Krisztina királynőt, még nem álmodhattam, hogy valaha megismerhetem a csodálatos sztárt. Ámulva és elragadtatva néztem a filmet, rendkívül hatott rám. Kislány voltam még, és láz ilyen romantikus szerelmi sztori teljesen felkavart. A partnere, John Gilbert is tetszett, hogyne tetszett volna, amikor én legfeljebb I gimnazista fiúkkal korcsolyáztam a városligeti műjégen, akiknek az udvarlása főleg abból állt, hogy meghúzkodták a hosszú copfomat. De ez a csodálatos, romantikus szerelmi jelenet az isteni Garbó és John Gilbert között könnyeket csalt a szemembe.

Ezentúl minden Garbó-filmet rohantam megnézni. 1938-ban rokon látogatásra Svédországba utaztam a szüleimmel. Nem repülőn mentünk, hanem gyorsvonaton Berlinig, ott a vonat ráfutott a Sassnitz-Trelleborg járatú kompra, és így érkeztünk a stockholmi kikötőbe. Stockholmban sok minden meglepett, de főleg az, mikor az öreg királyt, Gusztáv Adolfot biciklizni láttam a Kungsgatanon.

Már a második napon nagy kirándulást terveztünk. Mégpedig Gripsholmba, ahol meg lehetett nézni a régi királyi palotát, amelyben Krisztina királynő élte különös, titokzatos életét. Hajón mentünk, sok volt a turista, fényképeztek, lármáztak, az idegenvezető svédül és németül magyarázott. Esős, borús tavaszi délelőtt volt. Már mindenki át volt fázva, svéd puncsot kínáltak, de az se sokat segített. Én átszellemülten bámultam a tróntermet, ahol egykor Krisztina királynő fogadta hű és kevésbé hű alattvalóit.

Persze, Greta Garbót képzeltem el ezen a trónon, ahogy a filmen láttam, és ahogy a hollywoodi rendezők megálmodták.

Másnap tele voltak a lapok avval, hogy Amerikából rövid látogatásra megérkezett Garbó a vőlegényével, Stokowskyval, a világhírű karmesterrel. Az elkerülhetetlen háború előszele már végigsepert Európán, de Hitler és Chamberlain beszédei háttérbe szorultak ezen a napon. Minden újság címlapján Greta Garbót láttuk, aki végre hazalátogat. Greta Gustafsson, az egyszerű fodrászüzleti kisegítő most mint a világ legünnepeltebb sztárja érkezett meg hazájába. Stokowsky alacsony, hófehér hajú, idősebb ember, még a válláig sem ért. Tudjuk, hogy ebből nem lett házasság, hiszen Garbó soha nem ment férjhez. Stokowsky pedig elvette Glória Vanderbildet, az amerikai milliomos örökösnot.

Elszaladt néhány év. Háború, forradalom, menekülés. 1962 novembere volt. New Yorkban éltünk, amerikai állampolgárok voltunk. Ahogy mentem a Madison Avenue-n, megálltam egy üzlet kirakata előtt. Ki volt téve a könyvem, a Love Riddle (Neonfény a Nílus felett). Angliában is megjelent, és táviratot kaptam Londonból Lord Swansea-tól, hogy könyvem bekerült a Buckingham-palotába, őfelsége, Erzsébet királynő magánkönyvtárába. Hát erre roppant büszke voltam! Elég éles volt a kontraszt, pár évvel korábban még azt hittük, soha nem szabadulunk ki az úgynevezett kitelepítésből.

Tizzasülyre hurcoltak minket, egy romos házba rizsföldek közé. Ott dolgoztunk állati sorban, kényszermunkát kellett végeznünk, télen pedig fagyoskodtunk, éhezünk, éjjel a fejünk felett repkedtek a padlás dohos gerendáiból, előbújó denevérek. Trágyát talicskáztunk, erre osztottak be minket. Miért? Tragikus történelmi nevet viseltünk, ez volt a nagy bűnünk.

Ezt a könyvemet és később a többit is egy Éva Johnson nevű író fordította angolra. Idősebb hölgy volt már, még Molnár Ferenc darabjait is ő fordította le. Roboz Aladárnak, az ismert pesti színházigazgatónak volt a sógornője. Roboz itt Amerikában szintén új életet kezdett, elegáns csillárüzletet nyitott a Madison Avenue-n.

Gyönyörű olasz kristálycsillárokat, falilámpákat lehetett kapni nála. Illőnek találtam, hogy bemenjek hozzá, és vigyek neki egy dedikált angol könyvet, hiszen ő hozott össze Mrs. Johnsonnal. Ahogy beléptem az üzletbe, láttam, hogy Ali egy vevővel tárgyal. Idősebb, igen szerényen öltözött nő volt. Szürkészöld lódenkabátot viselt, fűzős barna cipőt, egy nagyméretű svájcisapkát, mely alól ápolatlan, őszes haj lógott a vállára. Fekete napszemüveg volt rajta, karján elnyútt szatyor. Határozottan nem úgy nézett ki, mint aki ilyen drága helyen vásárol csillárt. Nem akartam zavarni, letettem a Love Riddle-t a pultra, és intettem, hogy majd visszajövök.

Roboz utánam szaladt, már az ajtóból hozott vissza. A könyvemet odavitte és megmutatta a hölgynek.

- Ha megengedi, Miss Garbó, bemutatom magának Miss Kennethet, a magyar bestsellerírónőt.

Ott álltam megnémultan. Most döbbsentem rá, hogy ez az öreg, fáradt arc miért volt olyan ismerős. Garbó volt, az isteni Garbó, fiatalkorom legendás, misztikus Krisztina királynője. És ez volt az a pillanat, amikor összeomlott a lelkemben Krisztina királynő trónja...

NE SZÓLÍTSON HERCEGNŐNEK!

A nagy érdeklődést, amit a könyv kiváltott, most még nagyobb felháborodás követi. Hogy merészel ez a Kitty ilyen dolgokat megírni, csupán azért, hogy sok példányt szétkapkodjanak, és ő komoly pénzt vágjon zsebre?

És még meghökkentőbb, hogy ilyen előkelő és patinás nagy cég adta ki, mint a Simon and Schuster. Hát minden a business? A közönséget az érdekli, hogy Ronald Reagan, aki most lett nyolcvanéves, festette-e a haját vagy sem? Hogy Nancy valóban másállapotban volt-e, amikor Reagan elvette?

A Frank Sinatrával való viszonya a Fehér Házban lehet, hogy csak

Kitty Kelly fantáziázásában született meg. Vagy hogy népies legyek: talán ő tartotta a gyertyát? Ahhoz, hogy egymillió példány elfogyjon egy könyvből, muszáj bekukucskálni a hálószobákba? Méghozzá pont az amerikai elnökébe? Nekem Magyarországon egymillió példányszámban fogytakel fél év alatt az Éjszaka Kairóban és a Randevú Rómában című regényeim, Püski Sándor igencsak sajátos „szervezésében”. És nem piszkos pletykákat halmozok fel benne, hanem egy képzeletemben megformált szerelmespár történetét írom meg, akiket szétválaszt a háború. (Itt megjegyzem, hogy az egymillió példány után járó honoráriumot nem én kaptam meg.)

Visszatérve a Simon and Schuster kiadóhoz, annak főszerkesztője Michael Korda. A fiatal Korda unokaöccse Sir Alexander Kordának, akit lovaggá ütött őfelsége, Erzsébet angol királynő. Sir Alexander Korda sikert sikerre halmozva lendítette fel az angol filmipart. Közben feleségül vette a tüneményes szépségű Merle Oberont, akiből világhírű sztárt csinált. Merle egzotikus szépség, Jávából került Londonba, apja angol, anyja javai volt.

Mint pincérnő kezdte egy hatodrangú bárban. Ott fedezte fel Sir Korda. Mikor Korda meghalt, Merle Oberon férjhez ment egy multimilliomos mexikói gyároshoz, akinek arubai tengerparti palotájában nagy társas élet zajlott. Több ízben ott vendégeskedett Fülöp herceg, az angol királynő férje.

A rossz nyelvek szerint itt komoly flört alakult ki... Mindenki meglepődött, amikor Merle Oberon elvált a milliomostól, és hozzáment egy Róbert Wolders nevű, rendkívül csinos, de teljesen ismeretlen fiatal színészhez, aki pont húsz évvel volt fiatalabb nála. Merle hirtelen halt meg, hogy kire hagyta fantasztikus ékszereit, az sosem derült ki. Róbert Wolders könnyes hangú interjút adott, de aztán meglepően gyorsan vigasztalódott. Most Audrey Hepburnnel él együtt. Úgy látszik, arra specializálta magát, hogy öregedő filmsztárok életét igyekszik megédesíteni... De térjünk vissza Michael Kordára, aki nemcsak a Simon and Schuster cég nagyhatalmú főszerkesztője, de ő maga is író. Több könyve jelent

meg, én egyiket sem olvastam, nyolc évvel ezelőtt láttam a New York Times-ban a hirdetést, hogy új könyve jelent meg, címe: Worldly Goods (Földi javak). És hogy a könyvnek magyar vonatkozásai is vannak.

Még nem volt alkalmam bemenni a Citybe, itt a Riverdale-en nincs könyvesbolt. Nemrégiben érdekes telefonom volt. Újabb barátnőm hívott, aki nem ismert engem Magyarországon. Azzal kezdte, hogy bámulja, milyen szerény vagyok. Sosem említettem neki, még csak nem is céloztam arra, hogy hercegné vagyok. - Én, hercegné? Mi ez? Viccelsz?

- Kár tagadni! Most olvastam az új Kordal könyvet, benne vannak a Bárdossy hercegek, a kastély, a birtok, és hogy Horthy kormányzó na és Göring is ott vadászott nálatok!

Alig tettem le a kagylót, gondolva, hogy barátnőm talán megbolondult, amikor újabb telefont kaptam körülbelül ugyanezzel a szöveggel. A negyedik telefon után máris a kocsimba ültem, és bementem a Citybe. A 86th. Streeten levő könyvesbolt kirakatában ott volt a könyv.

Címlapján egy hattyú. Michael Korda: Worldly Goods. A regény. Hát tényleg, oldalról oldalra több meglepetés ért. De főleg a bevezetésben, amelyben a szerző hálás köszönetét fejezi ki, hogy Horthy kormányzó és Kállay Miklós miniszterelnök emlékirataiból meríthetett, hogy hű lehessen a történelmi igazsághoz.

A regényben legalább harmincnégyszer szerepel herceg Bárdossy Béla, a kastély és a birtok, a nagy vadászatok, amelyeken Horthy és Göring is részt vett. A kormányzó valóban volt nálunk vadászaton, ez igaz. Néhai apósom, Bárdossy Zoltán, aki nem herceg, egy régi magyar nemesi család sarja - szenvedélyes vadász volt. Afrikába is elment vadászni rokonával, gróf Széchenyi Zsigával, a legendás oroszánvadásszal. De a Vas megyei birtokon soha nem volt ott Göring. Egyáltalán, hogy került volna oda?

A legbámulatosabb a regényben, hogy szerepel egy herceg

Hatvany is, aki nagy náci és vad antiszemita... Hát mindenki tudja, hogy a Hatvany bárók zsidók voltak. Aki ezt a könyvet végigolvassa, rádöbben, hogy az ilyen művekben sok minden van, aminek még az ellenkezője sem igaz... Két éve, hogy Michael Kordával megismerkedtem a Waldorf-Astoriában, ahol ő a George Washington Awardot kapta. Bemutattam neki férjemet, Bárdossy Pált, de hozzátettem: nem herceg!

Michael Korda csak udvariasan mosolygott, de hogy mi volt a mosolya mögött, azt nem tudtam megfejteni... Egy kis gúnnal megjegyeztem, hogy semmi esetre se szólítson princessznek!

CSALÓDTAM RAFAELBEN

Mikor a Randevú Rómában című regényemet írtam, ahányszor bementem a Sixtus-kápolnába, mindig szinte megigézve csodáltam Raffaello festményeit. Firenzében, az Uffizi képtárban szelíd arcú madonnáiban gyönyörködtem, így rögtön sejtheti a kedves olvasó, hogy nem a XIV. századbeli nagy olasz festőben csalódtam...

Rafael, akiről szó van, nem istenáldotta művész, hanem egyszerű mindenek ebben a huszonnégy emeletes felhőkarcolóban, ahol lakunk. Bárgyú mosolyú, nagy behemót fickó, akit többször láttam, amint játszi könnyedséggel emelget hatalmas koffereket, és szinte hörögve a hálától köszöni meg a féldolláros borraivalókat.

Ez az én emberem! - gondoltam, és őt szemeltem ki arra, hogy költözködésemet intézze. Ugyanis a tizenhatodik emeletről egy hatodik emeleti lakásba készültünk hurcolkodni. Miután a páros számú emeletekre ugyanazok a liftek járnak, egyszerűnek látszott az egész. A tizenhatodikon berakják a bútort, a hatodikon kirakják. Ehhez nem kell bútor szállító cég. Ezt egy mindenek is meg tudja csinálni.

Hogy miért határoztam el ezt a lakásváltoztatást, senki sem értette. Otthonom hatalmas ablakaiból pompás kilátás nyílt a

Hudson folyóra, a Palisades Park sziklás dombjaira, a Washington hídra és az olimpiai méretű uszodára. Igen ám, de teraszom nem volt. Nem vagyok irigy természetű, mert akkor már belehalhattam volna az irigységbe, hogy egyes barátnőimen úgy függnek a briliánsok, mint karácsonyfán a díszek, hogy szekrényükben alig fér el a sok csincsilla és coboly, a Cadillacjuket gyakrabban cserélik, mint a hajszínüket vagy milliomos férjeiket.

Én csakis és kizárólag a teraszt irigyeltem! erre vágytam, és semmi másra, főleg mikor azt a cvikkeres középkorú urat figyeltem, akinek a teraszára olyan rálátásom volt, mintha egy páholyból nézném az előadást. Nem mintha a cvikkeres olyan hódító jelenség lett volna, mint valami filmsztár. Kopasz kis emberke volt, kockás pizsamájában már korán reggelizett a teraszán, közben a New York Timest lapozgatta. Hű hitvese (ez olyan kövér és csúnya volt, hogy csakis hű lehetett!) szervírozott neki, majd ő is leült kávézni. Később a cvikkeres eltűnt, a nej, nagy haj csavarókkal a fején, öntözte a terasz virágait, majd elomlott egy nyugágyon, és napozott.

Ekkor kulminált bennem az irigység! Nekem ahhoz, hogy napozzak, le kellett mennem a medencéhez, soha nem olvashatok nyugodtan, valaki mindig odatelepszik a strandernyőm alá és elmeséli élettörténetét. Azt hiszem, minden író azt utálja a legjobban, mikor valaki azzal kezdi a beszélgetést: „Az én életem olyan, mint egy regény, ezt kellene önnek megírnia...”

Esténként megint ellenállhatatlan vágy fogott el egy terasz után, mikor láttam, hogy cvikkeresek ott fogadják a vendégeket, italokat szolgálnak fel, később néhány pár táncra is vetemedik. A tangóvilágítást a George Washington Bridge kivilágított íve szolgáltatja, és a neonfények a Hudson felett... (Nem a Nílus felett.) Hónapokig tartó bonyodalmak után a házkezelőség beleegyezett, hogy egy drágább, nagyobb teraszos lakásba tegyük át székhelyünket. Rafaelt a ház előcsarnokában sikerült elkapnom, és rögtön nekiszegeztem a kérdést, hogy vállalná-e a költöztetést?... Megnyugtattott, hogy ő gyakorlott szakember ebben, mutassam meg

neki, mennyi bútor van, akkor tud árat mondani.

- A senora meg lesz elégedve!...

Egy kis kedves társalgás nem árt ilyenkor, és megkérdeztem, hogy ő ugye Puerto Ricó-i?

Indignálódva nézett rám, mint akit mélységesen megsértettek. - Nem! Én és egész családom a Dominican Republicból jöttünk New Yorkba!...

Hogy mi a nagy különbség, és miért kellett így felháborodnia Rafaelnek, azt persze nem értettem.

Felérve a tizenhatodik emeletre, Rafael körülnézett a lakásban, és így szólt:

- Száz dollárért vállalom!

Körülbelül ennyire számítottunk. Mindenesetre jónak láttam figyelmeztetni, agy az óriási méretű, kinyitható rékamié nagyon nehéz. - Jesus segítségével majd csak leviszem!...

Nagyszerű! Ha ilyen vallásos, legalább biztos lehetek benne, hogy semmit sem fog ellopni. A faltól falig nagy szőnyeg levitele szerintem szintén probléma lesz, erre is felhívtam a figyelmét. - Jesus segítségével semmi sem nehéz!...

Most már egyenesen el voltam ragadtatva ettől a Rafaeltől. Igazán jól választottam, egy ilyen vallásos lelkű embert nyugodtan hagyhatok a lakásban.

- Tehát vasárnap reggel fél hétkor?

- Igen, nagyon pontos leszek! Száz dollárt Kapok, és Jesus számára negyven dollárt kérek! Megdöbbsentem. Ez kissé túl vallásos, ki dob be a templomi perselybe negyven dollárt?...

- Ezt komolyan gondolja, Rafael?

- Persze! Mit képzelsz a senora, hogy az öcsém majd potyára cipeli ezt az átkozott nehéz szőnyeget?

- Az öccse?

- Igen, ő is mindenes, de a szomszéd házban, azért nem tetszik ismerni! Megpróbáltam olyan arcot vágni, mint aki nem csodálkozik. Persze nem gondolhattam erre, hogy a spanyoloknál a Jesus név olyan gyakori, mint nálunk a Jóska vagy a Pista.

Vasárnap egyórás késéssel, de megjelenti Amilyen nagy, bivalyerős fickó volt Rafael, olyan satnya vézna kis alak az öccse, Jesus, aki szúrós szemekkel nézett rám, de főleg szobában felhalmozott dobozokra.

- Mi van ezekben a dobozokban?

- Minden! Könyvek, edények, fehérneműk.

- Erről nem volt szó, senora! Ezt mi nem vállaljuk! Mikor itt voltam, nem mutatta kém, hogy ezt is le kell vinni!

- Persze hogy nem, mert még nem volt semmi becsomagolva!

Most spanyolul kezdtek tanácskozni, ám ennek eredményeként Rafael kijelentette, hogy hívjak mást, ők meggondolták magukat, egy túl nehéz munka...

Sejtettem, hogy mire megy ki az egész. Ott álltam kétségbeesve, vasárnap reggel. November harmincadika volt, másnap, elsején üresen kell átadnom a lakást.

- Nos, Rafael, mennyiért hajlandó vállalni?

- Hát legyen kerek százötven... Beleegyeztem, mit tettem volna mást...

Erre nekikezdték a munkának. Jesus felragadott egy nagy dobozt, amelybe finom porcelánjaimat csomagolta kedvenc barátnőin, és rá is írta óriási betűkkel: Törékeny! Nagy lendülettel dobta rá arra a háromkerekű alkotmányra, amit magukkal hoztak.

- Mit művel ez az örült? - kérdeztem Rafaelt. - Hiszen rá van írva, hogy törékeny!

- Miért nem tetszett spanyolul ráírni? Jesus csak picit tud angolul!

Hát az lehet, hogy angolul nem beszélt egy szót sem, de az angol

whiskyt azt határozottan kedvelte.

Miután én is a tizenhatodik emelet és a halk emelet között cikáztam, egyszer csak feltűnt, hogy ez a Jesus állandóan az egyik nagy ládával foglalkozik. Idébb rakja, odébb helyezi... végre rájöttem, hogy ebbe csomagoltuk a szekrény tartalmát. Egy félgallonos üveg whisky nyitva, ebből iszogatótt a két fivér. Most már egészen jó kedvük volt, dúdoltak és fütyörésztek, közben könnyedén dobálták a székeket, foteleket és lámpákat. Mire minden az új lakásban volt, és körülnéztem, ugyanaz az érzésem volt, mint amikor először léptem be az ostrom után édesanyám budai otthonába... Csak éppen a légnyomás nem tépte ki a falakat.

A széklábak összetörve, arra kellett gondolnom, milyen egyszerű lenne, ha ezeket is csak gipszbe kellene rakni, mint a törött emberi lábát, és azután szépen összeforrnának. De ide asztalos kell! Furcsa módon minden asztalos, aki a riverdale-i telefonkönyvben szerepel, vagy megszűnt, vagy éppen meghalt. Az, aki még él, viszont olyan elegáns cég, hogy nem vállal javítást, csak portálok tervezését. Volt téves szám is, itt egy kutyakozmetika jelentkezett, és a szexi női hang közölte, hogy ünnepkor is nyitva vannak, bevihetem a kutyámat.

- Nincs kutyám! - mondtam dühösen, mikor másodszor is tévesen ide csörgött ki a telefon.

- Nem baj - mondta a szexi -, nálunk gyönyörű kutyákat lehet most kapni!...

Levágtam a kagylót. Pont kutya hiányzik most nekünk!

Elkeseredve üldögélek a konyhahokedlin, ez valami csoda folytán épségben maradt. A vágyva vágyott pazar teraszomon jelenleg nagy hó van, és mindent beborít. A ládákat is, amelyeket Rafael oda hordott ki. Közben folyton szól a telefon.

- Na, milyen az új lakás?

- Sok örömet, boldogságot az új lakásban!... Ide nem öröm kell, hanem asztalos. Milyen egyszerű lenne, ha a férjem, politikai

fogolyként nem a szénbányászatot gyakorolta volna négy évig, hanem a váci fegyházban kitanulta volna az asztalosságot. Most nem lenne problémánk... Délután, ahogy kilépek a ház kapuján, egyenesen beleütközöm Rafaelbe és Jesusba.

Jesus sunyin vigyorog, nyakában az a pepita gyapjúsál, amit a fiamnak vettem karácsonyi meglepetésnek, így engem ért a meglepetés, eddig azt hittem, valamelyik dobozban van, azért nem találom. De nem szólhatok semmit, elvégre ő is vehet ilyen sálát. Telik a negyvenből...

- Hogy tetszik lenni az új lakásban? - érdeklődik Rafael.

- Jól.

- Ha van ismerőse a seniorának, aki hurcolkodik, csak tessék engem ajánlani! Szívesen vállalom a munkát, és Jesus segítségével perfekt megcsinálom!...

ISTEN VELED, KATALIN!...

Vasárnap délután volt. Korán sötétedő, januári délután, odakint sűrűn esett a hó. Megszólalt a telefonom, valahogy megéreztem, hogy Karády hív. Ilyenkor szokott telefonálni. Valóban ő volt.

- Most kikapsz tőlem, Claire - mondta. - Hajnali fél háromig olvastam az új regényedet, a Panoptikumot. Nem tudtam letenni. Most odaadtam a lányoknak!...

A lányok? Frank Irma és Rózsi, a legjobb barátnői, akik évtizedek óta a családját jelentették. Közös kalapszalonyjuk volt a Madison Avenue-n. Rochell Millinery volt az elegáns üzlet neve, közel a divatos Maximé étteremhez. Ide csak a felső tízezer hölgyei jártak, csak azok engedhették meg maguknak, hogy ezeket a párizsi modelleket megvegyék.

Karády Katalin itt dolgozott, reggeltől estig. Nem elől volt az üzletben, hanem a műhelyben, ahol bámulatos ügyességgel

díszítette fátylakkal, virágokkal, szalagokkal a kalapkreációkat. Ehhez is értett, és szívesen csinálta. A szupersztár, egy ország körülrajongott bálványa, negyven magyar film felejthetetlen hősnője sohasem zúgolódott, hogy az élete így alakult. Soha...

Már Brazíliában is, mikor Szo Paulóban megnyitották az első kalapszalont, nagy kedvvel kezdett ebbe a munkába. Huszonnégy éve, hogy átjött az USA-ba, ide, New Yorkba. Sok irigye volt, mint mindenkinek, aki a siker legmagasabb csúcsára jutott, és ezek intrikáltak ellene, hogy ne juthasson be az USA-ba. De végül kiderült, hogy minden vádaskodás csupán rágalom, és ő győzött.

Én odahaza nem ismertem személyesen Karádyt. Csak a filmjeit láttam meg a színpadi szerepléseit tapsoltam végig. Rajongtam érte, mint ahogy mindenki rajongott, több volt ő, mint sztár, mint színésznő. Ő volt a nagy csoda, ő volt az Magyarországnak, ami Greta Garbó Amerikának. Az iskolában Karády-frizurát hordtunk, gyűjtöttük a képeit, amelyekkel tele voltak a magyar újságok. Imádtuk!

A háború vérzivataros éveiben, mikor csodálatos bűgő hangja megszólalt a rádióban és a Valahol Oroszországbant énekelte, mindenki a szívébe zárta. Mert mindenki visszavárt valakit Oroszországból. Én is... De én hiába vártam. A Halálos tavaszt hányszor néztem meg, nem tudom. Polgár Tibor kísérezeneje már beleszívódott a lelkünkbe.

Itt New Yorkban is megnéztem a Halálos tavaszt, hiszen itt is adták. Ekkor már személyesen is ismertem. A Szabad Magyar Jogász Világszövetség fényes bált rendezett az elegáns Hotel Regency-ben. Suttogtak valamit a bál előtt, hogy nagy meglepetést készít elő a rendezőség. De hogy mit, azt senki nem sejtette.

Mikor a pódiumon megjelent Karády Katalin - aki nemrég érkezett meg Sao Paulóból -, szinte őrjöngő tapsorkán fogadta. Szébb volt, mint valaha, ezüst fűtteres ruhájában, csodálatos, világoszöld szemével, és a hangja, ez a bűgő, bársonyos mély hang is ugyanaz volt, mint egykor. A Halálos tavaszt énekelte. És a

közönség, amelynek lelkében felidézte a régi, szép tavaszokat, most ismét a szívébe zárta kedvencét, Karádyt. Az énekszám után mindenki gratulált, és a főrendező, dr. Fercsey János odakísért, és bemutatott neki.

- Claire Kenneth...- Karády rám nézett:

- A könyveidet portugál nyelven olvastam Sao Paulóban!

Hát erre tényleg sohasem gondoltam, hogy Karády pont portugálra fordított regényeimet olvassa.

A barátságunk ekkor kezdődött. Mikor először hívtam meg egy partira hozzánk, ide a Riverdale-re, kiment az erkélyre, és nézte a kilátást. Ez a felhőkarcoló magasan van a Hudson folyó felett, és a kivilágított George Washington hidat látjuk.

- Olyan ez, mint a Lánchíd! Ugye?

- Igen, engem is mindig a Lánchídra emlékeztet - mondtam.

- És nincs honvágyad ilyenkor? - kérdezte.

- De igen, van. Mindig van, és sohasem fog elmúlni, olyan, mint egy mély seb, mindig, örökké fáj...

- Nekem is, és talán egyszer majd hazamegyek.

Hát most hazament, de nem úgy, ahogy elképzelte. Ezen az utolsó vasárnapon, mikor felhívott telefonon, azt mondta:

- Márciusban hazakészülök, most már megváltozott otthon a világ, vége a kommunizmusnak! Márciusra megerősödöm, meg is fogok szépülni addig, az orvos azt mondja, hogy már teljesen rendben vagyok!

Eltitkolták előtte, hogy menthetetlen, a súlyos rákműtétek, majd a szívroperáció túl sok volt legyengült szervezetének. De most mégis hazament, már előbb, mint márciusban, már február közepén, ám koporsóban... Imádott hazája földjében nyugszik, nem itt idegenben.

Február 15-én volt a gyászszertartás, a Madison Avenue-i

Campbell Funeral Home-ban. Több százan szorongtak a termekben, virágokkal a kezükben, hogy egy utolsó isten-hozzádot mondjanak az egyetlen, a csodálatos Karádynak. A nagy érckoporsó le volt zárva, már nem vethettünk egy pillantást erre a halálban is szép arcra. Egy kiváló fiatal pap, József atya - aki a New York-i magyar Szent István templom plébánosa - végezte a beszertelést. Ahogy beszélt, hangja többször megcsuklott, nehezen tudott uralkodni magán. Azt hiszem, mindenki sírt.

József atya után a barátok nevében Apatini Gyula, a Hungária Rádió vezetője búcsúztatta. Egy házban laktak a 80th Streeten, majdnem mindennap találkoztak. Katalin nagyon szerette az egész Apatini családot, a gyerekeket és az unokákat is. Apatini Gyula mélyreható beszédében - melyet másnap a Hungária Rádió is közvetített -nem csak Karády színésznői sikereiről beszélt, hanem arról, hogy hozzá hasonlítható, körülrajongott sztár sosem volt Magyarországon, és nem is lesz. De szólt az emberi nagyságáról, az önfeláldozó jóságáról is. Az 1944-es vészorszakban mentette az üldözötteket, ezért a Gestapo pribékjei is elhurcolták, megkínozták, de aztán valahogy sikerült kiszabadulnia. Hányan köszönheték életük megmentését neki?...

És itt, New Yorkban, ha meghallotta a Hungária Rádión, hogy egy súlyos betegségben szenvedő magyar gyereknek műtétre van szüksége, ide ki kell hozatni, de erre nincs pénz, ő volt az első, aki ötszáz dolláros csekket adott az ismeretlen kis beteg számára. Csodálatos teremtés volt. Most hogy meghalt, egy korszak zárult le, de soha nem felejthetjük el őt. Soha... Isten veled, Katalin!

NEW YORK-BUDAPEST

KARÁCSONY NEW YORKBAN

Azon a hóviharos hajnalon, amikor átvergődtünk a határon, és isten csodája, hogy az őrtorony felől süvítő golyók nem találtak el, még megálltam egy pillanatra, és visszanéztem. Nem láthattam semmit, csak a gomolygó havat, de ott, valahol a nagy fehérségen túl volt a „vasfüggöny”.

- Szabad földön vagyunk - mondta a férjem. - Ez már Ausztria!

1956. december huszadika volt. Előző este még elbúcsúztam az édesanyámtól a budai lakásban. Imádtam az édesanyámat, mint ahogy a hazámat is imádtam. Hosszú éveken át a New Yorkból küldött , karácsonyi lapokra mindig pontosan ráírtam, hogy ez hányadik karácsony az idegenben. Aztán már nem írtam, mert a Farkasréti temetőbe nem viszik ki a szép, díszes karácsonyi lapokat. Az öreg postás mindig úgy csengetett be az édesanyámhoz, hogy vidáman lobogtatta a borítékot:

- Levél gyűtt Amerikából!

A temetésre nem mentem haza, pedig abban az időben már megkezdődtek a hazautazások. Sokan nyaralni mentek, mások csak rokonokat látogatni, volt, aki hencegni, a dollárból olcsón szórakozni. Már nem is volt olyan barátunk, ismerősünk, aki ne zengett volna dicshimnuszokat, hogy milyen ragyogó élet van Pesten.

Új grand hotelek épültek, a Gerbeaud elfoglalja már az egész Vörösmarty teret, sikkos „maszek” üzletekkel van tele a Belváros, a

Váci utcában hangulatos kis eszpresszók, sőt a Várban is. Na és a Balaton... egész Európa odajár nyaralni.

A Balaton nekem fájó, borzalmas emlék... A két évig tartó kitelepítés után, amikor amnesztiát kaptunk, de nem mehettünk vissza budai otthonunkba, ahonnan elhurcoltak 1951 májusában, egy Balaton-parti villában húzódhattam meg. A kihalt fürdőtelepen télen nem volt senki, a villák zsalugátárszemei lehunyva, ott fagyoskodtam és éheztem. Férjem börtönben, nem tudtam, él-e még, vagy agyonverték a márianosztrai szigorítóban, ahol kenyéren és vízen, megbilincselve tartották, néha hetekig sötétzárkában. A fiamat elvitték Sztálinvárosba, iskolába. Hogy bírtam ezt elviselni öt éven át? Mi adott erőt?

Miért bűnhődtünk? Csupán mert tragikus történelmi nevet viseltünk? Ezt az öt évet, a fiatal éveimet nem adhatja vissza soha senki. Nézegetem a régi, megfakult fényképeket, az édesanyám küldte a leveleiben. Gondosan őrizgette, nekem nem maradhatott meg semmi. Mikor feldobtak minket a vonatra, hogy az ismeretlen kitelepítésbe vigyenek, nem tudtuk, nem Oroszországba visznek-e.

Bethlen Margit ült mellettem, ő folyton azt mondogatta, hogy legalább viszont fogja látni Istvánt, akiről akkor az a hír terjedt el, hogy Moszkva közelében van egy internálótáborban. Persze ez sem volt igaz, gróf Bethlen István volt miniszterelnök akkor már régen nem élt. Egyetlen kis koffer volt nálam, abban nem hozhattam el az emlékeimet, semmit.

Mindenünk ott maradt az Attila utcai lakásban. A kolopi romos házban a rizsföldek között, ahová száműztek minket, a szomszédos matracon, a földön Ambrózy Gyula feküdt, a kabinetiroda volt főnöke. Ő, aki megszövegezte a különbéke-proklamációt, amit 1944. október 15-én Horthy kormányzó felolvasott a magyar rádióban.

Tehát nem volt „fasiszta bitang”, ahogy minket neveztek röviden munka hajcsáraink, akik trágár gorombaságokat üvöltöztek, ha képtelenek voltunk teljesíteni a normát a rizsföldeken. Ambrózy Gyula felesége is ott volt, báró Kaas Klementina, nagyon örege. A

sors fonák iróniája, hogy az apja, Kaas Ivor nevét utca viselte a pesti belvárosban, miközben ő itt sínylődött. Mikor Ambrózy Gyula meghalt, és csomagolópapírral takartuk le a holttestét, Klementina félőrülten vádolta a rizsőröket, és gyilkosoknak nevezte őket, mert nem engedtek hozzá orvost hívni.

Ilyen emlékeim vannak, és ez az oka, hogy ha bármennyire is gyötört a honvágy, nem mentem haza. Itt, riverdale-i otthonomból, az ablakból látom a George Washington hidat, kivilágított íve a Lánchídra emlékeztet... Ha van időm, előkeresem a régi fényképeket. Akkor még nem találták fel a színes fotografálást. Ez a szőke kisfiú a pónilován - háttérben a Bárdossy-kastély tornya látszik -, ez volt az én aranyhajú babám...

Ma professzor a Kingsborough College-ban, és már ő is családapa. Egy másik kép: a fiatal, délceg testőr főhadnagy, akivel először a Krisztina téri August cukrászdában randevúztam. Úristen, milyen rég volt az a tavasz... Azt hallom, a cukrászda most is megvan, csak a régi, szép tavaszok süllyedtek el a múlt ködében.

Ebben a pillanatban belép a nappaliba egy hófehér hajú, szemüveges úr, szájában az elmaradhatatlan pipájával. Még mindig szálfegyenes, beül a fotelbe, és olvassa a New York Timest. Ő az. Ő, az egykori testőrtiszt, a nagy szerelem, akiről az Éjszaka Kairóban című regényemben mintáztam az angol gárdakapitányt. Abban az időben egész generáció volt szerelmes George Dowerybe... Leéltük együtt az életünket. Most felnéz az újságból.

- Kitűnő hirdetést láttam. Közeleg a karácsony, itt megvehetjük a sífelszerelést az unokáknak.

- Igen! Mind a ketten sífelszerelést kértek, Tomika és Christopher is! Hát így elszaladtak az évek?

Mintha tegnap lett volna, hogy hintalovat vettünk nekik meg mackót, amelyet átölelve aludtakel rácsos ágyacskájukban. Izgatottan lestek, mikor szólal meg az ezüstcsengettyű, mikor jön a Jézuska.

Most eszembe jut egy interjú, amit a Szabad Európa Rádiónak adtam. Minden kérdésre spontán válaszoltam, óvatosan, hogy ne okozzak bajt Magyarországon élő rokonaimnak, majd az utolsó kérdés következett. - Mire a legbüszkébb itt, Amerikában? Sok nyelven megjelent bestseller regényeimre, őfelsége, az angol királynő elismerésére, kinek magánkönyvtárában, a Buckingham-palotában ott vannak Londonban megjelent angol nyelvű könyveim, vagy holland nyelvű könyveimre, melyekért Julianna holland királynő dicséretét nyertem el? Legyek őszinte? Egy pillanatig sem gondolkoztam. Könnybe lábadt a szemem, és azt hiszem, megcsuklott a hangom.

- Az unokáimra, akik itt születtek New Yorkban, de holnap, szentestén magyarul fogják énekelni a Mennyből az angyalt...

És most ezen a New York-i karácsonyon is, ezen a szentestén a fiam házában a szívem meg fog telni forró hálával, hogy Isten megengedte nekem: a sok tragédia, megpróbáltatás átvészélése után is úgy érzem, nem éltem hiába, és Amerika szabad földjén örülhetek a SZERETET nagy ünnepén a fiamnak és a két unokámnak.

MICSODA ÉJSZAKA

Azt hiszem, nem szabad túlságosan örülni előre semminek. Boldogan készülődni, tele tervekkel. Hazamegyek... Haza Budapestre, ahol másfél év alatt négymillió könyvem fogyott el, mert hiszen mind a 14 könyvemet kiadták. Hogy ebből hány millió példányt dobtak illegálisan piacra, erről most nem beszélek. (Ez peres ügy, amelyről a magyar és az amerikai bíróság fog dönten.)

Kiadóm, dr. Halász György az utazást kiválóan megszervezte: pompás, színes kivitelben adta ki könyveimet, és tőlem, az írótól, a copyright tulajdonosától vette meg a jogokat. A Forum Hotelben pompás lakosztály várt, a Gerbeaud termeiben sajtófogadás, ahol

találkozhatom magyar olvasóimmal. A Mikroszkóp Színpadról televíziós közvetítést, sztárparádét terveztek, csupa remek program. Szép ruhákat vittem, minden alkalomra mást, hogy az én magyar közönségem, amely legkedvesebb a szívemnek, ne csalódjon Claire Kennethben, akit még mindig olyan légiesen karcsúnak képzel el, mint mikor maneken volt a Fifth Avenue-i szőrmeszalóban.

1990. december 9-én érkeztünk meg Pestre. A Malév légitársaság decemberi reklámjának választott, így első osztályon utaztunk. Már a Ferihegyen várt a televízió és a fotográfusok tömege. A Forumban, a szobánkban virágok. A nagy ablak egyenesen a királyi palotára nyílt, férjem, Bárdossy Pál, aki elkísért erre az útra, meghatódva nézte a téli napsütésben élesen kirajzolódó várat. Bizonyára eszébe juttatta fiatal éveit, mikor mint testőr-százados ott szolgált Horthy mellett. A múlt felbukkant, de most a jelent élveztük. Hát végre itt vagyunk, ennyi év után...

Fáradt voltam a repüléstől, mert nem tudtunk aludni, az óceán felett vihar volt egész éjszaka. Csak pihenni vágytam, semmi másra. De jöttek a telefonok, újabb újságírók, rokonok. Sógorom egy családi vacsorára hívott, amit a tiszteletünkre rendezett. Ugyanekkor felhívott a Riport című lap főszerkesztője, nagyon örülne, ha legalább egy órára átmennénk hozzá. Hámoriaknál rövid ideig voltunk, ő levitt a kocsijával a Jurányi utcába, mely pár percre van a Rózsadombtól. Sógorom magyaros vacsorával várt, és a kisunokái örültek nekünk még a New Yorkból hozott ajándékoknak. Nem időztünk sokáig, hiszen fáradtak és álmosak voltunk. Unokaöcsém félig a járdán parkolt négyajtós Volvo kocsijával. Vaksötét volt a Jurányi utca, a járda síkosra fagyva. Unokaöcsém beült a volánhoz, férjem mellé. - Csak ülj be hátul, Klárka! - mondta nekem.

Ekkor történt a baleset. Megcsúsztam, és ráestem a járda éles szélére, egyenest a jobb csípőcsontomra. A fájdalom borzalmas volt. Nercbunda volt rajtam, de nem arra estem, az valahogy szétnyílt, a csontom úgy ropogott, mintha egy mozsárban törnénk valamit. Nem vesztettem el az eszméletemet, mindenre pontosan emlékszem...

Jöttek a mentők. Az Üllői úti I. sz. Sebészeti Klinikára vittek be.

Ez egy ódon épület, 1908-ban épült. Jéghideg, boltíves folyosókon, egy rozoga liften vittek a röntgenre, ahol azonnal megállapították a súlyos combnyaktörést. Egy orvosnő megvizsgálta a szívemet, amely összevissza vert az izgalomtól, a pulzusom 104 volt.

- A hölgyet nem lehet altatni, reméljük, bírja a fájdalmat!

Jött az adjunktus, dr. Ujj Miklós, és máris nekilátott a csontműtétnek, helyi érzéstelenítéssel.

- Mit kalapál most, doktor úr? - kérdeztem.

- A combcsontba verek bele egy szöveget, ami majd összetartja!

A műtét után fel vittek valamelyik emeletre. Jobb lett volna, ha eszméletlen lettem volna, de a borzalmas fájdalomtól nem tudtam elaludni.

Ahogy feküdtem a kínok kínjától elcsigázva a keskeny, kórházi vaságyon, csak arra gondoltam, hogy a Forumban most csillognak a fények, és én itt vagyok, itt... Rossz álmom ez, lidércnyomás, fel fogok ébredni...

Néztem fel a boltíves, ósdi plafonra, ott valahol a magasban, az Üllői út felett, ott valahol az égben van az Isten...

- Könyörgök, édes Istenem, add, hogy ez csak álmom legyen, mert ezt nem érdemlem, nem!

A hodályszerű helyiségben egy ócska radiátor volt. Zakatoló hangok jöttek belőle, mint egy kövekkel megrakott teherautó dübörögne keresztül a szobán. Dehogyan a szobán, egyenesen a fejemen, Közben gőz áramlott a radiátorból, és olyan hőség volt, mint valami szaunában. Csengetni akartam, hogy jöjjön be egy ápolónő, és kapcsolja ki ezt az ijesztő masinát. A csengő nem működött. Az ágyam melletti asztalkán a villany sem. Csak feküdtem a sötétben és vártam, hogy egyszer csak reggel legyen...

Micsoda éjszaka volt ez... Micsoda kegyetlen, gyalázatos tréfája a

sorsnak, hogy itt fekszem összetört csonttal, kínlódva az egyre élesebb fájdalomtól, ebben a sivár kórházi szobában! Már realizáltam, hogy nem álmodom, hogy nem fogok felébredni ebből a szörnyűségből... Ez történt velem, de miért? Miért? Megpróbáltam visszagondolni, hogy az életemben volt-e ennél borzalmasabb éjszaka? Talán volt...

Mikor 1951-ben kitelepítettek minket a legelső transzportban. A vonat mindig a külső vágányokon haladt, és fogalmunk sem volt, hová visznek. Az ismeretlenségbe, talán a halálba?

Már besötétedett, mikor a szerelvény megállt egy nagy erdő mellett. Itt sokáig vesztegeltünk. Az volt az érzésünk, hogy itt majd leszállítanak minket, kilencvenkettőnket, és megásatják velünk azt a nagy gödröt, amibe majd legéppuskáznak, aztán betemetnek. Mint a katyni tömegsírt. És talán csak évek múltán találják meg a csontjainkat.

Órákig tartott ez a bizonytalan rémület, aztán végre megindult a vonat. Egy másik élményem 1944-ben volt, a háború utolsó évében. Átmentem a tűzvonalon az orosz részről a német állásokig, hogy a kisfiamnak vigyek valami ennivalót. Ápolónőnek maszkíroztam magam, apácának néztek. A Farkasréti temető mellett mentem, óvatosan lépkedve a német katonák holttesteik között. Kémgyanús lettem, pedig csak egy kétségbeesett anya voltam, aki reszketett, hogy mi lesz az imádott gyerekével, akit a szobalányra bízott a Vár alatti ház óvóhelyén.

Hát ezt is túléltem, és a menekülésünket is, mikor a hóborította határon, 1956 karácsonya előtt elmenekültünk a hazánkból. Az őrtorony felől lőtt ránk az orosz határőrség, süvítettek a golyók. Isten megsegített. - Te édes, jó Isten, itt magasan fent az Üllői úti kórház felett, könyörgök, most is segíts meg! Folytak a könnyeim, már rázott a zokogás, és ez még élesebbé tette a fájdalmat az összedrótzott csontomban. Most a fiamra gondoltam, mi lesz, ha megtudja New Yorkban? Hogyan lehetne eltitkolni előtte, hogy ne rontsam el a karácsonyát?

Naiv elgondolás volt, már aznap tudták New Yorkban, mentek a telefonok, Pesten az újságok címlapon hozták a balesetemet, a Szabad Európa Münchenből adta le. Reggel hétkor már ott voltak a kórházban a Magyar, Távirati Irodától és a rádióállomásoktól.

A kórház igazgatója bejött, rögtön azzal kezdte, hogy neki fogalma sem volt, kit hoztak be éjjel a mentőit. Azonnal átvitetett egy különszobába, most vettem csak észre, hogy a közös kórteremben még öt ágy volt. Ahogy a hordággal átszállítottak a végtelenül hosszú folyosókon, feltűnt nekem, mennyien ácsorognak itt, sokan virágcsokorral. Ilyen korán reggel?

- Ezek itt mind az írónőre várnak, autogramot akarnak kérni! - mondta az ápolónő.

Furcsán szédültem, behunytam a szememet. Mégis álmodom... Autogram?... Holnap fogok autogramot adni a Gerbeaud-ban, majd holnap... A liftben a hordágy odaütődött, erre a zökkenésre felocsúdtam, és realizáltam, hogy dehogyis, nincs Gerbeaud, nincs semmi, hiszen itt vagyok, itt az Üllői úti klinikán.

A különszoba is sivár volt, bár máris tele virágokkal. De ha valaki az életének nagyobbik felét már Amerikában élte le, annak furcsa, hogy nincs telefon az ágy melletti asztalkán, így el leszek vágva a világtól. Nem hallhatom a fiam hangját, aki már felhívott New Yorkból, de csak a hotellel tudott beszélni, ahol a férjem lakott.

Az első géppel ide akart repülni, hogy velem legyen karácsony estén. De addig még két hét van, hátha én, saját felelősségemre, visszamehetnék New Yorkba?... Olyan reménytelennek tűnt, hogy meg sem mertem kérdezni a két orvostól, akik most bejöttek hozzám. Ahogy rájuk néztem, mintha egyenesen valamelyik regényemből léptek volna ki, ahol ilyen orvosok szerepelnek Kairóban, Rómában, Hawaiiiban, Hongkongban. Ezekbe szeret bele a regény hősnője...

Minden olyan távolinak tűnt, az egész életem, a tragédiák és a sikerek, ez a borzalmas szerencsétlenség, ami történt. A kegyetlen

fájdalom, amit már nem bírtam elviselni. Egy ápolónő most injekciót szúrt a karomba, furcsa zsibbadást éreztem, aztán sötét lett, teljesen sötét.

Még hallottam a radiátor zakatolását, vagy a repülőgép motorjai zúgtak?...Lehet, hogy lezuhan a jet, és az csak egyetlen pillanat, nincs tovább szenvedés...

UTÓSZÓ

Ezt Andesben írom. A Catskill-hegyláncnak ez a legmagasabb pontja, háromezer láb a tenger felett. Sétálok a tóparton, a víz tükrében az ezüstfenyők képe verődik vissza. Messze New Yorktól, a fülsiketítő lármától, élvezem a csendet. És élvezem, hogy már sétálok, már ismét tudok járni. Se mankó, se bot, már nincs szükség semmire.

Mackó kísér el, a hatalmas alaszakai husky, ilyen kutyák húzzák a szánokat az alaszakai hómezőkön. Mackó időnként felnéz rám, neki vannak a legszebb kék szemei a családban. Már nem maradok itt sokáig, hiszen készülök Pestre. Tele vagyok tervekkel, annyi mindent akarok viszontlátni, megnézni, amit sajnós nem láthattam, hiszen megérkezésem napján ért a szörnyű baleset.

Erre most nem akarok gondolni. Inkább előre nézek. A találkozásra az én magyar olvasóimmal, akiknek szeretete adott erőt elviselni a rám mért szerencsétlenséget, a mozdulatlanul fekvő az ágyamban töltött hosszú hónapokat. Több ezer levél jött, a néger postás mindig újra és újra megkérdezte, hogy ez a Claire Kenneth valami filmsztár?...

Hát nem, író vagyok csupán, akit a sors keze idevezetett Amerikába. Az életem felét már itt éltem le, de a szívem, az mindig magyarul dobogott és a lelkem magyarul érzett... Ha majd hazamegyek, megpróbálom felkeresni az ifjúságom színhelyeit. A múltat nem lehet kiradírozni az emlékeinkből, azt sem, ami szép volt, és azt sem, ami borzalom volt, a kommunista terror gyalázatos bűneit.

Lehet, hogy elmegyek az Attila utcába, ahonnan egy májusi hajnalon elhurcoltak az ÁVO pribékjei, az úgynevezett kitelepítésbe,

a kényszermunkára a rizsültetvényeken. A múltak ködéből néha még felbukkan ez a szörnyű emlék. Azt hiszem, jobb, ha nem megyek... Inkább a Balatonra, Almádiba, ahol tizenhét éves koromban strandszépségversenyt nyertem.

Vagy a budai cukrászdába, ahol az első randevúm volt, a csinos testőr főhadnaggyal. Talán lesz erőm megnézni a dunántúli ősi kastélyt, ahol a szőke kisfiú a pónilován tanult lovagolni, a nagy parkban. Mi lett a szép parkkal? Valaki ott járt és mesélte, hogy a rózsaliget helyén most krumplit termelnek, és a kis kápolna is eltűnt.

A Dunakorzóra is vágyom és a Margitszigetre, mindenhová, hiszen 33 év alatt csak az álmaimban láttam viszont a hazámat. Sokszor könnyes szemekkel riadtam fel, mert hiszen csak álom volt, és úgy éreztem, soha-soha nem teljesülhet be az álom...

1989-ben mentem először haza. A fiam kísért el erre az útra. Mikor megláttam a Lenin körúton (most már hál'istennek, újra Teréz körút) a több mint háromezer fős tömeget, az embereket, akik ott álltak órák óta a tűző augusztusi napsütésben, azt hittem, tévedek. Sokaknál virág is volt. - Valami temetésre mennek!... - mondtam a fiamnak, és nem is akartam kiszállni a taxiból.

De akkor tapsolni kezdtek és éljenezni. Hát engem vártak, engem akartak látni és tőlem autogramot kapni. Legszívesebben mindenkit a szívemre öleltem volna és a könnyeimen keresztül alig láttam a betűket. Hogy ezekbe a könyvekbe bele volt hamisítva valakinek a copyrightja, holott a copyright az enyém, minden nyelven és minden országban, azt nem figyeltem meg.

Csak a saját szívdobogásomat éreztem, csak a felém áradó őszinte szeretetet élveztem, és talán ezek voltak a legszebb percek írói pályámnak. Köszönöm mindenkinek! S külön köszönöm a sok bátorítást új pesti kiadómnak.

A fájdalmakon, a sok nehézségen túljutottam. Isten megsegített, és az a sok ima nemhiába szállt az ég felé... Csak előre szabad nézni,

igen, csak előre. Hiszen az Élet, úgy látszik, mégis szép!...